

Федерико
Моча

Три метра
над небето

Всичко е любов!

SKY PRINT

ФЕДЕРИКО МОЧА

ТРИ МЕТРА НАД НЕБЕТО

Превод: Нели Раданова

chitanka.info

„Три метра над небето“ се превръща в литературен феномен веднага след излизането си в Италия. След отказа на няколко издателства, авторът финансира сам отпечатването на ограничен тираж, който предизвиква бум сред младежта. Преди следващото издание на романа, негови ксерокопия се разпространяват от ръка на ръка сред учениците в италианските гимназии.

Всъщност не е трудно да се разбере защо книгата на Федерико Моча завладява сърцата на милиони тийнейджъри по света. „Лошото момче“ Степ и ученичката Баби живеят в различни светове, но когато се срещат експлозията избухва — груба и същевременно безкрайно нежна. Защото само любовта може да те накара да забравиш всичко останало... и да се почувстваш три метра над небето.

На баща ми — моя най-добър приятел, който ме научи на много неща.

И на невероятно красивата ми майка, която ме научи да се смея.

1.

Катя има най-хубавото дупе в Европа. Червеният графит, дело на неизвестна ръка, блестеше безсрамно върху една дебела колона на моста на „Корсо Франча“. Кралският орел, изсечен от мрамор преди много време, със сигурност беше видял виновника, но никога нямаше да проговори. Малко по-надолу, като мъничко орле, незасегнато от хищните нокти на мрамора, седеше *той*. Късата му коса беше подстригана като на морски пехотинец. От тъмното му яке Levi's липсваше едно копче, останало на асфалта заедно с малко синя боя от мотоциклета му на един остър завой. Вдигнатата яка, цигарата Camel в устата, черните очила Valogama подчертаваха дръзкия му вид, макар че можеше спокойно да мине без тях. Усмивката му беше красива, но малцина имаха късмета да я оценят. Той погледна колите, спрели под надлеза като на състезание: фиат 126, фолксваген костенурка, форд „Фиеста“, някакво американско возило от неизвестна марка, после фиат 155... Усмихна се.

Малко по-назад, в мерцедеса, едно тънко пръстче с изгризан нокът побутна диска, стърчащ от най-новия модел на Alpine Electronics. Устройството зажува и пое касетата. Страничните тонколони Pioneer оживяха от гласа на млада певица. Колата тръгна плавно, следвайки колоната. От шофьора се носеше аромат на афтършейв.

Хрумна ѝ, че дори да иска, няма на кого да каже „върви си, любов“... По-скоро би изхвърлила сестра си, която продължаваше да повтаря настойчиво отзад:

— Пусни Ерос! Хайде де, искам Ерос!

Мерцедесът го подмина точно когато угарката, изстреляна с пръсти падаше на земята.

Той слезе по мраморните стълби, оправи си дънките Levi's и се качи на синята хонда VF 759 Custom, леко одрана на калника. Врътна ключа, докосна стартера и натисна педала. Светещият надпис Neutral изчезна като по магия и мотоциклетът потъна в трафика.

Слънцето тъкмо изгряваше. Тя отиваше на училище, той още не се беше прибрал. Дясната му обувка Тобасо сменяше скоростите и хондата се накланяше плавно и леко, слаломирайки в тесните пролуки между автомобилите. Предстоеше им един обичаен ден — само че този път, на този светофар, двамата се озоваха един до друг.

Червено.

Погледна я. Над смъкнатото стъкло на колата се подаваше кичур пепеляворуса коса. Виждаше се меката ѝ шия, по която едва забележим златен мъх следваше посоката, начертана от вятъра на природата. Решителният ѝ профил стигаше до две розови бузи, а очите ѝ, нежни и ведри, се притваряха в унес на фона на втората песен: *Vita mia*.

Остана поразен от спокойствието ѝ и може би затова...

— Ей!

Тя се обърна, почти изненадана; ококори сините си очи — големи, наивни. Погледна го. Видя ѝ се странен. Ръцете му бяха твърде загорели за средата на април, а очите му, скрити зад черните очила, със сигурност щяха да прибавят още нещо към тази предизвикателна физиономия.

— Що не се качиш за едно кръгче?

— Не мога, отивам на училище.

— Ами не ходи. Избягай, какво толкова. Ще те чакам пред входа.

— Ти май не ме разбра. Не искам да правя никакви кръгчета с тебе.

— Не знаеш какво губиш! С мен е купон!

— Съмнявам се.

— Ще си решиш всички проблеми!

— Че аз нямам проблеми.

— Да бе!

Зелено. Мерцедесът пое стремглаво напред, като остави зад себе си самоуверената му усмивка.

Баща ѝ извърна глава:

— Кой беше тоя? Приятел?

— Просто кретен.

Броени секунди след това моторът отново се приближи и кретенът се опря на прозореца.

— Какво прави тоя, бе?!

— Спокойно, татко, ще го разкарам. — Тя се въртна решително към натрапника: — Виж какво, ти нямаш ли си друга работа?

— Не.

— Ами намери си!

— Току-що си намерих. Хайде, ще те заведа на „Олимпиака“, ще се повозим, после ще закусим и ще те върна пред входа. Честно.

— Твоята честна дума нищо не значи.

— Така си е. Ето, виждаш ли, вече знаеш много за мен. Признай си, че ме харесваш.

Тя се разсмя и тръсна глава:

— Я стига! — Извади една книга от чантата си, и я разгърна. — Имам си по-важна работа.

— Така ли, каква?

— Ще ме изпитват по латински.

— Аз пък мислех, че става дума за секс.

Тя се обърна раздражена. Вече не се усмихваше.

— Я си махни ръката от прозореца!

— И къде да я сложа?

— Бих ти казала къде, но ми е неудобно пред баща ми. — Стъклото тръгна нагоре.

Той изчака до последно, после дръпна ръката си, хвърли един последен поглед към колата и се отлепи от нея.

— Пак ще се видим!

Не успя да чуе сухия ѝ отговор:

— Ще ти се!

Зави надясно и като набра скорост, изчезна бързо между колите.

Мерцедесът продължи към училището.

— Знаеш ли кой беше тоя? — Главата на сестра ѝ щръкна между двете седалки. — Викат му Шест плюс.

— За мен е просто кретен. — Тя отново отвори учебника по латински и започна да преговаря *ablatives absolutos*. По едно време спря да чете и погледна навън. Наистина ли изпитът по латински беше единственият ѝ проблем? Не че оня нахал беше прав, но... Както и да е, нали няма да го види повече. Колата зави наляво, към лицеза „Фалкониери“.

— Нямам никакви други проблеми и няма да го видя повече.

Всъщност не знаеше колко греша. И за двете неща.

2.

Бледата луна блестеше високо в небето, сред клоните на едно дърво с буен листак. От нечий прозорец се носеше бавна музика. Едно момче се готвеше за изпит. Малко по-надолу блестяха белите линии на тенис корта, а празният басейн тъжно чакаше лятото. Няколко есенни листа се бяха спрели там, до ръба му, преди да ги измете усърдният портиер. На първия етаж на сградата, сред добре гледаните цветя, които се виеха по дървената решетка, едно русо момиче се съзерцаваше в огледалото.

— Трябва ли ти черната тениска, оная от Опух?

— Не знам.

— А синият панталон?

— Не знам!

— А клина... ще го обуваш ли?

Даниела стоеше насред наизвадените чекмеджета. Навсякъде имаше пръснати дрехи — като в американските филми, когато хората се връщат къщи и някой е обърнал апартамента им с главата надолу. Даже по-зле.

— Тогава ще взема това... — Тя си проправи път между няколко чифта обувки Superga в различен цвят, всичките — трийсет и седми номер.

— Не може! Това няма да го пипаш!

— Все пак ще го взема.

Баби го дръпна рязко, после си сложи ръцете на кръста и каза:

— Няма да стане, още не съм го обличала и...

— Ами да си го обличала!

— Ще ми го разшириш!

Дани бавно се извърна към сестра си. Погледна я иронично:

— Ти майтап ли си правиш?! Малко ли мои неща си носила?!

Ами синята ми ластична пола оня ден? Оттогава само ясновидец може да отгатне хубавите ми форми под нея!

— Това няма нищо общо, полата я разтегли Кико Брандели.

— Какво?! Кико те е свалял и не си ми казала?

— То няма много за казване...

— Не ми се вярва, особено като си гледам полата.

— Само така ти се струва. А какво ще кажеш за синьото сако и розовата блузка под него?

— Не сменяй темата, кажи ми какво стана!

— Е, знаеш как е...

— Не знам!

Баби я погледна. Вярно, още не знаеше. Беше твърде закръглена и по нея нямаше нищо, заради което да ѝ разтегнат полата.

— Помниш ли как оня ден казах на мама, че отивам да уча с Палина?

— Да, и какво?

— Е... тогава ходих на кино с Кико Брандели.

— И?

— Филмът не беше нищо особено. Той също, като се вгледа човек.

— Тогава как се разтегна тая пола?

— Ами десет минути след началото на филма той започна нещо да се върти. Помислих си: вярно, че седалките са неудобни, но тоя Кико май се кани да ме сваля. Малко след това той си протегна ръката зад моята облегалка... Я ми кажи, ами ако си сложа костюмчето, онова, зеленото, с копчетата отпред?

— Давай нататък.

— Ръката му се премести на рамото ми...

— И ти?

— Аз... нищо. Правех се, че не забелязвам. После ме придърпа към себе си и ме целуна.

— Целунал те е?! Страхотно!

— Ти пък защо се палиш толкова?

— Ами... хубав е.

— Да, обаче се мисли за кой знае какво. Все се разглежда, все се оглежда... Както и да е, за втората част ми купи Algida. Филмът вече беше доста по-интересен, може би заради сладоледа. По едно време аз се разсеях и ръцете му стигнаха... по-надолу. Опитах се да го отблъсна, но той се хвана за синята ти пола. И така я разтегна.

— Мръсник!

— И не ме пуска! После знаеш ли какво направи?

— Какво?

— Свали си ципа, сграбчи ме за ръката и взе да я натиска върху оная си работа.

— Не-е-е! Тоя наистина е мръсник! И после?

— Прежалих сладоледа и му го заврях в разкопчания панталон. Да знаеш как подскочи...

Двете прихнаха; възползвайки се от момента, Даниела се изниза със зеленото костюмче.

В кабинета, върху мекия диван, покрит с кашмир, Клаудио тъпчеше лулата си с тютюн. Беше му приятно това суетене, но истината е, че въкъщи не му разрешаваха да пуши Marlboro. Жена му (усърдна тенисистка) и дъщерите му (невръстни радетелки за здравословен живот) го упрекваха всеки път щом палнеше цигара. Така се стигна до лулата. „Придава ти класа! С лула изглеждаш по-разсъдлив!“ — разправяше Рафаела. В интерес на истината той предпочиташе да смуче това дърво и да крие цигарите в джоба си, само и само да не влиза в пререкания с нея.

Превъртя три-четири телевизионни канала. Знаеше къде да спре: няколко млади момичета слизаха по някакви стълби, тананикаха глупава песничка и показваха наперените си голи гърди.

— Клаудио, готов ли си?

Веднага смени програмата.

— Разбира се, скъпа.

Рафаела го погледна и увереността му се стопи.

— Смени си вратовръзката, сложи ето тази. — Рафаела излезе от стаята, за да не му даде възможност да възрази.

Той натисна десетия бутон на дистанционното. Надяваше се онези хубави момичета да са още там, но се появи някаква бедна домакиня, която танцуваше неритмично и показваше белия си отпуснат корем. Един невзрачен тип, облечен в уж китайски халат, я наблюдаваше от близката маса.

— Баби, къде си ми сложила тънкия молив?

— Там си е, в чекмеджето.

— Къде „там“?!

Последвалата тишина означаваше, че е намерила каквото търси.

В тясната баня между стаите на двете сестри Даниела се мажеше усърдно с фон дьо тен, като се навеждаше над мивката, за да е поблизо до огледалото. Може би си мислеше, че така ще подобри резултата. Напразно.

Баби се появи до нея.

— Как ме намираш? — Беше облечена с рокля на цветя, розова и лека. Едва пристегнатата в кръста, тя се спускаше свободно върху нежните ѝ бедра. — Кажи де!

— Добре.

— Значи горе-долу.

— Имах предвид много добре.

— Е тогава какво ти пречи да кажеш „страхотно“?

Даниела продължаваше да се бори с очната линия.

— Ами... не ми харесва цветът.

— А ако се абстрахираш от цвета?

— Не ми харесват подпльнките, много са ти големи.

— А ако се абстрахираш от подпльнките?

— Е, ти знаеш... не обичам рокли на цветя.

— Добре де, не гледай цветята.

— Тогава да, „страхотно“ изглеждаш.

Недоволна от оценката на сестра си, Баби грабна флакончето Caronne, което си беше купила от безмитния магазин на летището, когато се връщаше от Малдивите. На излизане блъсна сестра си.

— Ей, внимавай!

— Ти внимавай! Знаеш ли колко ми трябва, за да ти насиня окото! Виж се как си се наклепала!

— Правя го само заради Андреа.

— Кой Андреа?

— Паломби. Запознахме се пред лиця. Говореше с Мара и Франческа, ония двете от единайсети клас. Като си тръгнаха, аз му казах, че съм от техния клас. Така, както съм гримирана, колко години ми даваш?

— Ами да, изглеждаш по-голяма. Поне на петнайсет.

— Аз съм на петнайсет!

— Я да махнем малко отгук... — Баби си наплюнчи пръста и размаза сенките ѝ. — Готово!

— А сега?

— Сега всеки момент ще навършиш шестнайсет.

— Пак са малко.

— Момичета, готови ли сте? — Рафаела вече беше до външната врата и активираше алармата.

Клаудио и Дани се изнизаха бързо. Последна пристигна Баби. Майка ѝ завъртя ключа два пъти и червената светлина замига, създавайки усещане за сигурност и спокойствие.

Клаудио и момичетата влязоха в асансьора, в който се чуваше глухото бучене на опасната празнота под краката им. Рафаела ги настигна, влезе и натисна бутона „П“.

Вечерта тепърва започваше.

Клаудио опипа възела на вратовръзката си. Рафаела прокара пръсти през косата си. Барбара намести грамадните подплънки на тъмното си сако. Даниела надзърна в огледалото, знаейки, че там ще срещне погледа на майка си.

— Не си ли попрекалила с грима?

— Стига сега, и без това пак закъсняваме — обади се Клаудио.

— Аз съм готова от осем часа! Стоях и ви чаках!

В асансьора нахлу миризма на телешко задушено, която се смеси с парфюмите им Caronne, Drakkar и Orium. Клаудио се усмихна.

— Госпожа Теранова пак е сготвила задушено.

— Много лук му слага! — отсече Рафаела, която от известно време предпочиташе френската кухня, за ужас на всички и най-вече на прислужничката им от Сардиния.

Съседът на втория стаж говореше по мобилен телефон с къса антена, крачеше нервно, чакаше си кафето и гледаше каубойски филм ма четвърти канал. Тъкмо застреляха някакъв и той умря не особено убедително.

— Не мога сега, казах ти! Имам две седмици до изпита, а съм още на третата книга!

Изключи кафеарката и изруга. Беше я изпуснал от поглед само за миг и тя опръска всичко наоколо. Съскането на последната струя сякаш имитираше захаросания глас на момичето: „Но аз искам да се видим...“

Въпреки отчаяните ѝ опити да го накара да ревнува той все пак предпочете компанията на една стара книга с надраскани страници.

Мерцедесът спря пред вратата. Рафаела се настани отпред, придружена от звучното подрънкване на бижутата си — спомени от скъпи семейни годишнини.

— Тая Vespa не може ли да я паркирате по-близо до стената?

— Още по-близо?! И как си представяш да стане...

— Даниела, не говори така на баща си!

— Мамо, утре може ли да отидем на училище с веспата?

— Не, Баби, още е много студено.

— Е нали има стъкло отпред!

— Даниела...

— Ама всичките ни приятелки...

— Да бе, трябва да ги видя тия ваши приятелки с веспа!

— А пък на София ѝ купиха ново пежо и ако искаш да знаеш, тя кара много по-бързо!

Портиерът Фиоре вдигна бариерата. Клаудио му махна с ръка и Рафаела сложи край на дискусиата:

— Ако се стопли времето, ще видим.

Мерцедесът потегли, сдобивайки се с още една драскотина на дясното огледало. Бариерата се спусна и портиерът се втренчи в малкия телевизор пред себе си. Един висок водещ с рядка коса обяви името на отдавна забравен певец с новоиздаден албум.

Два етажа по-нагоре един бъдещ адвокат държеше чаша горещо кафе над разтворена книга.

Фиоре не разбираше всички тези американски думи. Беше къде-къде по-хубаво, когато пускаха Azzurro... Той извърна глава и похапна от задушеното, което обаче не беше достатъчно вкусно за неговите изисквания.

— Така и не ми каза добре ли изглеждам.

Даниела вдигна очи към сестра си. Подплънките на раменете ѝ бяха огромни.

— Страхотно изглеждаш.

Знаеше как трябва да се държи с нея.

— Не е вярно, подплънките ми са широки и съм твърде наконтена. Лъжкия! Да знаеш, че ще си платиш за това. Паломби няма да те погледне. Или ще те погледне, но с всичкия тоя грим няма да те познае и ще тръгне с Джулия.

Даниела понечи да ѝ отговори за Джулия, която беше най-лошата ѝ приятелка, но Рафаела се намеси:

— Момичета, престанете или ще ви върна обратно вкъщи!

— Да обръщам ли? — Клаудио се подсмихна и се престори, че обръща колата, но погледът ѝ му даде да разбере, че моментът не е подходящ за шеги.

3.

Гъвкав и бърз, сигурен като нощта, той се носеше вихрено и хладният вятър обръщаше назад късата му коса. Светлини и отражения се появяваха и изчезваха в страничните огледала. На площада намали скоростта, после даде газ и полетя по улица „Виня Стелути“.

— Така ми се иска да го видя! От два дни не сме се чували!

Едно хубаво момиче с тъмна коса, зелени очи и апетитен задник, стегнат в дънки Avirex, се усмихваше на закръглената си приятелка.

— Ех, Мада, нали го знаеш какъв е. Навил ти се е веднъж, но това не значи, че вече сте гаджета.

Седнали на белите си скутери Vespa, двете пушеха силни цигари и се опитваха да изглеждат по-възрастни.

— Ти пък много разбираш! Приятелите му разправят, че той никога не се обажда!

— И какво, на теб да не би да ти се е обадил?

— Аха.

— Е, може да е сбъркал номера.

— Два пъти?! — Тя се усмихна самодоволно.

— На тия негови приятели не може да им се вярва, нали ги видя как изглеждат.

В този момент Поло се изсмя, преглътна последните капки от своя Heineken и замери Луконе с празната кутия.

— Какво ти става бе?! Гледай какво направи! — Той посочи рядката си къдрава коса.

— Тая глава за друго не ти трябва!

— Слушайте Айнщайн! — отвърна Луконе, като си разтриваше главата не точно там, където го улучи кутията.

Моторите бяха мощни, мускулите им също. Поло, Луконе, Хук, Сицилианеца, Бъни, Скело и много други — с неразгадаеми имена и със сложен живот. Някои нямаха постоянна работа, други нямаха кой знае колко пари в джобовете си, но всички се забавляваха заедно и бяха приятели. Това им стигаше. Обичаха да се карат и го правеха

постоянно. Стърчаха там, на площад „Ячини“, седнали на своите мотори, получени наготово от мама и татко след безкрайни молби. Или купени за сметка на някой невръстен глупак, оставил портфейла си в жабката на своята Vespa. Джон Милиус би се побъркал по тях. С прекрасни тела и усмивки, с набити ръце и белези от разменени удари.

Недалеч си бърбреха момичетата. Косите им, захванати с малки шноли или цветни ластици, фосфоресцираха в нощта.

— Вчера много се изкефих с Дарио. Празнувахме шест месеца откакто сме заедно — усмихна се Глория, момичето със синия клин и блузката с малки светлосини сърчица.

„Шест месеца! — помисли си Мадалена. — На мен ми стига и един...“ Сведе поглед. Върху бялата боя на веспата, точно до квадрата със знака на Piaggio, беше написала: „Степ, обожавам те!“ След първата целувка искаше до го изкрещи пред всички, но намери само един забравен черен маркер на дъното на раницата си Invicta. Мадалена въздъхна, после продължи да мечтае.

— Ходихме да ядем пица при Бафето.

— Вярно? И аз бях там.

— В колко часа?

— Ами... около единайсет.

Изпита омраза към тази приятелка, която прекъсваше разказа. Винаги има някой, който да разсее мечтите ти.

— О, аз бях преди това.

— Сега какво, искате ли да слушате, или не?

Чу се едно почти общо „да“.

— По едно време идва келнерът и ми носи огромен букет червени рози. Дарио ми се хили, а всички момичета ме гледат със завист. — Срещна същите погледи и почти съжали за последното изречение. — Не, не заради него, а заради розите...

Глупав смях ги обедини отново, просто ей така. Или може би не. Не беше важно.

— После ме целуна по устата, взе ми ръката и ми сложи това. — Тя показа тънък пръстен със синьо камъче и весели отблясъци, точно като на влюбените ѝ очи. Беше купен от „Маджи“, онзи бижутериен магазин от „Париоли“, който имаше същите цени като другите, но кой знае защо всички мислеха, че там се плаща по-малко.

Последваха викове на изненада.

— После отидохме у нас. Нямахме никой и беше страхотно! Пуснах му Prefab Sprout. Полудявам, като ги слушам. Накрая легнахме на терасата и се завихме с покривката на леглото, за да гледаме звездите.

— Много ли бяха?

Мадалена със сигурност беше най-романтична от всички.

— Безброй!

Малко по-нататък — друга версия:

— И какво прави снощи?

Хук. Широки гърди, гладки и изпънати; авиаторско яке с надпис USA, взето назаем от един американец, малко по-висок от Top Gun и със сигурност по-загубен от него. Е, вярно, че не си видя якето повече. Превръзка, закрепена на окото. Къдрава дълга коса, леко изрусена по краищата. Щеше да изглежда като ангел, ако не беше дяволската му слава.

— Нищо. С Глория ходихме да ядем при Бафето и понеже техните ги нямаше, после ме заведе у тях. Нищо особено.

Дарио се опита да предложи нещо, евентуална програма, която да отклони вниманието от предишната вечер. Но Хук не се отказваше. Седеше неподвижно върху стария си 900 Wool Dog е наскоро подсилен мотор. Всички се бояха от него — не толкова заради мотора, колкото заради юмруците му.

— И защо не ни се обадохте?

— Ами ние излязохме ей така, не беше планирано.

— Много интересно, ти никога не правиш нещо „ей така“.

Тонът не обещаваше нищо добро. Поло и Луконе престанаха да ритат смачканата кутия от бира. Приблжиха се усмихнати. Скело дръпна по-дълго от цигарата и се изсмя, докато димът се процеждаше през широките дупки между зъбите му. Издаде леко съскане като змей — може би прекалено дебел, за да го нападне някой рицар.

— Знаете ли, момчета, вчера Глория и Дарио направиха шест месеца и той е решил да празнува сам.

— Не е вярно.

— Как да не е! Видели са те да ядеш пица. Да не би да искаш да се отцепиш?

— Разправят, че искаш да станеш цветар.

— Аха! Всички започнаха да го тупат по рамото и да го блъскат по гърба, а Хук го стисна за врата и потърка главата му с юмрук.

— Мекичък си е той...

— Оставете ме на мира!

Момчетата се нахвърлиха върху него и почти го задушиха с анаболизираните си мускули. После Бъни, показвайки двата си предни зъба, заради които му лепнаха този прякор, изведнъж се развика:

— Хайде да хванем Глория!

— Магда, помощ!

Светлосините кецове All Star слязоха от веспата и докоснаха леко земята. Глория успя да направи само два скока и веднага падна в ръцете на Сицилианеца. Русата ѝ коса се люшна в странен контраст на фона на тъмните му очи, зле защитата му вежда и смачкания му нос, който остана без хрущял след едно кроше в мазето на Фиермонти.

— Остави ме, хайде стига!

— Скело, Поло и Бъни се струпаха веднага около него и като се преструваха, че му помагат да подхвърли във въздуха петдесет и петте килограма, гледаха да пипат точно където трябва.

— Престанете, стига!

— Оставете я на мира! — развикаха се останалите момичета.

— Ходили са да празнуват! Добре, сега и ние ще попразнуваме!

— Подхвърлиха я отново нагоре.

Макар да беше дребен, Дарио ги избута и хвана Глория за ръката.

— Стига вече, престанете!

— И защо?

Сицилианецът се усмихна и се изправи пред него с разкрасени крака. Избелелите му дънки се изпънаха. Глория затаи дъх, сините ѝ очи се насълзиха от страх.

— Какво ще ми направиш?

Дарио погледна Сицилианеца.

— Разкарай се бе, педал!

При тези думи устните на Сицилианеца се отпуснаха бавно и усмивката му изчезна. Лявата му вежда се приближи до другата, дето беше имала по-малко късмет. Гърдите му се издуха.

— Какво каза?!

Дарио сви юмруци и един от пръстите му изпука. Глория притвори очи. Цигарата на Скело увисна в отворената му уста. Мълчание.

Неочакван рев на мотор раздра въздуха — Степ пристигаше с трясък. В дъното на завоя обърна, после засили и след малко удари спирачки наред групата. На лицето му изгря усмивка:

— Ей, какво става тук?

Глория въздъхна с облекчения. Сицилианецът погледна Дарио, който прегърна приятелката си и се отдалечи. Сицилианецът го проследи с поглед за миг, после отвърна с басов глас:

— Нищо, Степ, тук много се приказва, а никой нищо не върши.

— Искаш ли да се разкършиш малко?

Крачето на мотора се изстреля почти мигновено, едва докоснато. Заби се в земята като сгъваем нож, поемайки тежестта на мощната машина. Степ си съблече якето.

— Приема се участието на конкуренти.

Мина край Скело и като го прегърна, измъкна от ръката му токущо отворената кутия Heineken.

— Здравсти, Ске.

— Здравсти. — Той му се усмихна, щастлив, че е негов приятел. Приличаше на Джон Белуши, бледо копие на актьора. Щеше му се да е нещо повече, но нямаше кураж за това.

Физиономията на Степ се отпусна след дълга усмивка и очите му срещнаха погледа на Мадалена.

— Здравей.

Меките ѝ устни, леко розови и бледи, едва помръднаха. Равните ѝ зъби блеснаха и зелените ѝ очи се опитаха да изразят цялата ѝ любов.

Степ тръгна към нея, а Мадалена нямаше сили да сведе поглед, да помръдне, да направи каквото и да е. Той докосна бузата ѝ и прокара палец по слепоочието ѝ.

— Пази ми го. — Свали своя Rolex Daytona със стоманена верижка и го остави в ръцете ѝ.

Мадалена стисна часовника и го допря до ухото си. Чу леко жужене същото, което слушаше преди няколко дни, докато той спеше, а тя не откъсваше поглед от него. Тогава времето сякаш беше спряло...

Степ се качи на козирката над магазин „Лазарески“ и стъпи върху оградата на кино „Виня Клара“, отскоро прекръстено на „Одеон“.

— Кой е пръв? — Той огледа приятелите си. — Хайде де, какви ги дървите още там?

Изглеждаха странно отгоре. Косата на Поло приличаше на русолява брада, която се е покатерила на тила му. Тъмната четина на Скело беше малко по-дълга, личеше си, че не е един от тях, а и не беше толкова набит. Ходеше на фитнес във Flex Arreal, но само колкото да вдига шум, докато другите тренират. Почти всички имаха невероятни тела. Душа даваха да се изфукат, че бицепсът им е нараснал с още един сантиметър. Бащите им — адвокати, банкери, портиери — не можеха да проумеят тази мания.

— Хайде, качвайте се! Какво, да не чакате писмени покани?

Сицилианеца, Луконе и Поло го последваха с лекота. Последен се качи Скело. За другите това беше детска игра, но за него беше начинание на Меснер.

— О, аз съм вече гроги, ще ви бъда съдия — заяви той и отпи глътка от бирата си, която като по чудо не се разля.

— Готови ли сте?

Еднаквите им профили се очертаха в нощта. Неоновите надписи зад тях създаваха фантастична атмосфера. Момичетата, които вече бяха свикнали с тези спектакли, се усмихнаха развеселени.

— Давай! — извика Скело и вдигна ръка. Пръските от бирата му поръсиха Валентина, която отскоро ходеше с Джанлука — нисък тип, син на лихвар.

— Майната ти! — изсъска тя. — Не можеш ли да внимаваш?!

Другите се изсмяха и обърсаха капките, които бяха стигнали до тях.

Почти едновременно десетината мускулести тела се отпуснаха върху козирката с изпънати ръце, готови за голямото изпитание.

— Едно! — извика Скело и всички ръце се сгънаха без усилие.

— Две! — отново надолу, още по-бързо и решително.

— Три!

— Четири!

Набърчените им носове слязоха на няколко милиметра от мрамора и после отново се издигнаха горе.

— Пет! — Скело отпи последната глътка и метна кутията във въздуха.

— Шест! — Отхвърли я с точен ритник.

— Седем! — Тенекиената кутия хвъркна нагоре.

— Осем! — Скело я удари с глава.

Следващият бавен удар улучи веспата на Валентина, която този път отсече решително:

— Майната ти! Наистина си простак, аз си тръгвам.

Приятелките ѝ избухнаха в смях, а Джанлука прекрати упражненията и скочи от козирката:

— Хайде, Вале, недей така! — Прегърна я и я спря с една нежна целувка.

— Добре, покажи му на оня там!

— Девет! — Скело ръкомахаше върху козирката. — Момчета, един вече се отказа, но състезанието продължава!

— Какво да му кажеш на такъв? — Джанлука обгърна лицето ѝ с длани. — Прости му, скъпа, той не знае какво върши!

Дебелият глас на Сицилианеца проехтя по площада:

— Ей, Ске, ускори малко темпото, че заспивам!

— Десет!

Степ се спусна. Кръвта пулсираше във вените му бавно и спокойно, за разлика от *тогава*, когато младото му сърце заби като полудяло.

4.

— Давам ти десет секунди, за да изчезнеш оттук!

Попи стоеше пред него и държеше шапката му. Тогава тези шапки бяха на мода. Всички ги носеха — шарени, изплетени на ръка от някое гадже. Неговата му я подари майка му, замествайки гаджетото, което той още нямаше.

А сега вече нямаше и шапка — Попи я взе и беше ясно защо: искаше да се скарат.

По-рано този следобед, докато минаваше покрай бар „Анцуини“ с чисто новата си веспа, някой го повика:

— Хей, Стефано, здрасти! — Беше Ана-Лиза, онова хубаво русо момиче, с което се запозна при Гепарда. — Какво правиш насам?

— Нищо, ходих да уча при един приятел и сега се прибирам.

Погледна я, тя му се усмихна. Помисли си, че ако нещата тръгнат добре, скоро няма да е необходимо майка му да плете шапки. Но нещо се обърка. Попи беше поне с две години по-голям от него.

— Махай се! — заповяда той и му грабна шапката.

Ана-Лиза се обърна. Стефано слезе от веспата. Няколко момчета го наобиколиха, започнаха да си подхвърлят шапката му и да се смеят, докато накрая тя пак се озова в ръцете на Попи.

— Дай ми я!

— Ела си я вземи!

— Казах ти да ми дадеш шапката!

— Леле, чухте ли го? „Дай ми шапката!“ Ами ако не ти я дам, какво ще ми направиш, а? Ще ме удариш ли? Хайде де, удари ме!

Стефано го погледна и гневът го заслепи. Посегна да удари натрапника, но щом замахна, някой го хвана отзад и Попи го удари точно в дясното око. Разцепи му веждата. После онова копеле, което му държеше ръцете, го блъсна напред, към решетката на магазина. По гърба му се изсипа канонада от юмручни удари. Накрая някой го обърна. Попи го хвана за шията започна да го блъска с глава. Стефано усети как кръвта тече от носа му и чу женски глас:

— Стига, спрете! Ще го убиете!

„Сигурно е Ана-Лиза“ — помисли си. Вече почти не го болеше. Надойдоха някакви хора, сред тях беше собственичката на барчето.

— Хайде, разкарайте се!

Изблъскаха момчетата и Стефано се свлече бавно надолу. Веспата му лежеше пред него, просната на земята.

— Зле ли ти е, момче?

Стефано поклати отрицателно глава. Шапката на майка му беше там, на земята. Ана-Лиза си беше тръгнала с другите. „Мамо, шапката ти е още тук!“

— Вземи, пийни си. — Някой му донесе чаша вода. — Пий полека. Ама че калпазани... Аз ги знам кои са! Все едни и същи! Нехранимайковци, по цял ден висят в бара.

Стефано допи последната глътка и благодари на човека, който си взе празната чаша. Опита се да стане, но краката му отказваха да го слушат. Някой се втурна да го задържи.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм, наистина. Благодаря ви. — Изтупа се от прахоляка, обърса носа си с разкъсания си пуловер и пое дълбоко дъх. Наведе се да вдигне веспата. Внимателна женска ръка взе шапката и му я подаде.

— Съжалявам.

„Ана-Лиза! Върнала се е!“

— А, не се притеснявай. Ти не си виновна. Трябва да си ходя.

Сложи си шапката и възседна скутера. Чувстваше се смешен с тези подути устни и насинено око, с мръсни дрехи и — сякаш това не стигаше — с шарена шапка, побита с боклуци.

Веспата се задави, но накрая запали. Отдясно вибрираше повече от обикновено, беше ударена.

— Виж какво, може ли да ти звънна довечера?

— Както искаш... — Ана-Лиза се наведе напред и докосна ръката му, но се отдръпна веднага, защото видя обеления му юмрук.

— О... Извинявай.

Той се опита да се усмихне.

— Нищо ми няма. — После включи на първа и без да поглежда назад, се спусна по нанадолнището.

Пак долу.

Една кибритена клечка се запали и освети цигарата на Скело.

— Трийсет!

Клечката литна като комета и малкият ѝ пламък угасна, следван от струйка дим.

— Трийсет и едно!

Поло изви ръце. Една капка пот тръгна от косата му, спусна се върху големия му нос и като стигна до горната устна, се задържа там за малко. После се откъсна, падна на мрамора и се пръсна до другите.

— Трийсет и две!

Скело се усмихна, дръпна от цигарата си и седна на една ниска колона.

— Добре, момчета, много добре! Карате я страхотно. Продължавайте все така!

Поло се спусна твърде бързо, не успя да спре навреме и тупна на земята.

— Двама по-малко! Рано ви похвалих.

— Мамка му! — изръмжа Поло, подпря се и видя Луконе, който се смееше: — Много чекии, а?

— Трийсет и три! Трийсет и четири!

Сякаш отпадането на Поло им вдъхна нови сили.

Той се надигна:

— Майната ви, бях много уморен!

Приблужи се до Скело и му взе една цигара. Скело не каза нищо, освен:

— Трийсет и пет!

Поло смукна дълбоко от цигарата.

— Знаеш ли защо съм така? Защото Карлона ме източил вчера.

— Трийсет и шест!

Всички се подчиниха, включително и Луконе, който ходеше с тази Карлона вече повече от една година. Скело веднага му се притече на помощ:

— А, така ли? И как беше? Трийсет и седем!

— Е, знаеш я к'ва е! С тия цици! Вчера пристигна у нас и... как да ѝ устоя...

— Трийсет и осем!

Луконе се оттласна по-бързо от другите.

— И какво стана? Разказвай. Трийсет и девет!

Поло вдигна цигарата към небето и се заклати, сякаш разказваше еротичното си преживяване на Луната.

— Ами тя почука на вратата, а аз бях по гащи, с бира в ръка. Не съм очаквал подобно нещо! Като се заклати с оная ми ти руса коса... — Той разкърши снага, за да покаже. — Парфюмът ѝ се носи из стаята, тя ме гледа предизвикателно...

— Четирийсет!

— И си разкопчава блузката и измъква огромните си цици и вика: „Вземи ме, твоя съм!“ — Поло изведнъж стана сериозен. — Но ти ме знаеш, нали...

— Разбира се! Четирийсет и едно! И после?

— Казвам ѝ: „А за Луконе не мислиш ли?“ А тя: „Не ме интересува този задник, искам теб!“ Е, това е разбираемо, нали...

— Разбира се. Четирийсет и две!

— Захвърлих значи кутията, наградих Карлона, изстрелях ѝ една целувка в устата и пъгнах ръце между...

— Ще ти изстрелям аз на тебе знаеш ли к'во!

Луконе се изправи и го подгони с пламнало лице. Пухтеше като бик. Поло слезе от козирката и продължи оттам:

— Та значи хванах я за ушите... — Той вдигна ръце, сякаш държеше за ушите въображаемата Карлона. — И... бум! — Тласна тялото си напред. — Пробих я!

При тези думи Луконе скочи от козирката и закрепця като луд:

— А-а-а-а!

Приземи се близо до моторетките на момичетата и хукна след Поло.

— Ще ме хванеш за оная работа! Правил съм бил много чекии, а?

— Ще те убия!

Изчезнаха между колите в дъното на улица „Ячини“.

— Четирийсет и три!

Степ се спусна бавно надолу. На няколко сантиметра от студения мрамор притвори очи, събра сили и се издигна, като погледна пред себе си. В дъното на улицата Поло и Луконе обикаляха около един червен голф. Луконе финтиреше. Зави надясно и после веднага се изстреля вляво, като се мъчеше да хване Поло, който изтича от другата страна на колата, опря се на предницата ѝ и започна да го дразни. Степ

не чуваше какво му казва, но можеше да си представи. Беше същата история, както тогава, когато за пръв път ги видя във фитнеса.

Щом влязоха, видяха няколко дебеланки да танцуват в бесен диско ритъм. Задниците им се движеха тежко, стегнати в еластични бодита.

— Едно, две, три, четири! Сега напред, ръцете ето така!

Едно симпатично русо момиче показваше упражненията, останалите го следваха. На някои им трябваше малко повече време, а най-дебелата така и не успя.

— От утре спирам да ям! — Това беше единственото, което се сети да каже, като се гледаше в стенното огледало.

Стефано се озова пред една червенокоска с дълъг нос и изпъкнали очи. Със сигурност не беше балерина.

— Здравей, искаш да се запишеш ли?

— Аха.

— Е, да, може да ти е от полза. — Тя хвърли поглед към насиненото му око и извади един формуляр изпод масата.

— Име?

— Стефано Манчини.

— Възраст?

— Седемнайсет. Роден съм на 21 юли.

— Адрес?

— „Франческо Бенциачи“ 39. — После добави, изпреварвайки следващия ѝ въпрос: — Три, две, девет, двамайсет и седем, четиринайсет.

Жената повдигна очи:

— Това е телефонът, нали? Само за формуляра...

— Разбира се, не за да играем на марсианци.

Изпъкналите очи се втренчиха в него за миг.

— Сто и осемдесет хиляди лири. Сто за записването и осемдесет месечна такса.

Стефано сложи парите на масата. Жената ги взе и ги пъкна в една чантичка с цип, която затвори в първото чекмедже, после удари печат върху картата. Budosan.

— Плаща се в началото на всеки месец. Съблекалните са на долния етаж. Вечер затваряме в девет.

Стефано прибра портфейла си, олекнал със сто и осемдесет хиляди. Взе ги от майка си, с месечните си пари нямаше как да плати.

Майка му. Спомни си вечерта, когато се прибра след пердаха. Опита се да стигне до стаята си, без да го усетят, но паркетът изскърца.

— Стефано?

Силуетът ѝ се появи на вратата на кабинета.

— Да, мамо, лягам си.

— Добре ли си? — Тя пристъпи напред.

— Идеално. — Опита се да стигне до коридора, но ръката на майка му беше по-бърза от него. Копчето щракна и светлината го заля. Стефано се спря, като обезсмъртен на снимка.

— Господи! Джорджо, бързо ела тук!

Баща му се втурна в стаята.

— Какво е станало?

— Нищо, паднах от веспата.

Джорджо огледа раните по ръцете му, скъсаните му дрехи, мръсната шапка. Беше човек, който държи на подробностите.

— Биха ли те?

Наложил се да им каже. Естествено, майка му, която не можеше да проумее, че на седемнайсет години съществуват някои правила, с недоумение попита:

— Но защо не си им дал шапката?! Щях да ти оплета друга!

А баща му остави подробностите, за да мине по същество:

— Стефано, кажи ми истината! Политиката няма нищо общо с това, нали?

Повикаха лекар, Стефано изпи неизбежния аспирин и си легна. Преди да заспи, взе решение: отсега нататък който го пипне с пръст, ще си изпати.

Две момиченца с анцузи на райета закъсняваха за аеробика. Откъм долния етаж се чуваха желяза, които се удряха в дървения под. Момчета с тесни фланелки съзерцаваха мускулите си усмихнати и доволни. Други работеха здраво, за да постигнат същия резултат. Грети ги подминаваха завистливо, без да поглеждат към безпощадните огледала, мъкнеха тежки гири или наблюдаваха един огромен тип с гола глава, който вдигаше сто кила, без да му мигне окото.

Стефано влезе в съблекалнята. Няколко души се преобличаха. Някой сложи сешоара си в сак, дръпна ципа му и излезе. Един педал пред огледалото се правеше, че разглежда нещо, което не е наред по сбръчканото му лице, а всъщност гледаше отражението на младежа, който се къпеше под душа. Безсмислен надпис предупреждаваше, тук всеки може да ти пребърка чантата и да свие всичко, което намери. Младият забеляза стария. От уважение към възрастта му не го наби, но му обърна задника си и му показа среден пръст.

Стефано се преоблече.

— Пипни тук, пипни тук! А, какво ще кажеш? Бетон!

Един бабаит със симпатична физиономия показваше огромния си бицепс. Косата му беше оредяла, а сините му очи искряха с налудничав блясък.

— И продължаваш да говориш?! Ако те бодна с една игла, ще изчезнеш! — възрази приятелят му и се потупа шумно по рамото: — Ей това е истинско нещо: пот, усилия, пържоли... А твоето е само вода!

— Не се ли виждаш какво представляваш бе, дребен! — усмихна се Поло.

— Дребен, ама вдигам сто й два̀сет от лежанка!

— Хайде да видим! — Поло почака едно момче да свърши серията си, после взе два диска по два̀сет и пет килограма и ги наниза на щангата. — Гледай сега тука! — Добави още петнайсет кила, промъкна се под лоста и го обхвана с ръце. Желязото беше студено и грапаво, малко ръждясало. Той пое дълбоко дъх, изви гръб и с огромно усилие отмести тежестта. Разклати я леко и я спусна пред гърдите си, за да я оттласне нагоре. Щангата се опря на подпорите със силен шум.

— Кажи сега, де! Това знаеш ли кога ще го направиш, мамка му!

— Веднага! Ще я вдигна като едното нищо! — Луконе зае мястото му и направи гримаса, която значеше: „Дребна работа!“ Разпери ръце, вкопчи се в дългата щанга и я издърпа решително, после я спусна бавно надолу и я изтласка. — Едно! — отброи с усмивка. Отново я спусна, опря я в гърдите си и я изтласка нагоре. — Две! Ако искам, мога и повече.

— О, така ли? А защо не пробваш така? — Поло добави два килограма и половина отдясно и щангата се наклони.

— Ей, какво правиш, да не си откачил?! — Луконе се опита да реагира, но желязото го затисна. — Идиот, махни я от мен, задушavam се!

А Поло се заливаше от смях:

— „Ако искам, мога и повече!“ И какво стана сега? Давай, хайде, вдигни я!

Скело от ъгъла му пригласяше. Стефано реши да не се намесва.

— Махни я от мен! — Луконе беше почервенял от яд.

Две по-малки момчета се спогледаха, не знаеха какво да правят. Като видяха, че Луконе се задушава, решиха да му помогнат. Поеха щангата от двете страни и с известно усилие я върнаха на стойката. Луконе се посъзвзе и стана, Скело тутакси спря да се смее, а Поло се превиваше на земята и нищо не забеляза. По едно време се обърна и като видя Луконе пред себе си, скочи уплашено. Хукна да бяга, но продължаваше да се смее и се спъваше в щангите. Луконе кашляше и го гонеше.

— Само да те хвана, такъв шамар ще ти забия, че ще се смалиш още повече, тъпо джудже!

Поло нахълта в женските съблекални — просто блъсна вратата и тя се отвори. Момичетата се разпищяха. Луконе замръзна на място, замаян от гледката на меки розови хълмчета. Поло спря и пристъпи назад.

— Леле, гледай какво става! Това ли е Раят?

Една дебеланка момиче се втурна към вратата и я блъсна в лицето му. Двамата приятели се умълчаха за миг.

— Видя ли оная в дъното? Какви цици, а?

— Ами първата отляво? Дупе и половина! Хич не беше за изхвърляне...

— Няма да я изхвърля, със сигурност! Да не съм педал като тебе!

И се подгониха отново.

Стефано отгърна листа на своята карта — беше му го дал Франко, инструкторът.

— Започваш с четири серии на пейка номер едно. Вземи тежести от пет килограма, трябва малко да се разшириш. Колкото по-солидна е основата, толкова повече може да се надгражда.

И той се захвана веднага. Четири серии по десет, всеки ден, всяка седмица. След първия месец се чувстваше по-добре, раменете не

го боляха вече, ръцете му бяха станали малко по-силни, гърдите му също заякнаха. Промени начина си на хранене. Сутрин — протеини на прах, едно яйце, мляко, дроб от мерлуза. На обяд — малко паста, кървав бифтек, бирена мая и житни кълнове. Вечер — фитнес. Почиваше само в неделя, като добър християнин. В понеделник започваше отново. Седмица след седмица, стъпка по стъпка. Затова му лепнаха прякора Степ.

Един ден в салона връхлетя Сицилианеца:

— Ей, кой иска малко лицеви опори?

Той беше един от първите членове на „Будокан“. Никой не смееше да се мери с него.

— Мамка му, не ви карам да обирате банка!

Със Сицилианеца все се стигаше до кавги. Ако загубиш от него — подиграва ти се до безкрай. Ако го победиш... не се знае какво може да ти се случи — засега никой не беше успял.

— Значи в целия шибан фитнес няма кой да направи няколко лицеви опори заедно с мен?!

— Има.

Сицилианеца изгледа Степ от главата до петите.

— Окей, да отидем оттатък.

Оттеглиха се в една малка стаичка, където завариха две момчета. Едното веднага излезе, другото продължи да тренира. Сицилианеца застана пред него и го изгледа с усмивка. Момчето спря. Видя Поло, Луконе, Скело, Бъни и другите, които препречиха тясната врата, и разбра, че трябва да се разкара. Остави гиричките и се провря между планините от мускули.

Сицилианеца свали горнището си и Стефано видя огромните му ръце.

— Готов ли си?

— Когато кажеш.

Настаниха се един срещу друг и започнаха.

Степ издържа колкото можа, но накрая рухна на земята без сили. Сицилианеца го затапи с още пет бързи опори, после се изтегли нагоре и го потупа по рамото:

— Не е зле! Последните ги направи с една ръка! — И го удари приятелски.

Степ се засмя. Сицилианеца беше много по-силен от него... тогава.

— Осемдесет!

Каламаро и Бъни се стовариха един след друг на студения мрамор.

— Още двама по-малко!

Скело надигна поредната бира — беше му я донесло едно русо момиче от групата. Викаха й Патси, защото приличаше на певицата.

— Осемдесет и едно!

Каламаро мина край Скело и му взе бирата.

— Осемдесет и две!

Отпи дълга глътка, после я подаде на Бъни. Като се върна в ръцете на Скело, кутията беше вече празна.

— Осемдесет и три!

Кутията се удари в козирката, отскочи и издрънча на земята с кух звук.

— Осемдесет и четири!

Отскочи още два пъти и се търкулна до една решетка, където се спря върху широките метални пръчки.

— Осемдесет и пет!

Бяха останали четирима: Степ, Сицилианеца, Хук и Дарио. Движеха се в пълен синхрон. Дрехите им бяха потни, верижките им се люлееха, ръцете им се преместваха от време на време, за да намерят по-стабилна позиция.

— Осемдесет и шест!

Приличаха на шумна машина, която пухтеше ритмично.

— Осемдесет и седем!

— Давай, Дарио! — кресна Глория.

— Осемдесет и осем!

Дарио спря. Глория го видя и подвижна отново:

— Давай, Дарио, давай!

Той се напрегна с всички сили, но не успя да помръдне. Лактите му трепереха, капки пот се стичаха по челото му. Устните му мъчително трепнаха. Скело се наведе над него и го погледна отблизо.

— Господа, на път сме да загубим още един...

Глория повтори едва-едва, сякаш на себе си:

— Давай, Дарио...

Мускулите му не издържаха и той се строполи върху мрамора. Скело запали цигара:

— Приканвам онези, на които са им свободни ръцете, да се пипнат по оная работа в чест на Глория. — После погледна към нея и като се търкаше силно между краката, добави: — Ех, Глория, Глория, ти съсипа човека! Зацikli още преди да му кажеш името! Осемдесет и осем!

Мадалена извади от джоба на джинсите си дъвка, налага я и погледна към Степ. На лицето му имаше повече цвят от обикновено, очите му бяха зачервени, а мускулите на шията му — издути.

— Ей, дай една!

Без да поглежда встрани, Мадалена подаде пакетчето. Устата ѝ се изпълни с усещане за свежест. Белите ѝ зъбки заработиха енергично. Сети се за онази вечер, когато Степ я заведе у тях и я облада... Беше страхотно, тя почти залепна за широките му рамене. Погледът му проникваше право в сърцето ѝ. Толкова го обичаше... Шепнеше му любовни думи, целуваше го зад ушите. Той не издаде нито звук, през цялото време я гледаше, галеше косата ѝ, усмихваше се, движеше се бавно вътре в нея, като внимаваше да не ѝ натези.

— Деветдесет!

Степ се спусна надолу и се издигна отново, силен и решителен. Мадалена си представи, че е там, под него. Пожела го, изчерви се и сведе поглед. Прибра обратно пакетчето с дъвки, което някой ѝ върна.

5.

Попи и приятелите му стърчаха пред бар „Флеминг“. Някои ядяха гореща пица, други пушеха. Момичетата слушаха развеселени един бивш сервитьор, който разказваше как го уволнили, а той на тръгване изпочупил всичко.

— И знаете ли какво направих? Ударих шефа с едно шише по главата. А той, вместо да ми плати, подаде жалба срещу мен!

И Ана-Лиза беше там. След инцидента не се обади на Стефано, не го потърси никога вече. Но той не беше човек, който страда от самота. Бяха минали осем месеца оттогава, а не беше чувал нищо за ония момчета. Реши да отиде да ги потърси.

— О, Попи!

Оня се опули, нямаше представа кой е. Вярно, изглеждаше му познат — очите, косата... Степ се засмя:

— Отдавна не сме се виждали, а? Как я караш? — И обгърна приятелски раменете му.

Сицилианеца, Поло и Луконе се смесиха с групата. Ана-Лиза срещна погледа на Степ. Само тя го позна. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Извинявай, но не се сещам... — Попи беше объркан.

— Е как не се сещаш?! — Степ извади шапката. — Може би това ще те подсети.

Попи я погледна, после вдигна очи.

— Мамка му!

Понечи да се измъкне, но Степ го сграбчи за косата.

— Къса памет, а? Здравсти, копеле! — Дръпна го рязко, удари му една глава и му разкървави носа. После го ритна с все сила. Попи отхвъркна назад и се блъсна в решетката с железен трясък.

Тогавя Степ скочи отгоре му и го сграбчи за гърлото. Нанесе му цяла серия крошета, разби му веждата, разцепи му устната, отстъпи крачка назад и го ритна в корема така, че го остави без дъх.

Някой от приятелите на Попи се опита да реагира, но Сицилианеца го спря:

— Споко! Ти не се бъркай!

Попи вече лежеше на земята, а Степ продължаваше да го рита, където свари — по ухото, по краката...

— Стига, стига, моля те!

Тогава Степ спря. Погледна жертвата си, просната на земята, и се нахвърли върху следващия — оная, който преди осем месеца държеше ръцете му, докато го бият. Удари го с лакът в устата и му изби три зъба. Събори го на земята, затисна го с коляно и започна да го налага. Хвана го за косата и заудря главата му в земята — силно, настървено.

Изведнъж Поло го сграбчи под мишниците и го издърпа нагоре.

— Стига му толкова, Степ. Ще го убиеш. Да се махаме.

Сицилианеца и Луконе се присъединиха към тях.

— Да, по-добре да се махаме, че може да дойдат ченгета.

Степ се извърна към приятелите на Попи, които го гледаха и мълчаха. Наплю един и го удари право в лицето. Мина покрай Ана-Лиза и ѝ се усмихна. Тя се опита да му отвърне, помръдна горната си устна и се получи странна гримаса.

Качиха се на моторите си и отпратиха с мръсна газ. Луконе караше като луд, следван по петите от Сицилианеца. И двамата крещяха, накланяха се наляво-надясно, чувстваха се господари на пътя. После се изравниха с Поло, зад него караше Степ.

— Обаче оная русата можеше да я изчукаш... Навита ти беше!

— Ти пък все бързаш! Има си време за всичко...

Вечерта Степ отиде при Ана-Лиза и последва съвета на Луконе. Няколко пъти. Тя се извини, че не се е обадила по-рано, кълнеше се, че много искала да му звъне, но била затрупана с уроци... През следващите дни се счупи да му звъни, но Степ беше толкова зает, че не намери време да ѝ вдигне телефона.

6.

Някой включи малък транзистор.

Бъни също отпадна. Склоло вече беше пиян, скочи на козирката и затанцува с кожените си кларкове.

— Хайде-е-е! Сто и девет! Внимание, сега ще класираме най-изпотените! На първо място е Сицилианеца. Тече като чешма и със сигурност не ползва дезодорант! Горката Дебора!

Едно зле изрусено момиче с висока плитка вдигна застрашително ярко лакираните си нокти:

— Абе ей, Склоло, 'що не си затвориш плювалника?

Склоло й показа задника си. Последваха одобрителни подсвирквания.

— На второ място е Хук! Невероятно, в нашата хит класация той дръпва рязко напред. Междувременно... сто и десет!

Степ, Хук и Сицилианеца изглеждаха изтощени.

— Както можете да видите, блестящата му тениска, марка Ralph Laurent, вече е сменила цвета си. Бих казал, че е избеляло зелена, или по-скоро потно зелена. Под нея се е образувал басейн! И знаете ли кой плува там?

— Не, ти кажи!

— Срамните въшки на Дебора!

Всички се разсмяха, а тя го замери с празна кутия от бира. Няколко парчета неон отскочиха зад гърба му и живата светлинка на синята буква F издъхна.

Склоло пак затанцува просташки, като скачаше и си кривеше устата. Приближи се до остатъка от табелата FRUTTERIA, посочи новия надпис^[1] и се оригна. Животинският звук отекна надалеч, дълъг и мощен.

— Сто и четиринайсет! Докато ние се забавляваме, има хора, които страдат! Но да се върнем на нашата класация. Естествено, последен е Степ. Почти съвършен! — Склоло се наведе над него и се отдръпна рязко нагоре. — Невероятно! Видях една капка пот!

Гарантирам, че беше само една! Сто и петнайсет! — Той почти направи шпагат, подлагайки на тежко изпитание съсипаните си джинси. Заплашителното прашене на ставите му се смеси с пукота на изпънатите шевове и с друг звук, много по-силен и нелишен от аромат.

— Сто и шестнайсет! Кой вдига шум?

Момчетата изпопадаха от смях, а момичетата поклатиха глави с отвращение.

— Сто и седемнайсет! Внимание! Носи сто пъти кутсуз!^[2]

Степ усети, че очите му парят. Няколко капки пот се бяха пръснали между миглите му. Замижа, раменете го боляха, ръцете му бяха подути, вените му пулсираха, но той събра сили и бавно се оттласна нагоре.

— Да-а-а!

Сицилианеца го настигна. Хук изпъна първо дясната, после лявата си ръка и се обърна към своите съперници.

Степ се ухили. Сицилианеца го погледна с омраза, гняв и умора. Хук отвърна с едва забележима усмивка.

— Сто и осемнайсет! Това е рекорд! Сто и деветнайсет!

Момичетата закрепяха:

— Давай, Степ! Хайде, Сицилианецо! Давай, Хук!

Долу десетки ръце ги аплодираха в хор, горе сърцата им биеха ускорено. Степ изпъна лакти с усилие. Сицилианеца го чакаше усмихнат, готов да се спусне отново. Хук стоеше до него, зает с личната си борба, подемаше се бавно, сантиметър по сантиметър, поклащаше се ту наляво, ту надясно... Откога носеше тази превръзка? Степ си спомни първата им среща в Оранжерията.

— Страшен мотор! — отбеляза тогава. — Мамка му, жълтото на резервоара е много яко, кой ти го направи?

— Пистола — отвърна Хук и се отдалечи.

По-късно Степ не издържа и попита момчетата:

— На тоя какъв му е случаят?

— Ами разправят, че се сбил с един от „Тестачо“^[3] и она го ударил толкова силно, че му отлепил ретината. Има и друга версия: бил на околоръстното с мотора и една пчела му влязла в окото, останала жива и няколко дни лазела все по-навътре. После умряла, а той не дал да го оперират... Истината е, че откакто носи превръзка, момичетата се

разнежват пред него, а и баща му не го бие вече. Въобще тя му е нещо като талисман.

Степ се усмихна. Тоя Поло с неговите истории!

Няколко дни след това отидоха при Каколаро за пица. Бяха изпили доста бири, когато по едно време в заведението влезе пчела. Хук я подгони с един вестник и заудря където му падне, докато накрая я закова в пицата на един невинен клиент.

— Мръсни гадини! Все се вретете, където не трябва!

После си седна на мястото и всички вдигнаха наздравица в негова чест.

Момичето с транзистора усили звука и поддръжниците на Хук закрепяха с пълен глас:

— Давай, Але! Дръж се, Але!

Степ и Сицилианеца го гледаха как се набира едва-едва, а виковете отекваха:

— Але, Але, Але...

Хор, който славеше името му.

Степ му направи едва забележим знак с глава:

— Давай! — прошепна.

Хук разбра и продума:

— Не мога повече... — Остана за миг неподвижен и това беше последната му мисъл, преди да рухне върху мрамора с цялата си тежест. Тялото му потрепери, здравето му око почти докосна земята. Нещастникът го отвори и видя онова, от което знаеше, че най-много ще го заболи: зад плътната млечнобяла мъгла те продължаваха да се състезават.

— Сто и двайсет! Сто двайсет и едно! Останаха само двама! Много жалко за Хук! Сто двайсет и две! Сто двайсет и три! — Ритъмът се ускори. — Сто двайсет и четири! Сто двайсет и пет! Сто двайсет и шест! Сто двайсет и седем... двайсет и осем...

Степ се издигаше и веднага се спускаше. Сицилианеца го следваше, като крещеше и почервявяваше все повече.

— Сто двайсет и девет! Сто и трийсет! Браво, момчета!

Долу настъпи напрегната тишина.

— Сто трийсет и едно!

Чуваше се само леката музика като фон.

— Сто трийсет и две...

Сицилианеца спря и извика, сякаш нещо вътре в него се скъса. Пресипнал кръсък на ранено животно. След миг започна неумоливо да се спуска надолу. Тишината избухна, всички се разкрещяха. Някой отвори нова бира.

— Да-а-а-а! Ето го новия победител! Степ!

Сицилианеца се отпусна напълно и го погледна със завист. Хук се усмихваше, седнал наблизко. И тогава Степ се реши: разпреди тежестта върху двете си ръце, измести се внимателно върху дясната и бавно, като гледаше напред с полузатворени очи, вдигна лявата.

Сякаш по команда на площада отново се възцари тишина. По радиото зазвуча I'm going down на Спрингстийн. Степ се усмихна, сгъна лявата си ръка зад гърба си и се спусна бавно надолу. Докосна мрамора, погледна го с облепени очи и пое отново нагоре с всичката си сила, с целия си гняв. От гърлото му се откърти вик на страдание, възторг и величие. Стигна догоре и остана така — с вдигнато чело, като студена статуя в мрака.

— Браво-о-о-о! — подкрепи го Скело.

Всички избухнаха, включиха двигателите и натиснаха клаксоните. Поло зарита вестникарската будка. Луконе хвърли кутия бира срещу една витрина. Прозорците на околните сгради започнаха да се отварят. В далечината се включи аларма. Възрастни жени по нощници наизлизаха по балконите. Една госпожа се закани да повика полиция.

Като по магия всички мотори потеглиха. Поло, Луконе и другите се метнаха на седлата, няколко кутии продължиха да дрънчат, момичетата се разотидоха. Мадалена изглеждаше още по-влюбена.

Сицилианеца се приближи до Степ:

— Яко, а?

— Не беше зле.

Моторите завзеха цялата улица, като не обръщаха внимание на колите, които прелитаха покрай тях. Скело се изправи върху разбризаната си веспа:

— Ей, копелета, знаете ли, че на улица „Касия“ има купон?

— Къде?

— На номер 1130.

— Ще ни пуснат ли?

— Познавам една, дето живее там — намеси се Скело.

— Коя е?

— Франческа.

— Е, значи няма да ни пуснат.

Разсмяха се, завиха наляво и се понесоха по „Касия“ с пълна скорост.

[1] Останалото от FRUTTERIA след угасването на „F“: rutteria идва от rutto — „оригване“. — Б.пр. ↑

[2] В италианските суеверия числото 17 носи нещастие. — Б.пр.

↑

[3] Квартал на Рим. — Б.пр. ↑

7.

Топъл апартамент, няколко големи прозореца, от които се вижда булевард „Олимпика“, красиви картини по стените (едната със сигурност на Фантуци), четири тонколони в четирите ъгъла на хола и добре балансирана музика.

— Леле, Дани! Не можах да те позная!

— Ох, не започвай и ти!

— Не бе, роклята имам предвид! Стои ти страхотно, наистина!

Даниела погледна надолу и почти повярва за миг.

— Я стига!

— Е, какво сега, малко мязаш на Бонопане, оная, дето идва на даскало с пет кила грим...

— Винаги си толкова мила! Как го постигаш?

— Затова са приятелките.

— Не съм ти никаква приятелка.

— Добре, хайде мир! Целувка? — В знак на добра воля Джулия се приведе напред.

Даниела се усмихна, понечи да откликне, но видя зад гърба ѝ Паломби и я заряза.

— Андреа, как си?

— Добре, а ти?

— Страхотно!

Размениха си бърза целувка, после той поздрави останалите момчета и Джулия отбеляза:

— Не се притеснявай, това е класически пиар.

Андреа размени няколко думи с другите, после я погледна отново и най-после загра:

— Леле, тоя път наистина си прекалила! Направо не те познах!

Две-три девойки затанцуваха. В ъгъла някакво бледо копие на Джованоти се мъчеше да пее рап, но без особен успех. Едно момиче се кълчеше като лудо, скачаше от крак на крак и размахваше високо ръце.

Баби поклати глава усмихната:

— Палина?!

Обърна се обло лице с дълга кестенява коса и странен кичур, стърчащ отстрани.

— Баби!

— Ти нали уж нямаше да идваш?

— Бяхме с Дема на един празник в Олджата, обаче ако знаеш каква тъпотия! Избягахме презглава и ето ни тук. Какво, не се ли радваш да ме видиш?

— Ти пък! Разбира се, че се радвам.

— Научи ли си по латински? Оная утре ще те изпита, само ти нямаш оценка.

— Да, знам. Учих цял следобед, после трябваше да изляза с майка ми, ходихме в центъра. Гледай какво си купих, харесва ли ти? — Тя направи странен пирует, развявайки атлаzenia си анцуг.

— Уха-а-а!

— Дема каза, че е супер!

— Има си хас — намеси се Джулия. — Знаеш моята теория...

— Пак ли? С нея сме приятелки откакто се помним!

— Здравсти, Баби! — Едно симпатично момче с тъмни къдрици решително се приближи.

— Ехей, Дема! Как си?

— Екстра! Видя ли колко е сладък анцугът на Палина?

— Аха, ако оставим настрана моята теория, стои й много добре.

Баби се усмихна:

— Отивам да поздравя Роберта, че още не съм й честитила.

Дема я проследи с поглед.

— Каква е тая теория?

— А, нищо, знаеш я Джулия — жената с хиляда теории и нулева практика.

Палина се засмя:

— Ела да потанцуваме.

До масата няколко момчета говореха за футболни трансфери. Кико Брандели се поколеба над купчината сандвичи. Някой беше вече обрал всички със съомга! Реши да си вземе с гъби. Отхапа и точно в този момент дойде Баби. Кико остави сандвича на ръба на една чиния, скри го под хартиена салфетка със златен знак „Д“ и преглътна.

— Здравей, Роби, честито и всичко най-хубаво!

— О, Баби! Благодаря ти! — Размениха си две искрени целувки.
— Хареса ли ти подаръкът?
— Много! Точно каквото ми трябваше.
— Идеята беше моя. Понеже все закъсняваш за първия час, а живееш на две крачки...
— Точно защото живея на две крачки, все се успивам.
— Какво ѝ подарихте? — попита някой.
Баби се обърна и изражението ѝ се промени:
— А, Кико... Подариха ми един страхотен будилник.
— Така ли, супер!
— А той знаеш ли какво ми подари? Дантелена възглавница!
Сложих я на леглото си.
— Внимавай, сигурно ще поиска да я изпробвате заедно — подхвърли Баби и като се усмихна насила, пристъпи към терасата.
— На мен възглавницата много ми хареса — додаде Роберта.
Всъщност нямаше нищо против да я изпробва заедно с Кико.
— Сигурен съм — отвърна той. — Извинявай...
— Но... след малко ще сервираат пастата! — извика след него Роберта, мъчейки се да го спре.
На терасата с меките кресла имаше пергола с приглушено, добре скрито осветление. По дървената конструкция се виеше жасмин. Една клонка още не беше стигнала догоре. Люлееше се, тласкана от вятъра, и младите ѝ листа със скрити пъпки едва се поклащаха. Баби пристъпи по червените теракотени плочки. Вечерният полъх разпръсна парфюма ѝ и отгърна сакото ѝ, но тежестта в левия му джоб го спря: там лежеше връзка ключове, многобройни като битките, които беше водила с Рафаела за тях. Подпря ръце на парапета, притвори очи и вдиша дълбоко свежия аромат на вечерта. На гърдите ѝ се появиха два малки знака на моминско желание.
— Кажу какво да направя, за да ми простиш.
Баби се усмихна на себе си, придърпа сакото и се покри:
— А какво си готов да направиш, за да ме ядосаш?
— Хайде стига, в такава нощ е тъпо да се караме.
— Аз пък обичам да се карам.
— Забелязах, по това много си пасваме.
— Но после обичам и да се сдобрявам, а с теб не мога.

— Защото не знаеш какво искаш! Хем ти се иска, хем не ти стиска! Като всички жени!

— Ей това „като всички“ те дъни. Мислиш, че всички са ти в краката.

— Не че го мисля, ами си е така! Аз какво да направя? Например Роберта. Бас държа, че наистина иска да изпробва с мен новата си възглавница.

— Не се и съмнявам, но тя е готова да я изпробва с кого ли не, така че не се брой.

— Добре, предавам се. Хареса ли ти филмът снощи?

— Ти не ме остави да го изгледам!

— Добре де, казах, че се предавам. Ще ти го изпратя на касета. Знаеш ли какво ми казаха?

— Какво?

— Че е много по-приятно, когато мирише на сметана.

— Мръсник! — Баби се изсмя и посегна да го удари, но Кико спря ръката ѝ.

— Шегувам се де! Сдобрихме ли се вече?

Очите му бяха толкова красиви, почти колкото усмивката му.

— Сдобрихме се.

Кико се приближи и я целуна по устните. Можеше да стигне по-дълбоко, но Баби се откъсна и погледна навън, където няколко облачета се носеха бавно по мастиленото небе, галеха луната, изсветляваха и очертанятията им ставаха сребристи. Погледът ѝ се отмести към покривите на къщите, високите пинии, фаровете на една кола... Ако можеше да види по-добре, щеше да забележи и онези момчета, които се смееха и надуваха клаксоните... но все още бяха твърде далеч.

Кико я прегърна и докосна косата ѝ.

— Много си красива тази вечер.

— Само тази вечер?

— Винаги.

— Така може.

Позволи му да я целуне.

Долу спря един тъмносин голф, предният му спойлер закачи бордюра. От колата слезе някакво момче.

— Сигурна ли си, че е тук?

— Естествено! Момичето, което беше с него, извади една картичка от черната си чанта. — Ето: „Роберта Мики има удоволствието да ви покани...“ — Пропусна края на изречението и мина на адреса: Улица „Касия“ 1130.

Момчето намери името на домофона.

— Ето го. Мики.

8.

Далеч оттам, в същия град

В съвършена бяла униформа, с малко коса по главата, един дебеличък запотен келнер сновеше между гостите със сребърен поднос. От време на време някоя ръка посягаше и вземаше коктейл с шампанско и парченца плодове. Друга, по-бърза ръка, оставяше празна чаша. Зад големите, съвършено прозрачни стъкла, реката течеше бавно между масивни дървета и старинни мостове.

Келнерът намести една току-що върната чаша, по ръба ѝ имаше ярка следа от червило. Можеше да се види от коя страна е пила жената и какви са устните ѝ. „Забавно е да разпознаваш жените по чашите“ — помисли си той и влезе в кухнята, където готвачката му се скара и му даде да сервира подносите с плодовете.

— Скъпа, изглеждаш чудесно! — В салона една жена с боядисана коса се обърна към приятелката си и се усмихна с престорена изненада. — Направила ли си си нещо?

— Да, намерих си любовник. Пластичен хирург. — Засмяха се, после тя разкри малката си тайна: — Записах се във фитнеса на Барбара Буше...

— И как е?

— Приказно! Трябва да дойдеш.

— Ще дойда, със сигурност! — Искаше да я попита колко струва на месец, но се отказа. Грабна едно парче пържена моцарела и го погълна спокойно, бездруго скоро щеше да започне да тренира.

По блестящите светли килими с геометрични шарки се движеха елегантни вечерни обувки. По-нагоре дълбоки цепки показваха повече от разрешеното на фона на светло и тъмносиви костюми, до един — със съвършени ризи и цветни вратовръзки.

— Купих на Алесандра едно студио на булевард „Париоли“...

— Ти знаеш ли, че дъщерята на Бандини ще се жени?

— Страхотен костюм, откъде е?

— Този цвят на косата много ти отива.

— Тя май си има друг.

— Да, последният филм с Шон Конъри ми хареса.

— Хващаме ли се на бас? Аз залагам, че ще бият. Ти казваш загуба или равен...

Очи, декорирани с тежък грим, прикриващ настъпването на мъдростта, и съвършено гладки лица, остъргани с електрически самобръсначки, си отговаряха с усмивка.

— Знаеш ли, Алесандра реши да открие графично студио. Ами щом това я влече... Разбира се, аз предпочитам да работи при мен, но...

— Него го познавам, той е син на Симона Бертили. Оная, дето се омъжи за брата на Паола...

— Няма да ти кажа, иначе и ти ще си го купиш!

— Беше ми писнало и така отидох при Рафаеле с един вестник, в който бях видяла цвета, който ми харесва, и му казах: „Ето това искам!“

— Разбирам я, толкова е досаден... само да го видиш как играе джин!

— Още снощи щях да отида, но излязохме с Джорджо и Даниела, а те вече го бяха гледали.

— Добре, тогава знаеш ли какво, ще играем на сто хиляди лири за всяка точка до края на шампионата.

Малко по-нататък някой се опитваше да представи теория за Средния Изток в рамките на политическата фантастика. Друг цитираше малки откъси от последния сборник на наградата „Стрега“, прелистван от време на време в леглото, оставян задълго на шкафчето и накрая зает на някой приятел, може би не толкова интелектуалец, колкото скръндза. Клаудио се разсмя.

— Има си хас, той Феручо си е такъв. Познавам го от дете, изобщо не се е променил.

— А с колата какво стана?

— На парчета. Само телефонът му оцелял. Обадил се и отишли да го приберат.

После, докато слушаше за ужасната катастрофа, Клаудио извади пакет Marlboro и запали цигара. Плътният аромат го накара да забрави за миг нещастника, който се беше блъснал с Феручо. Няма телефон в колата си, а и да беше имал, нямаше да успее да го използва. Може би

по-късно, с парите от застраховката, щеше да си купи телефон, но тогава с кого ще говори? Жена му, за съжаление, е била до него, а синът му...

— Ако беше седмаче...

Дарио имаше зловещо чувство за хумор, но останалите го харесваха, така че и Дарио се усмихна. Дръпна пак и тръсна цигарата в един пепелник.

— Много хубава вратовръзка!

— Благодаря.

— Добре изглеждаш, сериозно.

Клаудио инстинктивно скри цигарата и потърси с очи Рафаела. Огледа новодошлите, поздрави ги с усмивка. Не видя жена си и запуши спокойно.

— Хубава е, нали? Подарък от Рафаела.

Ниска масичка от слонова кост. На нея — маслини и шамфъстък в малки сребърни купи. Закръглена женска ръка с добре поддържани нокти небрежно пусна две симетрични черупки.

— Притеснявам се за дъщеря си.

— Защо? — Рафаела се постара да изглежда достатъчно заинтригувана, така че Марина продължи да разказва:

— Хвана се с някакъв безделник, само се шляе по улиците.

— Откога е с него?

— Вчера празнувах шест месеца. Синът ми всичко ми каза. И знаеш ли какво направил тоя?

Рафаела остави един твърд фъстък. Сега вече наистина ѝ стана интересно.

— Какво?

— Завел я на пицария! Даваш ли си сметка?! На пицария, на булевард „Виторио“!

— Е, те тия момчета още не печелят...

— Кой го знае откъде идва тоя! Подарил ѝ дванайсет хилави рози. Грозни, дребни... От ония, дето докато ги занесеш вкъщи, листата им са окапали. Сигурно ги е купил на светофара! Сутринта я питам: „Глория, какъв е тоя ужас?“ „Да не си посмяла да ги изхвърлиш!“ — вика. Вечерта вече ги нямаше. Казах ѝ, че ги е махнала Зиуа, нашата филипинка... А тя се развика, излезе и тресна вратата.

— Недей така, че по-лошо ще стане, ако се заинати. Остави я, ще видиш, че ще го зареже сама. Щом имат такава разлика... И после върна ли се?

— Не, обади се и каза, че отива да спи при Пиристи, дъщерята на Джована. Мъжът ѝ е директор на Бефт и тя е цялата в силикон. Щом може да си го позволи...

— Сериозно? Не си личи.

— Използват една нова техника, изтегля се кожата зад ушите. Не може ли да излиза с твоята Баби? Аз бих се радвала.

— Разбира се! Ще ѝ кажа да ѝ се обади.

Най-после Рафаела си разреши един шамфъстък. Беше потворен от другите. Напусна черупката си, за да влезе в устата ѝ — и за него не беше добра сделка.

— Филипо! Рафаела каза, че ще убеди Баби да вземе Глория в тяхната група.

— А, чудесно, благодаря ти.

Филипо изглежда се интересуваше повече от яденето, отколкото от историите на дъщеря си. Наведе се напред и сграбчи фъстъка, набелязан от Рафаела за следваща жертва. Тя го погледна мнително зад ушите, търсейки и у него следи, обясняващи младежкия му вид.

— Здравей, Клаудио.

— Ослепителна си!

Една съвършена усмивка каза „благодаря“ — и като го докосна леко, потъна в тълпата с блестящата си прическа на стойност сто и петдесет хиляди лири. Нарочно ли го направи? В мислите му дългата рокля се плъзна бавно надолу и разкри възхитителното ѝ бельо... Точно в този миг видя Рафаела. Клаудио дръпна за последно от цигарата и я угаси в пепелника.

— След малко ще играем. И моля те, не прави като друг път. Аз печеля и накрая излизаме наравно само защото ти си с ниска ръка.

Клаудио се усмихна послушно:

— Добре, скъпа. Както кажеш.

— И ти забраних да пушиш!

— Аз само едничка...

— Една или десет... Не я понасям тая воня!

Рафаела тръгна към зелената маса. Останалите също заеха местата си.

Нищо не ѝ убягваше. Още щом седна, тя огледа жената с прическата за сто и петдесет хиляди лири. Клаудио се уплаши, че му чете мислите.

9.

— Ще празнуваме рождения ти ден утре на обяд.

— Мамо, останете поне за тортата!

— Пентези ни чакат, не можем да не отидем. Хайде, Роберта, ще празнуваме заедно утре и тогава ще ти дадем подаръците. Ще видиш какво сме ти избрали с баща ти.

Звънът на домофона прекъсна разговора.

— Е, добре. Както искаш.

Роберта изтича към домофона:

— Аз ще отговоря!

Родителите ѝ прекосиха хола.

— Чао, деца! Забавлявайте се!

Последваха няколко възпитани отговора „Приятна вечер!“ и едно-две непринудени „Чао, Клаудия!“ Когато вратата се затвори, всички се постараха да изпълнят пожеланието.

— Франческа чия?

— Джакомини, оная русата.

— А, да. И какво да ѝ кажа?

— Нищо, да ми отвори! Аз съм брат ѝ, трябва да ѝ оставя ключовете.

Роберта натисна бутона на домофона и отиде в кухнята да вземе две големи бутилки кока-кола. Ритна вратата на хладилника и се върна в хола. По пътя срещна едно русо момиче, което говореше с някакъв гелосан младеж.

— Франческа, брат ти се качва, носи ти ключовете.

— А! — едва смънка Франческа.

— Какво има?

— Всичко е наред, само дето аз нямам брат.

На вратата родителите на Роберта бяха пометени от група момчета, които се понесоха по стълбите, като прескачаха през две-три стъпала. Последното се спря пред тях, поклони се, каза „Приятна

вечер!“ и догони останалите. Скело не пропускаше случай да си направи майтап.

— Кой са тези? Като изтървани...

— Сигурно са приятели на Марино от втория етаж. Той все с такива се събира.

Успокоени, господин и госпожа Мики тръгнаха към колата.

— Ето тук е. — Сицилианеца и Хук прочетоха табелката на звънеца. — Мики, нали?

Скело пристигна задъхан.

— Защо не изчакахме асансьора?

— Беше пълен.

В този момент вратата на асансьора се отвори и оттам изскочиха двама души, почти еднакви — с очила, тъмносини сака и тъмносиви панталони. Единият си беше позволил малко отклонение: ризата му беше на сини квадратчета, вместо дъс. Бегла проява на ексцентричност, напълно съсипана от вратовръзката — тя беше ужасна почти колкото двете момичета, които го придружаваха.

— Леле, какви изроди!

Оня с квадратчетата натисна звънеца. Вратата се отвори почти на мига.

— Закъсняваш, Алвизе!

Укоряваха го още от кръщенето му.

— Охо, Марта, Джована... влизайте!

Другите трима минаха през коридора.

— Това е Джорджо.

Джорджо каза „Честито!“ и влезе.

Скело пристъпи напред.

— Търся Франческа...

Като по поръчка тя се появи на прага заедно с гелосания.

— А, ето я... Брат ти е тук!

— Я да видим кой е тоя мой брат?

— Аз! — Луконе вдигна ръка.

Никога не си беше представяла, че може да има брат, още по-малко пък — че ще изглежда като този. Или майка ѝ беше имала връзка с животно, или баща ѝ лъжеше, че е метър и седемдесет.

Поло също вдигна ръка:

— И аз! Близнаци сме, като във филма с Шварценегер. Той е тъпакът.

Всички се разсмяха.

— И ние сме братя! — Вдигнаха се още ръце.

Гелосаният се обърка, но си даде вид, че не му пука.

Франческа дръпна Скело настрана.

— Защо си ми ги довел тия?

— Не се впрягай! Това рожден ден ли е, или погребение? Трябва да съживим купона.

— Кой се впряга, просто искам да се разкарате.

— Ей, Скело, тук ли ще висим цяла вечер? — Сицилианеца безцеремонно мина покрай Франческа.

Тогава гелосаният разбра: навлеци! Той се върна в хола, а след него влязоха всички: Хук, Луконе, Поло, Бъни, Степ и другите.

— Хайде, Франческа, не се дръж така. Нищо лошо няма да направим. Скело я хвана подръка: — В крайна сметка ти какво общо имаш? Брат ти е виновен, нали той ги е довел... — После, сякаш се страхуваше, че може да се намъкне и някой друг, внимателно затвори вратата зад себе си.

Новодошлите атакуваха бюфета — поглъщаха сандвичите, без да ги дъвчат, сякаш бяха на състезание. После нападнаха пиците, сладките, шоколадовите бонбони. По едно време Сицилианеца се задави. Хук го заблъска по гърба и се разхвърчаха парчета храна. Скело се захили като луд, а Франческа наистина се притесни.

Бъни крачеше из хола. Приличаше на антиквар — току вземаше някой пепелник или друг дребен предмет, приближаваше го до очите си и ако беше сребърен, го прибираше в джоба си. Скоро се наложи пушачите да си тръскат на пода.

Поло веднага откри спалнята, беше предвидливо заключена. Два пъти. Само че ключът стърчеше в ключалката — колко наивно...

Той отключи и влезе. Чантите на момичетата бяха наредени върху леглото. Започна да ги пребърква една след друга, без да бърза. Почти всички портмонета бяха пълни с пари. Хубав празник наистина, дума да няма. Все хора от класа.

В коридора Хук сипеше епитети по адрес на някаква приятелка на Палина, а един от гостите се опитваше да му обясни понятието

„възпитание“. Заформи се словесна дискусия, която завърши с як шамар — Хук не понасяше проповедите, нали баща му беше адвокат.

— О, размазала ми се е спиралата! — излъга Палина. — Отивам до тоалетната.

Във всички ъгли на кухнята бяха наредени скъпи електроуреди. Една олекотена завивка, взета от съседната стая, се печеше във фурната. На бялата маса бяха подпрени мърляви маратонки. Парчета суха пръст се бяха откъртили от подметките, някой любител на пъзели би могъл да сглоби от тях френско цвете.

Вратата на хладилника зееше широко.

„Затваряйте хладилника!“ — настояваше госпожа Мики, когато децата ѝ закусваха следобед. Но може би ако видеше собственика на тези маратонки Adidas и неговия приятел, нямаше да посмее да каже каквото и да било, а щеше да излезе тихо от любимата си кухня и да ги остави така — с крака върху масата. Между тях лежеше тортата на дъщеря ѝ.

— Искам аз да духна свещичките!

— От къде на къде, нали аз я намерих!

— Да, но аз ги запалих! — Хук показва запалката.

Сицилианеца го погледна и се усмихна:

— Да, но аз скоро ще имам рожден ден! — Той духна силно към тортата и угаси всички свещички.

Разбира се, Сицилианецът отдавна беше прехвърлил осемнайсетата си година. Въпреки това на лицето му се изписа щастлива усмивка — като на дете, чието млечно зъбче е било дръпнато с конец от грижовна майка, а не избито с юмрук.

Хук щракна сухо със запалката и прекара високия пламък над свещите.

— Какво правиш бе, кретен?

— Сега аз ще ги угася.

— А, не се брои! Духат се по веднъж.

— Кой ти каза?

— Аз!

Сицилианеца пъкна набитата си ръка в сметаната, като развали съвършената закръгленост на осем от годините на Роберта.

- Никога през живота си не съм духал свещи.
- Добре де, мамка му, духни онези от другата страна!
- Ти вече я съсипа цялата, не ме интересува!
- Само мрънкаш... На, дръж си я тая лайняна торта!

Като изрече това, Сицилианеца се отказа от сметаната в шепата си и я плъосна върху якето на Хук. Той на свой ред загреба шепа сметана и се опита да му го върне, но улучи право в лицето току-що влязлата камериерка.

Поло хвърли последната чанта на леглото. „Ега ти минавката! — помисли си. — Тъпа кифла! Да тръгне на купон само с десет кинта!“ Приблужи се до скрина под голямото огледало, точно срещу леглото. Отгоре имаше сребърна кутия. Отвори я и се усмихна от изненада: златни верижки, чифт обици... едно колие, малко по-тежко от другите, с блестящи камъчета. Всичко изчезна в джоба на якето му. В първото чекмедже имаше ножичка, сребърна кутийка с лекарства и едно червено пакетче. Реши, че после ще го отвори. В другите чекмеджета имаше интимно бельо. Представи си майката на рожденичката с тези неща по нея. Как ли изглеждаше? Красива, слаба, висока? Или пък някоя повлекана, която компенсира грозотата си с хубави дрешки?

Тъкмо щеше да излезе от спалнята, когато забеляза, че на облегалката на стола виси чанта — хубава, елегантна и тежка, с дълга дръжка и две кожени ивички за закопчалка. Поло развърза възела и точно в този момент вратата се отвори. Едно усмихнато момиче с тъмна коса направи няколко крачки и спря.

— Затвори вратата. — Палина се подчини. Поло зарови пръсти в чантата. — Какво искаш?

— Искам си чантата.

— Ами ела си я вземи! — Той посочи купчината чанти на леглото.

— Не мога, един кретен я пребърква.

— Аха! — Той се ухили и огледа момичето.

Беше сладурана, с черна коса и един кичур отляво, като извивката на устата ѝ, изпълнена с досада.

Той откри портмонето и го взе.

— Дръж! — Хвърли ѝ чантата.

— Майка ти не ти ли е казвала да не бъркаш в чантите на момичетата?

— Никога не съм говорил с майка си. Но май не е зле ти да си поговориш с своята.

— Защо?

— Ами как ще те пуска да излизаш само с петдесет хиляди?

— Това са ми седмичните пари.

Поло ги мушна в джоба си.

— Бяха.

— Значи минавам на диета.

— Направих ти услуга!

— Кретен!

Палина извади нещо от чантата си и я остави:

— Като свършиш, ми върни портмонето.

— Знаеш ли какво, така и така ще си без пари цяла седмица, може утре да те покания на пица?

— Не, благодаря. Щом аз плащам, държа да си избира с кого ще изляза.

— Ей, чакай малко. Какво взе от чантата?

— Нищо, което да те интересува.

Поло стисна ръцете ѝ:

— Аз решавам какво ме интересува, дай да видя!

— Пусни ме, нали взе парите, какво още искаш?

— Това, което е в ръката ти. — Той я сграбчи за китката и издърпа напред малкия стиснат юмрук.

— Да не си посмял, или повече няма да ти проговоря!

— Ха, голяма работа! До днес изобщо не сме си говорили, няма да умра я! Поло се вкопчи в меката ръка на момичето и започна да изтласква пръстите му назад.

Палина се опита да издържи, но напразно. Накрая дланта ѝ се отпусна победена и разкри тайната си. В ръката на Палина се появи причината за точиците по лицето ѝ, за набъбналите ѝ гърди. Поло седна на леглото и се разсмя:

— Тогава няма да е утре, защото какво ще правим? Вицове ли ще си разказваме?

— Не знам достатъчно тъпи, че да те разсмеят. А другите съм сигурна, че няма да ги разбереш.

— О, момиченцето хапе!

— Както и да е, мисля, че те забавлявах достатъчно.

— Защо?

Палина си разтърка пръстите.

— Да ме заболи, това ли искаше?

— Е, хайде, нищо ти няма.

— Не говорех за това. — Тя изскочи от стаята малко преди да заплаче.

Поло остана сам. Не знаеше какво да направи. Единственото, което му хрумна, беше да остави портмонето ѝ в чантата и да разгърне бележника ѝ. Естествено, не да ѝ върне петдесетачката.

Диджеят се люлееше в такт с музиката, ръцете му се местеха напред-назад по дисковете. Скело се приближи:

— Ей, шефе, ще ми пуснеш ли тая касета?

Момчето я сложи в устройството и натисна няколко бутона, за да я чуе в слушалките. Внезапно изражението му се промени.

— Антрах? Ти луд ли си, всички ще се разбягат! Пускай си я у вас!

— Че аз я слушам за приспиване...

Степ обикаляше гостите, слушаше глупавите им разговори за скъпи дрехи, моторетки, невъзможни връзки, сигурни изневери. Встрани, на фона на блестящи картини и млади представители на едно здраво и богато общество, нещо нарушаваше хармонията. Беше Бъни. Погледите им се срещнаха. Бъни отвърна на усмивката му, после сви в движение поредния пепелник — точно когато една дълго пушена цигара се приближаваше към него. Пепелта падна на масата, пушачът изгуби малко от блясъка си пред момичето, с което говореше, а Бъни се сдоби с още един сребърен предмет. Най-много пострада покривката.

Степ прекоси хола. На дивана някакво момиче говореше със своя приятелка. Имаше хубави крака, тъмни, съвършено прилепнали чорапи, къса пола и дълга коса. Приятелката ѝ, неуверена при евентуално сравнение, бе предпочела сив панталон.

Тя забеляза Степ, а момичето с красивите крака забеляза този поглед. Обърна се и с решителен жест отметна косата си, лицето ѝ се откри. Не беше нищо особено, каква природна несправедливост. Степ се усмихна на тази абсурдна мисъл, а момичетата помислиха, че ги сваля, и се спогледаха развеселени.

От терасата към прозореца лъхна вятър. Завесите се повдигнаха леко, после, докато се спускаха, две фигури се очертаха под тях.

Видяха се ръце, които ги бутеха, като се опитваха да ги разтворят. Едно хубаво елегантно момче намери пролука. Малко след това до него се появи момиче. Лунната светлина отзад освети леко роклята му и за миг тя стана прозрачна.

Момичето раздвижи косата си, засмя се и показа прекрасните си бели зъби. Сините му очи бяха дълбоки и чисти. Степ си спомни за срещата им — бяха се виждали вече. Последва двойката към масата с напитките.

Междувременно Скело се върна при диджея с Луконе.

— Това е брат ми. И той обича Antrax и много държи да ги чуе. Веднага!

Луконе гледаше лошо. „Братята“ изобщо не си приличаха, но диджеят изведнъж стана фен на Antrax.

Кико Бран дели поведе Баби през тълпата. Докосваше гърба ѝ с длан и на всяка крачка усещаше лекия ѝ парфюм. Тя поздрави няколко приятели и стигна до масата с питиетата. Неочаквано някой се изпречи пред нея. Беше Степ.

— Виждам, че си ме послушала, решаваш си проблемите. — Той посочи с глава Брандели. — Не е зле като за първи опит. Но ако си търсиш нещо по-добро...

Баби го погледна несигурна. Познаваше го, но не ѝ беше симпатичен. Или пък ѝ беше симпатичен?

Степ ѝ опресни паметта:

— Придружих те до училище преди няколко дни.

— Невъзможно! Аз ходя на училище с баща ми.

— Да кажем, че те ескортирах. Бях залепен за колата ти.

Очите ѝ се ококориха.

— Виждам, че най-после си спомни.

— Разбира се. Ти беше оня, дето изговори куп глупости. Не си се променил, а?

— Защо да се променям, аз съм съвършен. — Степ разпери ръце, показвайки тялото си.

Поне за това беше прав, но всичко останало не беше както трябва — като се почне от дрехите и се стигне до начина, по който се държеше.

— Виждаш ли, не казваш „не“.

— Въобще не ти отговарям.

— Досажда ли ти тоя? — Брандели направи жалък опит да се намеси.

Степ дори не го погледна.

— Не, Кико, благодаря ти.

— Щом не ти досаждам, значи ти е приятно...

— Абсолютно си ми безразличен, даже малко ме отегчаваш, ако трябва да бъдем точни.

Кико се опита да прекрати този разговор, като се обърна към Баби:

— Искаш ли нещо за пиене?

Степ отговори вместо нея:

— Да, налей ми една кока-кола.

Кико не се хвана.

— Баби, искаш ли нещо?

Степ го погледна за пръв път.

— Казах една кока-кола, действай! Глух ли си бе, червей?!

— Я стига! — Баби взе чашата от ръката на Кико. — Аз ще му дам.

Гръмна Антрах и мнозина от гостите млъкнаха.

— Виждаш ли, когато си любезна, ставаш много по-сладка.

— Дръж и внимавай да не я разлееш — Баби плисна колата в лицето му, като го намокри целия. — Казах ти да внимаваш, ама че си дете! Не можеш и да пиеш като хората.

Кико започна да се смее. Степ го блъсна върху една ниска масичка, после хвана краищата на покривката и я дръпна силно. Искаше да направи като фокусниците, но номерът не стана. Десетина бутилки се приземиха върху близкия диван, няколко чаши се счупиха. Степ невъзмутимо си обърса лицето.

— Животно! — Баби го погледна с отвращение.

— Имам нужда от един хубав душ, целият лепна. Ти си виновна, затова ще се изкъпем заедно.

Степ се наведе светкавично, прихвана я под коленете и я вдигна на рамо. Тя се гърчеше като полудяла:

— Пусни ме! Помощ! Помощ!

Никой от гостите не посмя да се намеси, само Брандели понечи да го спре, но получи ритник в корема. Скело се заливаше от смях, танцуваше с Луконе и сипеше безадресни удари на всички страни.

Някой му отвърна, разрази се схватка. Роберта спря на прага и се озърна ужасена.

— Извинете, къде е банята?

Без да поглежда момичето на рамото му, тя посочи към коридора:

— Натам.

Пристигнаха Сицилианеца и Хук, натоварени с домати и яйца. Започнаха да замерят гостите.

Брандели се промъкна до Роберта.

— Къде е телефонът?

— Ей там. Почувства се като регулировчик, който се мъчи да въдвори ред. Няколко души се приближиха до нея и я целунаха:

— Чао, Роберта, ние вече си тръгваме... Всичко хубаво още веднъж.

— Натам! Вече тотално превъртяла, тя им посочи външната врата.

Престани! Остави ме на мира! Търсиш си белята... Помощ! Добре, извинявай! Сега ме пусни долу, моля те...

— Какво значи „моля те“? Заля ме с кока-кола, а сега ми се молиш!

— Добре, не трябваше да те заливам...

— Знам, че не трябваше, но станалото — станало. Сега ще неща, трябва да се изкъпя, за да не кажеш, че ти лепна.

— Но това какво общо има с... — Бодната струя я удари право в лицето и удави думите в устата ѝ. — Простак! — Баби се извиваше, но Степ я държеше така, че да се намокри цялата. — Пусни ме, чуваш ли!

— Да не ти е гореща? — Той въртна кранчето и водата стана ледена. — Ето това ти трябва. Един хубав студен душ, та да се успокоиш. Знаеш ли колко е здравословно да се редува топло и студено? — И пак върна крана. Вдигна се пара.

— Спри я! Спри я!

— Сериозно ти казвам, наистина е полезно! Стимулира кръвообращението, мозъкът се оросява и човек разбира къде е сгрешил.

В този момент влезе Скело.

— Степ, омита ме се! Един викна ченгета.

Степ пусна Баби на земята. Междувременно Скело отвори чекмеджетата около огледалото и намери няколко пръстена — дребна

работа, но все пак ги прибра.

Баби се подпря на душ-кабината, мократа ѝ рокля беше станала прозрачна. Под плата на лилави цветчета се виждаше светъл сутиен, може би в тон с бикините.

Степ си съблече тениската. Кожата му — гладка и опъната — следваше гънките на съвършените му мускули.

— Искаш ли кърпа?

— Върви на майната си!

— Леле, колко си невъзпитана! Другия път ще ти измия устата със сапун.

Той изстиска тениската си и излезе от банята. Баби грабна един шампоан и го хвърли след него. Не улучи.

— Аха, разбрах защо си ми ядосана! Забравих да ти сложа шампоан. Добре, сега ще се върна, искаш ли?

— Да не си посмял! — Тя затвори прозрачната врата на душ-кабината и Степ видя малките ѝ ръце, залепени за стъклото.

— Дръж! — Хвърли ѝ шампоана отгоре и излезе от банята с противен смях.

При споменаването на думата „полиция“ в хола настъпи небивало оживление. Боят приключи веднага. Луконе, Сицилианеца и Хук първи стигнаха до вратата. Роберта плачеше в ъгъла. Няколко момчета лежаха окървавени на пода, други видяха как навлеците излизат с техните якета и сака.

Бъни изхвърча навън, придружен от странен звън на сребро. След него подтичваше Поло, следван от Каламаро, Степ и Скело. Понесоха се по стълбите, като прескачаха последните стъпала и изхвърляха ключовете, които откриваха в джобовете на чуждите дрехи. Събориха няколко скъпи саксии и се озоваха на партера. Сицилианеца и Хук продъниха пощенските кутии с точни ритници, откраднаха няколко рекламни листовки за препарати, които никога нямаше да си купят, и цветни списания, които никога нямаше да прочетат. Луконе крещеше от радост — помисли си, че е спечелил сто милиона. Поло измъкна фалшивото съобщение от ръцете му.

— Имаш ли ключа на късмета?

— Не.

— Вълшебното число?

— Не.

— Тогава си спечелил на баба си хвърчилото! Най-много сребърен кръст, което значи десет бона. Жълти стотинки за евреиин като теб.

Всички се разсмяха. След като свиха седалките на няколко мотопеда, търсейки нещо интересно под тях последните оптимисти, задигнаха само едни клещи и се изпариха в нощта.

10.

— Big.

Рафаела свали решително картите си на зелената маса. Противничката ѝ бавно огледа своите иззад дебелиите си очила.

— Свали ги долу, скъпа...

Картите почти изпопадаха от ръцете ѝ. Рафаела ги прибра.

— Тази я слагаш тук, другата ето така, а тази, последната, тук. Тези ги плащаш всичките. — Пресметна бързо наум и отбеляза резултата, после се изправи и застана зад гърба на Клаудио. Скоро си присвои и неговата игра, отбелязвайки точките със задоволство.

На съседната маса някой старателно постави пепелника от дясната си страна. Един адвокат си наля уиски точно докъдето свършваше декорацията на чашата. Няколко двойки се поздравиха сърдечно, преди да вземат картите си в ръце. Това беше по-скоро вълшебен ритуал, отколкото израз на обич. Други си тръгнаха — сред тях бяха Марина и Филипо. Сбогуваха се с всички, благодариха на домакинята за блестящата вечер. Жените се целунаха и си припомниха своето тайно споразумение.

Нощта беше спокойна. Неугледни младежи чакаха на опашка пред дискотеки, чието единствено предимство беше, че са отворени в този час. На вратата двама души, които не блестяха с наследствена елегантност, решаваха кой да влезе и кой не.

Вълната на избраните се разля, поздравяваха когото срещнат, оглеждаха замечтано красивите чужди жени... но се задоволяваха с онези, които бяха склонни да им обърнат внимание. Всички бяха вече чифтосани. „Къде може да се намери нещо за сваляне?“ — вечният въпрос на момчетата, които се връщат вкъщи сами. Оставаше им утехата на вестникарската будка с току-що излезлия спортен ежедневник. Пресни новини. Изявления. Нови хипотези за трансфер на играчи.

Минава жена с кола, на светофара гледа право пред себе си. Мъжете наоколо възлагат всичките си надежди на този последен

поглед, който може да промени края на самотната им вечер... но нищо не става. Тя не се интересува от тях. Може би се връща задоволена след бурна любовна нощ? Едва ли. Щом не я изпращат до вкъщи, значи не е толкова обичана.

Зелено.

Всички тръгват. Тази вечер някой е скъсал с някого, момче и момиче току-що са се срещнали и се обичат. Желанието е надделяло, позволили са си една авантюра, плувайки сред хладните чаршафи. Линейка отеква в нощта. Някой се е забавлявал твърде много и вече не се забавлява.

От входната врата на „Касия“ 1130 излязоха няколко души. Още коментираха случката. Едно от момчетата беше с подути устни. След куп безсмислени въпроси полицията си беше отишла. Единствената, която знаеше нещо (някоя си Франческа), се беше изнизала отдавна, отнасяйки със себе си своята изпразнена чанта и имената на всички виновници.

Сред всеобщия хаос Паломби и Даниела избягаха, а Баби загуби сестра си. В замяна на това намери чифт къси панталонки и горнище на анцуг.

— Брей, стои ти страхотно!

— Кико, как може да ти е до шеги?! — Двамата излязоха на улицата. — Загубих Даниела, съсипах роклята си Valentino... И ако майка ми ме хване, че се прибирам с мокра глава, лошо ми се пише.

Ръкавите на анцуга покриваха малките ѝ ръце. Баби ги нави нагоре и ги издърпа до лактите, но те отново пропълзяха надолу.

— Ето го, той е! — Скело подаде глава иззад контейнерите за боклук и посочи към Кико Брандели.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Чух го с ушите си.

Степ позна момичето, което вървеше до тоя изрод, и се усмихна:

— Да кажем на другите.

Баби и Кико завиха в една тясна уличка.

— А ти защо не се намеси, когато оня простак ме заливаше с душа?

— Въобще не съм разбрал. Точно тогава бях оттатък, да повикам полиция.

— А, ти си бил значи...

— Ами ситуацията излезе извън контрол, всички се биеха... Видя ли на Андреа Маринели как му разбиха устата?

— Да, горкият...

— „Горкият“?! Той точно това искаше, какво си мислиш! Сега има да се хвали... Сам срещу всички, героят на вечерта! Познавам го по-добре от себе си. Ето я.

Спряха пред една кола. Светлините ѝ примигнаха и заключалките се вдигнаха нагоре. Беше най-обикновена, за разлика от беемвето до нея.

Кико отвори вратата. Баби погледна дървената облицовка, кожените седалки.

— Харесва ли ти?

— Много!

— Взех я заради теб. Знаех, че ще те изпратя тази вечер.

— Наистина ли?

— Разбира се! Всичко беше организирано. Дори простаците аз ги поканих. Цялата бъркотия беше само за да можем да останем насаме.

— Е, историята с душа можеше да ми я спестиш!

Кико се засмя и затвори вратата, после заобиколи и седна зад волана. Мощният двигател запали веднага. Един капак в центъра на таблото се повдигна и на мястото му се показа скъп CD плеър. Музиката се разнесе със съвършено балансиран ниски и високи регистри.

Колата тръгна безшумно.

— В крайна сметка беше забавно. Добре че дойдоха тия.

— Не вярвам Роберта да е на същото мнение. — Баби сложи чантата в краката си. — Обърнаха апартамента с главата надолу.

— Голяма работа! Ще почистят диваните, ще изперат пердетата...

Силен трясък дрезгав, железен — взриви хармоничната обстановка в купето.

— Какво става? — Брандели погледна в страничното огледало. Неочаквано там се появи ухилената физиономия на Луконе. Зад него

Хук се изправи върху мотора и пак ритна колата.

— Това са те!

Кико натисна газта и се понесе напред, но мотоциклетите веднага набраха скорост и не се отлепиха от него. Баби се обърна притеснена назад. Всички бяха там: Бъни, Поло, Сицилианеца... Степ. Коженото му яке се издуваше и откриваше голите му гърди.

— Кико, давай по-бързо, страх ме е!

Спуснаха се по „Касия“, моторите ги следваха неотклонно от двете страни. По едно време Бъни засили, Поло изпъна крак и с точен ритник счупи задния стоп. Сицилианеца се прицели в задната лява врата и я одра цялата.

— Мамка му, направиха колата на кайма!

— Не спирай, че и теб ще направят на кайма.

Той натисна бутона на автоматичния прозорец и го отвори наполовина:

— Ей, чакайте бе! — закрепця през пролуката. — Тая кола е на баща ми!

Една тлъста хрчка се залепи на бузата му.

— Еха-а-а! Улучих! Сто точки! — Поло вдигна ръце към небето в знак на победа.

Кико си обърса лицето, а Баби погледна Поло с отвращение и натисна бутона, за да затвори прозореца.

— Карай към центъра, там сигурно има полиция.

Чу се шум на одрана ламарина и счупени фарове. Тогава, обзет от неочакван гняв, Кико рязко изви волана. Колата поднесе и удари моторите. Сицилианеца се хвърли наляво и се озова в насрещната лента, която за щастие беше празна. Бъни наби спирачки и успя да се задържи на пътя. Кико се разсмя истерично.

— Значи искаш война? Така да бъде! Ще ви избия до крак! — Пак завъртя рязко волана и колата поднесе надясно. Баби се вкопчи в дръжката на вратата.

Степ направи широк завой, изнесе се и почти закова на място, после се върна плавно в средата на пътя. Кико погледна в огледалото.

— Уплашихте се, а? Добре! Гледайте сега какво става! — Наби рязко спирачка и Скело, който караше точно зад него, се блъсна в бронята. Кико потегли отново и момчетата се разпръснаха от страх да не ги премаже.

Няколко души наобиколиха ранения си приятел, който лежеше проснат на паважа.

— Мръсно копеле! — Скело стана, панталонът му беше охлузен. — Гледай какво ми направи!

— Нищо ти няма! Голям късмет извади, че както полетя... Само си си обелил коляното.

— На кой му пука за коляното! Това лайно ми съсипа дънките Levi's, чисто нови бяха, оня ден си ги купих.

Всички се разсмяха успокоени — дори в такъв момент Скело не губеше чувството си за хумор.

Степ погледна към беembeто, което се отдалечаваше към „Корсо Франча“.

— Страхотно! Начуках им го! — Той барабанеше щастливо с ръце по волана. Отново хвърли поглед в огледалото. Отзад нямаше никой. — Успях! Успях! — завика той и подскочи върху седалката. После се сети, че Баби е до него. — Как си? — Лицето му стана сериозно.

— Добре съм. Искам да се прибирам.

Кико зави надясно и се спусна по нанадолницето. Спря за миг на стопа, после продължи по моста Милвио. Погледна я крадешком: мократа ѝ коса се спускаше по раменете, сините ѝ очи гледаха право напред.

— Извинявай за това, което стана. Уплаши ли се?

— Доста.

— Искаш ли да пийнем по едно?

— Не искам.

— Аз обаче трябва да сляза за малко.

— Добре.

Той обърна колата. Приблужи се до чешмата пред църквата и се наплиска с вода, като отми и последните остатъци от слюнката на Поло. Наслади се на свежия нощен вятър, но когато отвори очи, се върна в зловещата реалност: погледна колата на баща си...

— Мамка му! — промърмори през зъби и като се правеше на безразличен, я обиколи от всички страни. Фаровете бяха счупени, вратите — надрани, едната дори изкривена... Пресметна наум: „Около два милиона.“ Но беше много-много далеч от истината. Усмихна се насила: — Е, ще трябва да пооправим това-онова...

Не успя да довърши — един тъмносин мотор със загасени фарове спря на крачка от него. Кико направи опит да се обърне, но се озова прострян на предния капак на колата, който веднага хлътна (още половин милион). Степ се стовари отгоре му с цялата си тежест и започна да го удря с юмруци, като се стараеше да го улучи в челюстта.

— Помощ! Помощ!

— И друг път да си държиш устата затворена, червей такъв!

Сега, освен на тенекеджия баща му трябваше да плаща и на зъболекар.

Неочаквано Баби изскочи от колата и заблъска Степ с пластмасовата си чанта.

— Пусни го бе, животно! Остави го на мира!

Степ я блъсна и тя залитна назад, спъна се в тротоара, загуби равновесие и седна на земята. Кико се възползва от този кратък момент, надигна се и като тръсна глава, се помъчи да се върне зад волана, но Степ се оказа по-бърз — блъсна силно вратата и го затисна. Нещастникът изкрещя от болка. Степ го заудря неумоливо, Баби се надигна и закрещя...

В този миг отнякъде се появи колата на семейство Акадо.

— Филипо, погледни! Какво става? Леле, това е Баби, дъщерята на Рафаела!

Филипо закова спирачките и слезе, оставяйки вратата отворена.

Баби хукна към него:

— Разтървете ги, бързо, ще се убият!

Макар че ситуацията не беше точно такава...

Филипо се нахвърли върху Степ, хвана го и го дръпна назад. Освободен от желязната хватка, Кико се вмъкна в колата и изчезна с пълна газ.

Тогавя Степ се наведе и рязко отгласна глава назад. Улучи нападателя си право в носа. Очилата на Филипо Акадо отхвъркнаха и се счупиха.

Марина се притече на помощ на мъжа си:

— Престъпник, нещастник! Не се приближавай, да не си посмял да го пипнеш!

Кой ли пък искаше да го пипа?! Госпожа Акадо помогна на мъжа си да се качи в колата, после запали и се отдалечи с известно усилие.

Тя почти никога не шофираше, само в изключителни случаи. А този беше точно такъв. Не се случваше често мъжът ѝ да се бие на улицата.

Филипо погледна окървавената си длан и докосна върха на носа си. Прониза го остра болка. Отпусна глава назад и се просълзи: носът му, единственото нещо, което беше наистина свършено! Сега бразилският хирург щеше да коригира и него.

Марина го погледна притеснено, после завъртя волана надясно. Раменете ѝ следваха завоя.

— Ти си животно, отвращаваш ме! — съскаше Баби. — Нямаш уважение към нищо и никого! Не ме гледай тъпо, виж се какъв си простак!

— Ти пък какво искаш от мен?

— Нищо, какво да искам! Какво може да се иска от едно животно? Току-що наби човек, който може да ти бъде баща!

— Той пръв ме нападна! И аз откъде да знам колко е дърт? Сам си е виновен, защо се бърка!

— А, така ли! Значи ако някой ти се бърка, му разбиваш носа! И очилата му счупи... Знаеш ли, че е престъпление да удриш човек с очила?

— Цял живот я слушам тая глупост! Кой ли я е измислил? — Той възседна мотора си. — Някой очилат страхливец може би. — Включи двигателя и я освети с фара за миг. Баби затвори очи. Фарът се отмести. — Хайде чао.

Тя се озърна — площадът беше свършено пуст.

— Как така „чао“?!

— Добре тогава, все едно не съм го казал.

— А аз как ще се прибера?

— Откъде да знам! Приятелят ти 'що не те закара?

— Защото ти го наби.

— А, значи пак аз съм виновен.

— Хайде, чакай да се кача.

Тя повдигна крак, но Степ отпусна съединителя и моторът помръдна напред.

Баби го погледна от упор. Степ се извърна.

— Ти какво, да не си ненормален?

— Не, скъпа! Аз съм животно и те отвращавам, как ще се возиш с мен?

Баби презрително замижа и закрачи пеша по улица „Фарнезина“.

— Какво, не съм ли прав? — Степ я последва. — Аз съм животно, а ти се прибираш пеша. Съгласна ли си?

Тя пресече платното, като гледаше право пред себе си. Качи се на тротоара.

— Разбира се, ако ми се извиниш и кажеш, че си сгрешила... Тогава няма проблем, ще те изпратя... — Степ се доближи и я дръпна за анцуга. — Не е толкова трудно, повтаряй след мен: *моля те да ми простиш...*

Баби го блъсна с лакът и се затича.

— Леле, какви маниери! Какво сега, пеша ли ще се прибираш? А, разбрах: искаш да отслабнеш! Имаш нужда, едва те занесох до банята! Пък и ако ще правим други неща... по-добре е да свалиш някое килце, че няма да издържа на това натоварване. Ти обичаш да си отгоре, нали? Задължително трябва да отслабнеш, иначе ще ме смажеш.

Баби не издържа, грабна някаква бутилка, стърчаща от едно оранжево кошче за боклук, и я запрати по Степ. Мина на сантиметри над него.

От пресечката изскочи един дебелак със стар голф.

— Ей, русичката, искаш ли да те метна до вас?

— А ти искаш ли един в зъбите?

Мъжът погледна хулигана, който неочаквано се вмъкна между тях, и разбра, че вместо чукане ще отнесе някой шамар. Тръгна си, без да каже и дума повече. Тогава Степ изпревари Баби и ѝ пресече пътя:

— Хайде стига глупости, качвай се.

Тя се опита да мине пред него, но той я притисна до стената.

— Казах качвай се! — Притегли я към себе си и Баби уплашено извърна лице. — Хайде идвай, ще те изпратя, иначе ще излезе, че тая вечер съм се скарал с половината свят.

Моторът тръгна гневно и двамата полетяха напред. Ръцете ѝ се озоваха под якето му, развято от вятъра. Кожата му беше хладна, добре очертаните му мускули отвърщаха на всяко движение. Баби затвори

очи. Мократа ѝ коса се вееше, сърцето ѝ биеше силно. Запита се дали е само от страх.

Носеха се все по-бързо, минаваха между колите, накланяха се и продължаваха нагоре, нагоре... Мъчително изкачване... и после нищо. Тишина.

— Е, аз мога да изкарам така цялата нощ, знам ли... Мога да измисля и други пози.

Баби отвори очи и разпозна затворените магазини наоколо — същите, които виждаше всеки ден, откакто се преместиха да живеят тук. Слезе от мотора и Степ въздъхна дълбоко:

— Слава Богу! Направо щеше да ми изкараш въздуха!

— Извинявай, страх ме беше, досега не съм се возила...

— Е, винаги има първи път. — Той се усмихна — Надявам се, че...

В този момент един мерцедес закова спирачки до тях. Рафаела слезе почти тичешком.

— Баби?! Колко пъти съм ти казвала да не се возиш така! И защо ти е мокра косата?

— Ами аз...

— Госпожо, чакайте да ви обясня. Аз не исках да я изпращам. Нали? Кажи на майка си, че не исках. Но тя настояваше... Стана така, че кавалерът ѝ... един с беемве, обаче цялото разбито... та той избяга и...

— Как така избяга?

— Ами така, заряза я насред улицата!

— Не е за вярване!

— Нали! Но аз го хванах и му се скарах, не се притеснявайте. Кажи ѝ, Баби. — Той се наведе, да го чуе само тя: — Готино име.

— Здравсти, Баби — намеси се Клаудио.

— Здравей, татко.

Степ поздрави и него:

— Добър вечер.

Забавляваше го това странно семейно събрание. Рафаела обаче никак не беше доволна.

— Защо си в този вид? Къде е роклята ми Valentino?

Баби показа пластмасовата чанта.

— А сестра ти? Къде я остави?

Дани се появи като по команда. Слезе от колата на Паломби.

— Здравсти, мамо... — Не успя да довърши, защото Рафаела тутакси ѝ заши един звучен шамар.

— Колко пъти съм ти казвала да се прибираш със сестра си!

— Ама... не знаеш какво стана. Дойдоха едни навлеци и...

— Мълчи!

— Сега разбирам откъде е тоя твой ужасен характер — прошепна Степ. — Не си виновна ти, наследствено е.

После яхна мотора, подхвърли едно иронично „Довиждане!“ и изчезна в нощта.

По-късно Даниела се извини на сестра си за скъсаната пола.

— Паломби е виновен, той... ме целуна! — Но ентузиазмът ѝ секна веднага, пресечен от втори шамар.

Когато споделя такива неща, човек трябва поне да е сигурен, че родителите му спят.

Рафаела беше толкова нервна, че ѝ трябваше доста време, за да се унесе. Тази нощ мнозина спаха зле, някои се озоваха в болница, други сънуваха кошмари. Между тях беше и Кико Брандели. Какво ли не му хрумна: да остави колата на улицата, да я закара тайно на сервиз, да я бутне в някоя пропаст, да я обяви за открадната... Не, нямаше как да избегне разправията с баща си.

На Роберта също не ѝ се размина. Като се върнаха вкъщи, родителите ѝ установиха някои доста сериозни липси...

Баби се отпусна изтощена в леглото. „За всичко е виновен оня кретен!“ Едва сега си даде сметка, че дори не знае името му.

11.

Неканен слънчев лъч прониза стаята. Пропълзя по леглото, по завивката, по златната ѝ коса, по голите ѝ ръце... и изчезна.

Баби отвори очи. Будилникът още мълчеше. Тя издърпа завивката и се покри до брадичката. Остана още малко така, неподвижна.

Изведнъж часовникът зазвъня досадно и настоятелно. Тя се обърна с нежелание, протегна ръка към шкафчето и го потърси пипнешком. Събори „Сидхарта“ на Хесе, една книга на Юрсенар, зарязана по средата, „Семеен бал“... Изключи алармата и пушна радиото. Беше нагласено на 103.10 мегахерца и астрологът Бранко тъкмо четеше хороскопите за деня:

— Близнаци. Днес не ви очакват сериозни промени. Луната минава през вашия знак. Влиянието ѝ ви прави напрегнати.

„Е да! Татко и без това ми лази по нервите всеки ден, а какво остава сега...“

— Лъв. За тази зодия...

„Кой беше Лъв? Палина? Не, тя е родена през май. Трябва да е Телец или... Риби? Ох, това беше през март.“ Баби притвори очи и се отпусна върху възглавницата.

— Дева...

Нейната зодия! 6 септември...

— ... Слънцето и Меркурий се срещат точно през тази декада, а преминаването на Венера през вашия знак ще ви донесе много щастливи моменти, особено ако сте влюбени.

„Влюбени?! Как пък не!“ Изправи се и стъпи на мокета. Дръпна щората. По радиото зазвуча песен на Бой Джордж. В кухнята някой беше направил кафе, ароматът му стигаше чак дотук. Баби се усмихна, после чу шум от съседната стая и се затича към банята, но Даниела се оказа по-бърза и затръшна вратата под носа ѝ.

— Дани, пусни ме да вляза, че е седем и половина... Ще закъснея.

— Няма да стане.

— Хайде де, ще оставя място и за теб. Май шамарите снощи не ти бяха достатъчни!

Даниела отвори вратата и отвърна със зловна гримаса. Измиха се, без да говорят. Сутрин Баби беше непоносима — също като майка си.

— Оня, който те докара от купона... да не би да си падаш по него?

— Ти луда ли си, ако знаеш какво направи... Съсипа колата на Брандели, наби Кико, удари господин Акадо... Животно!

— А на нас ни харесва.

— На кои вас?

— На мен, на Джули, на Джована, на Стефания...

— Защото сте патици! Какво хубаво има в това да биеш хората?
— Баби ядосано си насапуниса лицето.

— Той и приятелите му ходят с най-готините момичета и ги сменят когато поискат.

— Аха, представям си за какви момичета става дума!

— Ами... Глория Акадо например сега е с Дарио. Той е приятел на Степ.

— Степ?

— Стефано Манчини. Оня, който те докара. Аз и Джулия му викаме Шест плюс.

— Знаеш ли колко ме интересува...

Баби се върна в стаята да се облече. Униформата ѝ беше приготвена от вечерта. Нахлузи синята блузка, после полата. Обу си обувките, като ги изви настрани, за да се разширят, и заситни към кухнята.

„Степ... Какво идиотско име! Но пък му приляга.“

— Добро утро. — Тя целуна майка си по бузата, вдишвайки аромата на крем Revlon.

— Здравей, скъпа.

Рафаела пиеше черно кафе без захар. Очите ѝ, още сънени, не бяха привикнали към светлината, затова всичко тънеше в полумрак.

Баби си сипа кафе, после мляко и накрая пусна вътре две хапчета подсладител Ermesetas — най-хубавия. Даниела си сипа кафе, после мляко и си сложи тръстикова захар. Всеки с навиците си.

— Мамо, защо не си купила от моите бисквити Fiesta с бадеми?

— Защото нямаше в магазина. Вече не обичаш ли Pan di stele?

— Омръзнаха ми. А, знаеш ли какво искам да ми купиш?

— Не може ли да говориш малко по-тихо?

— Добре де. Искам от онези шоколадови кремчета на Danone. —

Даниела погледна към сестра си, сякаш търсеше подкрепа. Не я получи.

— А за мен да купиш пълнозърнести бисквити! — обади се Баби.

— Ако не ми го напишете, нищо няма да купя.

Дани стана и добави в списъка своите шоколадови кремчета и диетичните бисквити на сестра си.

— Само че ако пак ги оставиш да се развалят, ще ми ги платиш — вдигна пръст Рафаела.

— Сега защо ми говориш така?

— Защото последния път се наложи да ги изхвърля.

— Добро утро, момичета! — Клаудио целуна двете си дъщери и седна до Рафаела.

— Не мога да разбера защо всяка сутрин ме занимавате с глупости! — намуси се тя. — Дайте да въведем едно ново правило: сутрин — никакви приказки! Хайде, аз се връщам в леглото. С вас ще се видим след училище. Кажете на Джована, че днес не искам да я чакам. — Тя целуна мъжа си по бузата, отрони едно „Чао, скъпи!“ и излезе от стаята.

Клаудио повдигна капака на кафеварката и я тръшна върху дървената поставка.

— Не мога да повярвам! Всяка сутрин едно и също!

— Да ти направя ли кафе? — предложи Даниела.

— Няма за кога, ще го пия навън. Защо не използвате по-голяма кафеварка?

— Защото нямаме.

— Ами купете!

Тя сложи пред него списъка с покупките.

— Пиши! Кой каквото иска, да го записва.

Баща ѝ се зачете, стигна до „диетични бисквити (за Баби)“ и добави: „кафеварка от 20 (за Клаудио, понеже за него никога не остава кафе)“.

— Готово. — Той стана, спъна се в една табуретка и изруга.

Децата се спогледаха:

— Днес е много нервен.

— Това е от влиянието на Луната. А ти не се туткай!

— Да, „не се туткай“, ама все аз вдигам масата!

— Така ли, а снощи кой ти сервира, а? — Баби грабна чантата си и излезе.

Докато слизаше по стълбите, се опита да си спомни какво вещаеше нейният хороскоп. „Нещо свързано с любов беше... А, да.“

12.

В двора на училището, под сянката на една клонеста върба, десетина момичета трескаво преписваха домашни. Някои подобросъвестни стояха до тях и бърбореха, като поглеждаха мързеланите с чувство за превъзходство.

— Какво пише тук? Равно на...?

— Хикс минус едно! И да четеш ли не можеш?!

— Ами виж се как си го написала!

— Не стига, че никога нищо не правиш сама, ами и претенции имаш!

Палина се изправи и заяви:

— Аз представям европейската мода в този град, не мога да си губя времето с разни тъпи хиксове и играци! Гледай какво става! — Тя показва часовника си. — Това е хронографът на Swatch, директно от Монте Карло. Тук още никой го няма. Абсолютна антеприма, а за мен е вече остарял.

Една зубрачка неволно стрелна очи към китката си. Това не убягна от погледа на Палина.

— Pop Diva, архаична работа! Колекционерите го продават скъпо, защото не се намира. Наистина е ценен предмет, но за стари хора. Вече никой не носи такива... Добре де, шегувам се! Когато мога, ще кажа да ми донесат един от тези и ще ти го дам на фабрична цена, става ли? Да знаеш, правя го само заради теб! О, я виж кой идва! — Палина захлупи тетрадката си по математика и изтича срещу Катинели. — Хайде, че след малко ще бие звънецът! Дай си упражнението по латински!

Катинели поклати глава:

— Няма да стане.

— Как така „няма да стане“?!

— Глуха ли си, не искам да преписваш от мен!

— Недей така сега — примоли се Палина. — Джачи със сигурност ще ме изпита днес.

— Хайде, дай си упражнението! — обади се още едно момиче.

Палина обаче насочи вниманието си другаде:

— Здравсти, Баби! Тая не си дава домашното. Ти написа ли го?

— Само до половината... Обаче май и тя не е вярна. Днес е твой ред за изпитване, после е Силвия Феста. Обикновено Джачи изпитва тези, които имат двойки.

Катинели понечи да се отдалечи, но Палина я дръпна за якето:

— Чу ли я? Хайде, не ти ли е съвестно?!

— Добре де, аз не мога да разбера защо не правите като Джанети, тя ми се обажда вечер, след като си напише упражнението, и го проверяваме заедно. Иначе какво ще научите от тоя латински?

— Теб какво те интересува! Латинският не ни трябва за нищо! Ще си дадеш ли упражнението, или не?

— Не. Джанети да ви го даде.

Палина се тросна:

— Как ли пък не, тя идва винаги последна! След пет минути ще бие звънецът. Хайде, днес за последен път, обещавам!

— Все така казваш. Няма да ти го дам.

— Ама че кучка! — негодуваше Палина. — Хем грозна, хем нахална! Тя затова е толкова злобна, защото никой не ѝ обръща внимание!

— Вземи моето — предложи Баби и извади тетрадката си по латински. — Така ще кажеш, че поне си опитала. Направила си само първата половина и си стигнала до *esperavisse*. Идея си нямам откъде идва тоя глагол. Половин час рових в речника, накрая ми писна и станах да хапна. Обезмаслено кисело мляко без захар, ужас! По-кисело и от Катинели.

Момичетата се разсмяха. Палина грабна тетрадката и я сложи пред всички.

— Така си е, от учене се пълнее. Ако се бях записала в езиковата гимназия, сега щях да съм с четири кила по-малко.

От големите прозорци на класната стая се виждаха близките поляни. Няколко деца, облечени еднакво, играеха на тревата. Учителката помогна на едно русо момченце да стане, беше изцапало със зелено-бялата си престилка.

Слънцето огряваше дъската. Баби се огледа. Няколко ученички дремеха, Бенучи седеше с ръце под чина и се занимаваше с пицата си. Откъсна едно парче и го лапна. После започна да дъвче, като се правеше на разсеяна. Джачи разказваше за млада жена от миналия век, която изобщо не можела да язди, но решила да опита и... естествено, паднала. Не стана ясно дали се е ударила. Единственото сигурно нещо беше, че някой е написал по този случай нещо като роман.

— Значи одата „На Луиджи Палавичини, паднала от коня“ ще я научите за понеделник...

В дъното на стаята Палина преписваше съсредоточено. Двете ѝ съученички от предния чин се бяха приближили една към друга, за да я прикриват.

— Пст! — повика я Баби.

Палина довърши набързо последните редове, облегна се назад и раздвижи пръстите си, изтръпнали от това надбягване с времето.

— Свърших. Дръж! — Тя подаде тетрадката по латински към предния чин.

Звънецът удари. Джачи затвори дневника.

— Отивам в учителската. Не вдигайте шум.

Момичетата станаха от чиновете си. Две приятелки измолиха разрешение да изтичат до тоалетната и споделиха щастливо общия си порок — цигара Merit, напук на всички, които твърдяха, че това е най-опасната марка.

Джачи се върна и всички седнаха по местата си. Изслушаха внимателно обясненията ѝ за латинската метрика, отбелязаха си ударенията и преписаха едно изречение от дъската. Бенучи не издържа и пак разви пицата. Чу се ужасно шумолене и няколко укоризнени погледа се извърнаха към нея. Тя вдигна рамене — нищо не можеше да направи. Налапа последния залък. Две момичета дъвчеха Vigorsol, мъчеха се да замаскират миризмата на цигари. Трето слушаше спокойно урока. Болките в корема му бяха утихнали.

— За сряда — превод и четене в метрика. Искам да научите правилата за ударенията.

Баби отвори тефтера си и записа темата на домашното. После разлисти страничките назад — празници, рождени дни, бележки от класни работи, отзиви за филми, минали любовни истории... „Марко

Т.В.Б.“ Червен флумастер в дъното на страницата. Нарисувано сърчице. Ноември. Да, през ноември тя беше лудо влюбена.

— Мамо, има ли нещо за мен?

— Да, едно писмо. В кухнята е, на масата.

Тя изтичва в кухнята и вижда писмото. От четири месеца са заедно — най-продължителната ѝ връзка. Всъщност единствената ѝ връзка.

„Мила Баби,

В този толкова важен ден (Откриването на Америка? Не, по-важно! Първият човек на Луната? Много по-важно! Откриването на дискотеката «Джилда»? Почти позна! Шегувам се.) се навършват 4 месеца, откакто сме заедно. Реших да ти подаря нещо специално. Готова ли си? Изкарай веспата от гаража. Това е твоята игра «В търсене на съкровището». Съкровище в смисъл на любов... Точно това, което изпитвам към теб.

Марко.“

P.S. Първото послание е:

*„C’è una villa dove vai
ma di note quasi mai
on the left e il terzo tree
in inglese certo sì.
Se tu sotto scaverai
qualche cosa troverai
Sei pronta?“^[1]*

— Мамо, аз излизам!

— Къде отиваш?

— Трябва да занеса едно нещо на Палина. — Баби си облече якето от еленова кожа.

— Кога ще се върнеш?

— Довечера.

Рафаела се появи на вратата:

— Да не закъснееш за вечеря!

— Ако има нещо, ще ти звънна.

Слезе набързо, но спря на прага и се върна обратно. Целуна майка си и изтича навън. Отвори безшумно вратата на гаража. Изкара веспата и без да я пали, се спусна по нанадолницето. Точно когато завиваше, погледна назад. Рафаела стоеше на балкона, погледите им се кръстосаха.

— Вземи си поне шал...

— Не ми е студено!

Включи на втора. Моторетката спря за миг, после рязко отскочи напред. Баби наведе глава и се провря под бариерата, която Фиоре тъкмо вдигаше услужливо.

Мина по цялата „Корсо Франча“ и стигна до вила „Глори“. Няколко майки разхождаха децата си. Атлетични момчета правеха джогинг. Баби се приближи до третото дърво отляво, в корените му растеше нисък храст. Разгърна го. Под него беше скрита найлонова торбичка с красив шал от син кашмир. Имаше и бележка:

„Di sicuro pop ce l’hai non la porti quasi mai! Le tonsille hai sempre rosse e ti viene una gran tosse ben coper ta or a vai al gran certo délia Rai/Li di pietra c’è un cavallo cosa aspetti, forza, fallo. Quando li tu arriverai qualcos ’altro troverai.“^[2]

Подчини се, развеселена от тази романтична игра. Марко наистина беше много сладък! Пое към площад „Мацини“, паркира пред малкия двор зад високата желязна ограда и влезе. Охранителят я изгледа любопитно, после насочи цялото си внимание към една жена с куфарче, която го питаше нещо. Баби използва момента и се приближи до коня. На корема му с бял тебешир беше нарисувана малка стрелка, сочеща надолу... към друго пакетче! А вътре — черни слънчеви очила Ray-Ban, от онези, правоъгълните. Естествено, имаше и бележка.

Следващият етап беше на улица „Кола ди Риенцо“ 47 и веспата отпрати с пълна скорост в тази посока.

На адреса имаше магазин за интимно бельо. Баби влезе нерешително. Една млада продавачка подреждаше комплекти от сив атлаз, току–що получени. Като я видя, заряза всичко и се приближи:

— Какво ще желаете?

Баби прочете края на бележката: *Името си ти кажи, нещо ново облечи.*

— Аз съм Баби Джервази.

— А, значи това е за вас. Изберете си. — Жената сложи на щанда три комплекта бельо. Първият беше черен, с прозрачни апликации и подплънки. Вторият беше бледорозов, с малко по-светла дантела. Третият беше синьо–лилав, пак с подплънки и с изрязани бикини. Баби ги гледаше и не смееше да вдигне глава. Притесни се.

— Мисля, че този е най-подходящ — каза продавачката, като посочи розовия сутиен. — Кожата ви е толкова бяла, ще ви отива.

— Тогава вземам него. Благодаря.

Докато чакаше да ѝ опаковат покупката, Баби разгледа магазина. Спря се пред студен манекен, облечен много предизвикателно.

— Госпожице...

— Да?

— Момчето, което дойде... което май ви е приятел...

— В известен смисъл.

— ... каза като изберете комплекта, задължително да го облечете, за да ви предам следващата бележка.

— Ясно. Благодаря. — Тя тръгна към пробната.

Продавачката ѝ подаде иззад завесата една рекламна чанта от магазина:

— Тук можете да сложите старото си бельо.

Погледна се в огледалото. Какво ще каже майка ѝ, като види тези неща сред дрехите за пране?

Следващата бележка я отведе в „Двата бора“. В градинката до училището имаше пейка, на която често се целуваха с Марко. Под нея намери пощенски плик с билет от лотарията и ново послание.

Търсенето продължи в малък бижутерски магазин, където трябваше да изпее една песен пред всички клиенти. Продавачката ѝ даде много красиви тюркоазени обици и... бележка.

В „Бенетон“ я чакаше костюм от пола и сако в цвят бордо.

На улица „Венето“ реши един ребус и получи чифт кожени обувки в тон с костюма.

В цветарския магазин на улица „Виня Стелути“ ѝ връчиха орхидея и поредното съобщение.

В сладкарница „Еуклиде“ беше предплатен любимият ѝ сладкиш. Докато Баби ядеше плодова кростата с крем, касиерката ѝ подаде сгънато листче, на което пишеше следното:

„La tua pasta prelibata l’hai già bella che beccata c’è qualcosa che ti manca o sei forse troppo stanca se non puoi più viver senza corri presto alia partenza.“^[3]

Преглътна последния зальк и излезе навън. Запали веслата и се спусна по улица „Виня Стелути“. Ако я видеше майка ѝ, нямаше да я познае: беше с прекрасен костюм в цвят бордо, с елегантни кожени обувки, с очилата Ray-Ban, с блестящи тюркоазени обици, с орхидея, втъкната в косата, и с лотариен билет в джоба... О, и с топъл кашмирен шал на врата! Зави по площад „Еуклиде“ и спря пред „Глори“. Там я чакаше тъмносинята алфа ромео GT16V с телефон. Марко стоеше неподвижно, облегат на едно дърво. Като я видя, извади иззад гърба си една червена роза.

— Заповядай, скъпа! Чакай да те видя... Леле, много си елегантна! Кой ти купи всички тези красиви неща?

Баби го гледаше влюбено с големите си сини очи.

— Ти, скъпи.

Той я прегърна.

— Можеш ли да оставиш веспата тук?

— Защо, къде отиваме?

— Да изпием по един аперитив и после ще хапнем нещо.

— Трябва да се обадя на мама.

— Ще ѝ се обадиш от колата.

Марко сложи блокираща скоба на предното колело на мотора, после двамата се качиха в GT-то и се отдалечиха бързо във вечерния трафик. По пътя звъннаха на госпожа Бонели, където бяха родителите на Баби.

Рафаела беше толкова заета с картите, че изслуша разсеяно разказа на дъщеря си. Била с Марко. Щели да ходят на пица. Веспата била при Палина. Марко ѝ бил подарил шал. Това, последното, ѝ хареса и Баби получи разрешение да закъснее.

Ядоха в „Матричано“, на улица „Деи Граки“ в Прати — там ходеха все артисти и знаменитости. Баби каза, че подаръците са супер и утре всички ще ѝ завиждат. Марко се направи на скромнен, но не можа да скрие задоволството си. Подхвърли ѝ, че се е чудил дали ще се сети за вила „Глори“. Баби се престори на обидена. Той се усмихна и погали ръката ѝ. Влезе прочут актьор с неизвестно момиче. Един келнер веднага ги настани. Баби се обърна няколко пъти да ги позяпа, а Марко се опитваше да демонстрира безразличие. Всички идваха в „Матричано“ за да се докоснат до звездите, а после се правеха, че не ги виждат.

По-късно се разходиха в центъра. Влязоха в „Джолити“ и похапнаха сладолед. Баби почти се скара с келнера, и настоя за двойна доза сметана. Марко доплати, само и само да е доволна. Докато обсъждаха „Джолити“ и сметаната, неусетно стигнаха до дома му. Отвориха полака вратата и се промъкнаха на пръсти до стаята. Включиха радиото, оставиха го да свири съвсем тихо. Една нежна целувка ги отведе в леглото. Tele Radio Stereo съобщи заглавието на романтичен диск. Луната надничаше през прозореца. В този вълшебен полумрак Марко бавно разкопча костюмчето в цвят бордо. Целуна я между рамото и шията, докосна гърдите ѝ, плоския ѝ корем.

— Знаех си, че ще избереш розовия комплект. Толкова си красива!

Баби лежеше под него, срамежлива и леко уплашена. Той се усмихна. Белите му зъби блеснаха в мрака. Тя разтвори устни. Марко се наведе над нея и започна да я целува. Крехка и мека, тя отвърщаше на целувките му почти неподвижно.

Тази нощ по Tele Radio Stereo пуснаха най-хубавите песни на света. Марко беше нежен и настоятелен, но това не помогна — видя я без сутиен, нищо повече.

Закара я до вкъщи. Изпрати я до вратата и я целуна нежно, потискайки момчешкия си гняв. На връщане си спомни песента на Батисти, в която се разказваше за едно момиче, подобно на торта от бита сметана. Било щастливо, че не е дало да го изядат. „Аха, и аз успях да вкуся само една лъжичка.“ После се сети за играта със съкровището. За времето, което пожертва, за да измисли римуваните изречения. За местата, които беше избрал. За сладоледа с двойна доза сметана и всичко останало. Тогава рязко обърна колата и се насочи към дискотека „Джилда“.

[1] Буквален превод:

„Вилата, в която ходиш,
но никога нощем.

Третото дърво отляво.

Ако копнеш там,

ще намериш нещо.

Готова ли си?

Тръгвай!“ — Б.пр. ↑

[2] Буквален превод: Със сигурност нямаш шал — почти никога не носиш и все те боли гърлото. Сега се загърни добре и иди в центъра на РАИ. Там има каменен кон. Какво чакаш, тръгвай! Като стигнеш, ще намериш още нещо. — Б.пр. ↑

[3] Буквален превод: Любимия си сладкиш вече си го хапна. Трябва ли ти още нещо, или вече се умори? Ако не можеш да живееш без нещо, върни се бързо там, откъдето тръгна. — Б.пр. ↑

13.

Настъпи странна тишина. Баби огледа момичетата около себе си. Красиви, грозни, слаби, дебели... Палина. Някои прелистваха тетрадки, други препрочитаха урока. Джачи плъзна показалеца си по имената в дневника. Всичко беше театър, знаеше къде да спре.

— Джанети!

Джанети стана преbledняла и съкрушена.

— Феста!

Силвия сграбчи тетрадката си, положи я на катедрата и застана до своята сестра по съдба. Двете се спогледаха безутешно.

— Ломбарди!

Палина се изправи и хвърли поглед към Баби, сякаш се прощаваше с нея завинаги.

Първа беше Джанети. Преведе част от упражнението, като се запъваше на някои ударения. Опита се да намери думи, които да звучат добре на италиански. Не откри от кой глагол беше едно сложно минало свършено време. Почти случайно улучи бъдещото му причастие, но не стигна по никакъв начин до деепричастието.

Силвия Феста започна с най-лесната част на превода, като непрестанно заекваше. Не можа да познае никой от глаголите, дори не се доближи до значението им. На практика призна, че е преписала домашното. После разказа една нелепа история за майка си, която в този момент не се чувствала добре. Странно, но все пак успя да изреди без грешка формите на едно съществително от трето склонение, в среден род, множествено число.

Палина изпълни няма сцена. Падна ѝ се най-сложната част от упражнението. Прочете я бързо, не сбърка нито едно ударение. После спря. Опита се да преведе първото изречение, обаче оплете нещата заради един винителен падеж, сложен не където трябва. Баби надникна в тетрадката на зубрачката и докато Джачи разсеяно зяпаше през

прозореца, зашепна точния превод на откъса. Палина повтори всичко след нея. Най-лошото мина.

— Много добре, Ломбарди. Я ми преведи още малко оттук... до habendam.

Палина се почувства наистина зле, но за щастие Джачи пак се зазяпа навън. И точно когато Баби залегна над чина, за да подскаже на приятелката си, учителката бавно се обърна.

— А, чудесно! Имаме едно подготвено момиче в този клас! Джервази, щом знаеш толкова, ела да преведеш по-нататък.

— Госпожо, извинете, аз съм виновна — намеси се Палина.

— Аз я помолих да ми подскаже.

— Много благородно от твоя страна, Ломбарди, оценявам това. Но сега искам да чуя Джервази.

Баби не помръдна от мястото си.

— Не съм подготвена, госпожо.

— Излез на дъската.

— За какво да излизам, като пак същото ще ви кажа! Не съм подготвена! Нямах време да си науча.

— Тогава ще ти пиша нула, става ли?

— Ами да, почти колкото на Катинели, когато не си дава домашното.

Всички в класа се разсмяха. Джачи удари с длан по дневника.

— Тишина! Джервази, донеси си бележника. Ще ти напиша забележка.

Баби се подчини. Джачи нервно надраска нещо в бележника ѝ, после го затвори и ѝ го върна.

— И утре го искам подписан!

„Ха, голяма работа! В живота има къде-къде по-страшни неща!“ — помисли си Баби, но този път замълча.

Силвия Феста — три минус. То и това ѝ беше много. Падина си седна с една хубава двойка, а Джанети едва върза тройката.

Баби отгърна тефтера си. На последната страница, срещу списъка на класа, отбелязваше всички изпитани. Сложи последните точки срещу имената на Джанети, Ломбарди и Феста. После драсна една точица и до своето име.

Някой ѝ подхвърли прилежно сгънато листче:

„Супер си, най-яката приятелка!

П.“

Веднага разбра коя е тази П. Обърна се и я погледна. После се сети за забележката:

„Уважаема госпожо Джервази, дъщеря Ви идва в час по латински абсолютно неподготвена и ми отговаря по нахален начин. Искам да Ви уведомя за поведението ѝ.

Сърдечни поздрави, А. Джачи“

Тая Джачи беше наистина гадна!

14.

Немската овчарка тичаше по плажа, едва докосвайки пясъка. Задмина Степ, който току-що ѝ беше подхвърлил пръчка. Захапа я във въздуха и се понесе отново, като отскачаше и набираше скорост. Донесе пръчката, а после легна и положи глава върху предните си лапи.

Степ се престори, че замахва надясно. Кучето скочи, но после разбра. Той отново замахна и накрая хвърли пръчката във водата. Овчарката полетя, хвърли се срещу вълните без колебание и заплува с високо вдигната глава.

Стопанинът ѝ седна на брега. Беше прекрасен ден. Наоколо нямаше жива душа. И изведнъж — силен шум. Светлина. Кучето изчезна заедно с морето, хълмовете и пясъка.

— Какво става, мамка му? — Той се обърна в леглото и покри лицето си с възглавницата.

Поло вдигна щората и отвори прозореца.

— Леле, каква воня! Дръж, донесох ти сандвичи. — И подхвърли зелената торбичка към леглото.

— Кой ти отвори, Мария ли?

— Аха. Сега ти прави кафе.

— Колко е часът?

— Десет.

— Идиот, защо не ме остави да се наспя? — Степ отиде в банята. Вдигна капака на тоалетната, който се удари в плочките с рязък звук.

Междувременно Поло отвори новия брой на „Кориере дело спорт“ и подвикна високо:

— Трябва да дойдеш с мен за мотора от Серджо, готов е! Ей, видя ли, че „Лацио“ са купили защитника на „Лече“?

Степ пусна водата. Върна се в спалнята и надникна в пакета със сандвичите.

— Простено ти е само защото донесе това.

После отиде в кухнята, следван от Поло. Кафеварката още изпускаше пара. До нея имаше топло мляко в малка каничка и друго — студено, пълномаслено — в синя картонена опаковка.

Домашната помощница беше дребна женица, попрехвърлила петдесетте. Подаде глава от съседната стаичка, където току-що беше свършила с гладенето, и Степ ѝ посочи госта:

— Мария, тоя виждаш ли го? Каквото и да става, не го пускай у нас преди единайсет!

Тя замънка притеснено:

— Ами... казах му аз, че още спите, а той знаете ли какво отговори? Че ако не му отворя, ще разбие вратата.

Степ се обърна към Поло:

— Така ли ѝ каза? Позволяваш си да плашиш Мария?! Сърди се на себе си! — Той сграбчи дебелия му врат, навря го под мишницата си и го стисна. С другата ръка вдигна каничката с горещото мляко и я доближи до лицето му.

Поло закрепя театрално:

— А-а-а-а, пари! Копеле, стига бе...

— И мръсни думи си позволяваш да ми говориш? Веднага да се извиниш на Мария!

— Извинявам се! Извинявам се!

Жената се почувства виновна.

— Степ, оставете го. Аз не съм го разбрала. Май не каза, че ще разбие вратата, а че пак ще намине. Сега си спомних.

Момчетата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Нищо де, и без това трябваше да му дам урок. Бас държа, че повече няма да прави така.

Мария сведе очи към Поло. Опита се да му каже без думи, че не е искала да се стига дотам... После взе току-що изгладените дрехи и ги отнесе в другата стая. „Трябва да внимавам какво говоря“ — помисли си. Не искаше някой да страда заради нея.

Степ я изпрати с поглед и се скара на Поло:

— Ти да не си откачил, защо ми тероризираш прислужницата?

— Ами като не иска да ми отвори...

— Като не иска, ще я помолиш! Следващия път ще ти опърля мутрата.

— Тогава ми дай ключ.

— Да бе! Та да опразниш къщата, докато ме няма.

— Ти сериозно ли?! Никога не бих го направил!

— Аз откъде да знам!

— Копеле мръсно, върни си ми сандвичите тогава!

Степ се усмихна и демонстративно захапа единия. Наля си кафе, добави му топло мляко и накрая малко студено.

— Ти ще пиеш ли кафе?

— Ще пия — отвърна Поло, който се правеше на обиден.

— Хайде, ще си ударя един душ и отиваме за мотора.

— Обаче има малък проблем... Не ми достигат триста хилядарки.

— Е как така не ти достигат... след всичко, което прибра оня ден?

— Имах дългове. Платих в магазина, в химическото чистене, имах да връщам и на Фурио, оня от тотото.

— Защо играеш черно тото, като нямаш пари?

— Ами точно затова, за да имам! Както и да е, бях си оставил двеста хиляди за мотора, но Серджо се обади и каза, че се наложило да оправи и другото бутало, и накладките, и всичко останало. Плюс смяна на маслото и някакви други неща. Общо половин милион. Мамка му, трябва ми тоя мотор! Довечера съм на състезание и ще изкарам поне сто хилядарки. Ти ще идваш ли?

— Не знам. Нека първо да ти намерим пари.

— Да. Иначе съм за никъде.

Степ отиде в стаята на брат си. Пребърка няколко сака, обърна няколко чекмеджета, отвори шкафчето до леглото. Поло го наблюдаваше, изпълнен с надежда.

— Ти какво стърчиш там? Ела и ми помогни!

Нямаше нужда от втора покана.

— Ей, тоя твой брат бил много предпазлив бе! — Гостът измъкна изпод леглото кутия презервативи Settebelle.

— Аха, толкова е предпазлив, че и стотинка не е оставил!

— Е, прав е, малко ли сме го крали... — Поло мушна три презерватива в джоба си. Въпреки всичко си оставаше оптимист.

Надникнаха в още няколко възможни скривалища. Нищо.

— Ами Мария? Не можеш ли да поискаш от нея?

— Само това остава! Още ѝ дължа пари за вестниците от миналата седмица.

— Степ, проблемът е сериозен. Какво ще правим?

— Дай да помислим. Сицилианеца и другите са по-зле и от нас, майка ми я няма...

— Къде е?

— На Канарските острови... или на Сейшелските... Знам ли. И да беше тук, нямаше да ми даде.

Поло кимна, отлично знаеше какви са отношенията му с нея.

— А баща ти?

— Утре отивам у тях. Обади се вчера, трябвало да поговорим. Сигурно ще ме пита какво ще правя с университета и прочее. И аз какво — ще му кажа „абе татко, я ми дай триста хиляди, че на Поло му трябват“. Няма да стане. Мария!

Прислужницата се появи на вратата.

— Къде ми е тъмносиньото яке? Купих го оня ден. Прилича на полицейско.

— А, сещам се. Сложих го в гардероба на брат ви. Реших, че е негово.

Степ се засмя. Паоло с такова яке?! Ама че цирк! Излезе в коридора и отвори гардероба. Ето го якето. Единствената свята дреха между карираните сака и сивите костюми. Не пропусна да порови и в техните джобове, но не намери нито стотинка. После дръпна ядосано якето и едва не го скъса.

Поло още седеше на леглото. Портфейлът му беше отворен — проверяваше финансите си с надеждата междувременно да е станало чудо.

— Радвай се, намерих решение — обяви Степ. — Ще вземем от брат ми.

— А, той пък като ще ни даде...

— Ще даде, защото ще го изнудя.

Поло си отдъхна. За миг съжали, че е единствено дете.

15.

Паоло седеше зад бюрото си. Благодарение на отличната си диплома той имаше чудесна работа, все пак беше завършил „Бокони“... Всъщност истината е, че баща му го уреди. Влезе младата му секретарка с кремава блузка, може би твърде прозрачна за този свят на цифри и данъчни облекчения.

— Господине?

— Да, кажете.

— Брат ви е тук, с още едно момче. Да ги поканя ли?

Тъкмо преглеждаше документите на господин Форте, един от най-важните клиенти на кантората. Вдигна очи, за да се фокусира върху сутиена на момичето, но преди да успее да каже нещо, гостите нахълтаха в кабинета.

— Естествено, че ще ме покани, нали сме една кръв, мамка му! Ние всичко делим по братски! — Степ хвана лакътя на секретарката, за да подсили намека.

— Извинете, не знаех.

— Е, вече знаете.

Тя погледна надолу и се опита да освободи ръката си:

— Сега може ли да изляза?

— Разбира се, благодаря ви — отвърна Паоло, който нищо не забеляза въпреки новите си очила.

Степ и Поло се тръшнаха в двете кожени кресла пред бюрото му.

— Виж го ти нашия! Къде я намери тая, бе? — поинтересува се Степ. — Я кажи, изчука ли я вече? Какво, не ти ли пусна? Аз на твое място щях веднага да я уволня.

Паоло го погледна шокиран:

— Степ, всеки път ли трябва да ти повтарям... Не може ли когато идваш при мен... да се държиш по-прилично? Аз все пак работя тук, всички ме познават...

— 'Що бе, к'во толкова съм направил?

— Ето и снощи. Сто пъти ти казах: като се прибираш късно, не вдигай толкова шум!

— Снощи бях гладен! Какво, да не ям ли? Просто си приготвих една пържола.

— Не съм ти казал да не ядеш. Въпросът е как ядеш. Аз ходя на работа и имам нужда от сън. Ама на теб какво ти пука, нали ставаш когато си искаш... Между другото... знам, че днес ще ходиш при татко.

— О, така ли? Говорили сте си за мен?

— Само това оставаше, та аз не знам нищо за теб! Той се обади... Хайде казвай за какво си дошъл, проблем ли има?

Степ погледна към Поло.

— Никакъв проблем, просто трябва да ми дадеш четиристотин хиляди лири.

— Четиристотин хиляди?! Аз да не ги копяя!

— Добре, тогава триста.

— Нищо няма да ти дам!

— Няма значи? — Степ се наведе напред и Паоло се отдръпна уплашено. — Споко бе, нищо няма да ти направя. — Той натисна бутона на интерфона и каза на секретарката: — Госпожице, може ли да дойдете за малко? — После се намести удобно в креслото и се усмихна: — Ако не ми дадеш парите още сега, само да влезе тая и... ще ѝ сваля прашките.

— Какво?!

Вратата се отвори.

— Свободна сте, госпожице — побърза да каже Паоло.

— Един момент! — обади се Степ и стана.

Момичето се чудеше какво да направи. Тази ситуация беше малко по-различна от задачите, които изпълняваше всеки ден.

— Бих искал да знам колко струват прашките ви — изтърси Степ.

Секретарката се притесни.

— Стига, Степ! — протестираше Паоло. — Госпожице, свободна сте...

Но Степ отново я хвана за лакътя.

— Изчакайте само секунда. Паоло, дай на Поло това, което му дължиш, и после госпожицата може да излезе.

Паоло извади от портфейла си три банкноти по сто хиляди лири и му ги подаде ядосано. Поло ги преброи, потвърди, че всичко е наред, и Степ пусна секретарката да си ходи:

— Благодаря ви, госпожице, вие сте максимално ефективна! Не знам какво щяхме да правим без вас!

— Добре, получи си парите — каза Паоло и решително заобиколи бюрото, — а сега се махай, защото ми писна! — Понечи да го блъсне, но се отказа. По-добре да го порази с думи: — Слушай, така, както я караш, пак ще се забъркаш в някой батак.

— Аз?! Ти се шегуваш. Тези пари ми трябваха, за да ги дам назаем. Един приятел имаше малък проблем. Излагаш се, Па. Говорим за триста хиляди лири, не е кой знае какво.

Счетоводителят приседна на ръба на бюрото.

— Значи става дума за заем?

— Разбира се. Досега винаги всичко съм връщал, нали? — Е, нещата съвсем не стояха така, но Степ продължи: — Тогава от какво се притесняваш? Слушай, нещо си блед, защо не дойдеш някой път да направим едно кръгче с мотора?

Брат му си свали очилата.

— С мотора?! Никога! По-добре да умра! В тази връзка... снощи бях в „Костенурката“^[1] и знаеш ли кого видях? Джовани Амброзини.

Степ потръпна. Сърцето му кипна от гняв.

— А, така ли? И к'во?

— Беше с някаква жена, много по-стара от него. Като ме забеляза, се притесни. Но после видя, че теб те няма, и даже ми се усмихна... ако това може да се нарече усмивка... Долната му челюст още не се е оправила. Абе ти... така и не ми каза защо го наби.

Степ замъкна приятеля си към вратата, но на прага се спря. Брат му седеше зад бюрото с кръглите си очилца. Косата му беше подстригана съвършено, беше изтупан като по журнал.

— Искаш да знаеш защо набих Амброзини ли? Защото не му харесваше как се обличам.

Тръгнаха си — нахални и развеселени. На партера Степ поздрави портиера:

— О, Мартинели! Хайде да почерпиш две цигари!

Старецът извади от джоба си един пакет евтини цигари.

Чукна го с ръка, за да се покажат точно две, но момчетата награвиха повече и се отдалечиха. „Изобщо не прилича на брат си! — помисли си портиерът. — Той никога не пропуска да благодари.“

Звънна близкият интерком. Мартинели погледна дисплея — търсеха го от кабинета на Паоло.

— Кажете, доктор Манчини.

— Бихте ли се качили за малко при мен, ако обичате?

— Разбира се, идвам веднага.

— Благодаря.

Мартинели влезе в асансьора и натисна бутона на четвъртия етаж.

Паоло го очакваше на вратата.

— Заповядайте, влезте... Седнете.

Той се настани на ръба на креслото, беше като на тръни. Защо го викат? Нещо лошо ли е направил?

Доктор Манчини въздъхна, сякаш се готвеше да му разкрие някаква дълбока тайна:

— Вижте какво, Мартинели, искам да ви помоля за една услуга.

— Кажете, господин докторе. Ще направя всичко, стига да мога.

— Отсега нататък не пускайте брат ми при мен.

— Ама какво говорите, наистина ли... да не го пускам вече? И какво да му кажа? Ами ако се ядоса? Трябва да сложим Майк Тайсън на вратата...

Паоло се втренчи в този спокоен човек. В сивите му дрехи, в сивата му коса. Представи си го как препречва вратата: „Извинете, наредено ми е да не ви пускам.“ Степ се противопоставя. Мартинели повишава тон. Степ напира. Мартинели го изтласква навън. Степ го хваща за сакото, блъсва го в стената и после...

— Прав сте, Мартинели. Не помислих добре. Оставете, аз ще се погрижа. Ще говоря с него вкъщи.

Портиерът се изправи.

— Всичко друго бих направил с удоволствие, господин докторе, наистина! Но това...

— Не-не, прав сте. Моя грешка е, че ви помолих. Все пак ви благодаря.

За малко да се озове в рискована ситуация! Кой може да го спре оня дивак? Добре че докторът е разбран човек.

Паоло гледаше през прозореца със странно чувство на удовлетворение. В крайна сметка направи едно добро дело — спаси живота на Мартинели.

Влезе секретарката с няколко папки.

— Това са практиките, които поискахте.

— Благодаря ви.

Тя се спря за миг.

— Странен тип е брат ви. Изобщо не си приличате.

Паоло си свали очилата в опит да изглежда по-очарователен.

— Това комплимент ли е?

— В известен смисъл да — излъга секретарката. — Все пак вие не разпитвате хората колко им струват гащите.

— Има си хас.

Без очилата почти нищо не виждаше, но очите му неизбежно се залепиха за прозрачната блузка. Секретарката се направи, че не е забелязала.

— Брат ви каза да ви предам, че сте прекалено добър с мен... и че не е трябвало да му плащате, а да го оставите да направи каквото е обещал. Може ли да ви попитам... какво точно е обещал?

Паоло не откъсваше поглед от хубавото ѝ тяло. От съвършената ѝ пола. От изваяните ѝ крака. Представи си я полугола и как Степ ѝ къса прашките. Възбуди се.

— Нищо, госпожице. Пошегувал се е.

Тя си тръгна малко разочарована, а той едва успя да си сложи очилата, за да фокусира това предизвикателно задниче.

„Ама че съм глупак!“ Знаеше, че ако Степ не му върне парите, това ще е най-лошата сделка на годината. Или не, много по-лоша е тази на господин Форте, който се е доверил на счетоводител, неспособен да реши собствените си проблеми.

[1] Il Tartarughino — ресторант в Рим. — Б.пр. ↑

16.

Серджо се суетеше в неугледния си гараж. Носеше син гащеризон с логото на Castrol. Не беше ясно за какво са го спонсорирали — за състезанията, в които е участвал преди много години, или за маслото, което е пробутал на клиентите си през това време. Всеки път, когато му докарваха някой мотор, той му хвърляше един поглед и казваше:

— Трябва да се оправи това-онова... и на всяка цена трябва да се смени маслото.

Асистентът му Мариолино също имаше син гащеризон от Castrol, само че по-износен. За него Серджо беше гений, бог на моторите. Гледаше го как работи, помагаше му и винаги слушаше един диск на Батисти. Io, tu, noi, tutti... Когато идваше мястото, където се казваше „този гений, моят приятел, той знае как да направи, той знае как да поправи, ще ти оправи долните, ще ги повдигне малко“, Мариолино се усмихваше широко:

— Мамка му, Серджо, тоя тук за тебе приказва, нали?

Серджо продължаваше да работи, после прокарваше ръка през косата си и тя ставаше още по-мазна:

— Естествено, няма за теб да приказва. Ти само бели правиш.

Мариолино работеше в сервиза от близо година, а още не можеше да смени дори филтър, да не говорим, че хванеше ли в ръка химикалката, предизвикваше истинска катастрофа. Той определяше часовете... или по-точно — опитваше се. Записваше клиентите в един тефтер, подвързан с червена кожа, който някой от близката банка донесе на Серджо за Коледа. Само експерт графолог можеше да разчете почерка на Мариолино. Всеки ден пристигаха момчета с почти разпаднати возила, които твърдяха, че разпознават в тефтера собствените си имена. Серджо не можеше да отказва, затова в някои дни работеха като луди, а в други бездействаха.

Днес пред гаража се точеше дълга опашка. Една скъпа Yamaha блестеше до стар Moto Guzzi. Беше класическият Galletto, предпочетен

от някой носталгичен аматьор или от някоя скръндза. Стари 350 или нови Suzuki с аеродинамична броня. Очукан Kawasaki, така нареченият „ковчег“. Гигантски Pacific Coast. Чисто ново Peugeot и червена Honda SH 50. Огромен Goldwin 1500, който тежеше почти колкото автомобил.

В гаража нахълта младо момче с дънково яке и раница Invicta, където биеше на очи надписът „Мразя Джованоти“. Серджо взе два ключа от сандъчето на стената и излезе. Сръчно освободи една хонда Vision от гъстата върволица и обясни на клиента какво е направил за него, като изброи серия дребни поправки и ги изкара решаващи, „за да може тая бракма пак да потегли“. Момчето се престори, че му вярва — на петнайсет години да си прибереш ремонтираната моторетка е твърде щастливо събитие, за да го вгорчаваш със спорове. Разплатиха се и веднага след това дойде един син Voxer, бутан от млад балък с очила. Задното колело беше блокирало. Балъкът избърса потното си лице; ако не беше толкова възпитан, щеше дори да изпсува. Серджо свали капака на шасито. Оня гледаше загрижено как разчленяват мотора му. Изглеждаше като роднина на пациент, притеснен не толкова от тежката болест, колкото от разходите по цялата операция.

— Трябва да се смени вариаторът, а и всички ремъци. Не е шега работа.

Степ паркира пред гаража, а Серджо си обърса ръцете с един парцал.

— Здравсти, Степ. Какво има? Проблем ли?

— Моят мотор не знае такава дума. Дойдохме да вземем бракмата на Поло.

— А, така ли... Наложих се да сменя сегментите, всички ремъци и ролки. Но някои части ги взех втора ръка. — Серджо изброи и други скъпи поправки. — После сменихме маслото и...

Поло го погледна. При него тия не минаваха.

— ... но това няма да ти го пиша в сметката. Бонус от фирмата.

Преди една година стана голям скандал с тоя Серджо и явно още му държеше влага. Беше през пролетта. Степ му докара новичката си хонда, за да мине на преглед. Каза му да ѝ погледне двигателя, защото отляво нещо престъргва. Няколко дни след това се върна да си я прибере. Плати сметката, без да я коментира, включително смяната на

маслото. Но като подкара мотора, отново чу същия шум. Тогава се върна при Серджо и му показа дефекта.

— Ако искаш, пак ще го погледна — каза той, — но трябва да си запишеш час и да ми платиш. — И сякаш това не стигаше, ами го потупа по рамото и додаде: — Кой знае как го караш този мотор.

На Степ направо му причерня. Мотоциклетът и Поло бяха единствените неща, на които държеше. Освен това мразеше да го пипат, като му говорят. Излезе, стигна до края на редицата от мотори пред гаража и ритна първия. Една хонда 1000, червена и тежка, се стовари върху 500 Custom, който падна върху Suzuki 750, а той — върху Сiao. Скъпи и модерни машини се стоварваха една върху друга като гигантско домино. Когато последното Peugeot полегна странично на земята, Степ заяви:

— Ако не ми я оправиш веднага, ще ти подпаля гаражи.

След по-малко от час си стиснаха ръцете за „довиждане“.

Балъкът чакаше в един ъгъл и гледаше загрижено своя Вохер. Серджо влезе, за да вземе ключовете за мотора на Поло.

— Добре, момче, остави го. Ще видим какво може да се направи.

— Кога да мина?

— Може и утре.

При тази новина очилатият се посъвзе. Не му се стори странно, че при всички тези мотори наоколо неговият ще е готов още утре.

Поло завъртя ключа и любимото му Kawazaki ревна отново. От ауспуха излезе гъста струя дим, оборотите се качиха светкавично. Подаде газ два-три пъти, после се усмихна като дете.

Радостта му помръкна, когато чу сметката. Едва успя да плати. Естествено, не получи фактура.

— И внимавай, Поло. Карай полека.

— Вярно, да му се не види! Довечера е състезанието.

Серджо ги погледна със завист.

— Блазе ви, момчета! Какво не бих дал да покарам и аз...

— Ами ела с нас.

— Не мога, минаха вече десет години. Сига там ли е още?

— Разбира се. Все си е там.

— Много поздрави му кажете. Що пари е изкарал от мен...

— Ами както решиш. Ако ти се идва, знаеш къде сме.

Поло и Степ се отдалечиха надолу по тясната уличка, а Серджо си влезе в гаража. Погледна старите снимки, които беше налепил по стената. Спомни си как се състезаваше в Парниците. Как се шегуваха със Сига и момчетата. Беше непобедим! Сети се и какво му каза веднъж един негов приятел: „Да пораснеш — това значи да не вдигаш вече до двеста.“ Явно беше пораснал. Сега имаше отговорности — семейство, дете... Той се приближи до стария касетофон на масата и пак мушна касетката. Имаше само една и от години все нея слушаше: „Може би баща ми и майка ми, кой знае, може би са искали не мен, а друго дете...“

Мариолино се наведе над боксера:

— И какво му е на тоя хубавец?

— Ти пък! Не видя ли какъв лигльо ни го докара, натиснал това лостче и колелото блокирало! Абсолютно нищо му няма, освободи лоста и смени маслото.

Мариолино запуфтя безпомощно, няколко минути търси проклетия лост. Среджо поклати глава. Така си е, като станеш баща, не караш с двеста. А ако синът ти е Мариолино, изобщо не караш.

— Къде тръгна сега?

— Да купя Батисти. Време е да я сменим тая касета.

17.

Пред изхода на лицея спряха десетки коли, други засвириха с клаксони и настъпи обичайната обедна врява. Една от майките реши да мръдне голфа си малко напред, включи двигателя и се вмъкна между контейнерите за боклук, но положението не се подобри и чакащите продължиха да надават вой. Няколко елегантни жени невъзмутимо се гримираха зад волана, друга ровеше в торбите с покупки, за да си отчупи парче хляб, трета нагъваше кашкавал, а някаква превзета госпожа гризеше пълнозърнест сухар. Полицаят Доси се разходи между колите и подкани няколко дами да се преместят. Една свадливка за малко да си изпроси глоба. Голяма лисица беше тоя Доси, заяждаше се само с грозните майки, а на красивите все се подмазваше. Оплакваша се, че ги сваля.

Пристигнаха няколко мотоциклета и спряха точно пред стълбището. В този момент се появи Рафаела. Намери едно тясно местенце срещу бензиностанцията и вкара там своето Peugeot 205. Паломби я позна, но реши да се слее с тълпата.

Темата на деня беше рожденият ден на Роберта. Препатили момчета разказваха своята версия за драматичния му финал. Брандели се присъедини към групата.

— О, Кико, как си?

— Екстра — излъга той. В това вече беше експерт.

Какво ли не измисли тая сутрин, когато баща му си видя беемвето... Историята с кражбата изобщо не мина. „Той не вярва, обаче ще му докажа! — зарече се Кико. — Ще намеря тия гадове и ще подам жалба срещу тях, ето това ще направя! Все някъде ще се засечем.“

Желанието му се сбъдна веднага — Степ и Поло се появиха с пълна скорост иззад завоя, изпревариха колоната от автомобили и спряха на няколко метра от Кико. Той се завъртя на 180 градуса, яхна веспата си и забягна накъдето му видят очите. Няколко момчета последваха мъдрото му решение.

Степ запали цигара и се обърна към Поло:

— Сигурен ли си, че е тук?

— Да бе, нали го прочетох в бележника ѝ. Разбрахме се да отидем заедно на обяд.

— Виж го ти! Няма пукната пара, а ходи по ресторанти!

— Ти пък какво искаш, не ти ли донесох закуска?!

— Голяма работа, два мижави сандвича.

— Всеки ден по два сандвича си е цифра! И освен това тя ще ме черпи.

— Охо, значи си свалил богата кифла! Готина ли е?

— Не е зле, само малко е чалната.

— Има си хас! Щом се е хванала с теб, или е чалната, или е някой вампир!

— Кой го казва — гаджето на Мадалена!

— Ти в ред ли си, нея само я чукам! И освен това може да е всякаква, но определено не е вампир.

Звънецът удари и от сградата на училището заизлизаха момичета в униформи. Някои бяха весели, други — ядосани, трети поглеждаха към момчетата с тайна надежда.

Дани слезе бързо по стълбите и се завтече към Паломби. Рафаела видя дъщеря си и наду клаксона.

— Майка ми! Трябва да тръгвам. Ще се чуем ли следобед?

— Добре.

Тя се усмихна, пресече улицата и зърна Степ. Кого ли чака? Срещна погледите на Джована и Стефания и им направи дискретен знак с глава. Двете като по команда погледнаха натам. Джована прехапа устни, сякаш казваше: „Леле, колко е готин!“ Даниела се усмихна. Ново изсвирване с клаксона.

Появиха се и момичетата от горния курс.

— Ето я! — каза Поло, сочейки Палина и Баби.

— Коя от двете?

— Тая с черната коса.

— Аха. Аз познавам другата, дето е с нея. Даже снощи се къпахме заедно.

— Да бе!

— Честно, питай я.

— Как ли пък не!

— Тогава аз ще я питам.

Палина тъкмо инструктираще Баби как да каже на майка си за забележката, когато видя Поло.

— О, не! Знаеш ли кой е тук — оня, дето вчера ми сви парите! Ето го...

Баби погледна надолу. В навалищата разпозна Поло, а до него беше Степ, седнал върху мотора си.

— О, не!

— Какво, и твоите пари ли взе?

— Не, обаче приятелят му ме завлече под душа!

Поло пресрещна Палина. Баби ги остави да се обясняват и решително се отправи към Степ:

— Мога ли да знам ти какво правиш тук?

Степ се усмихна.

— Ей, споко, това все пак е обществено място! Дойдох да придружа Поло, който отива на обяд с оная там.

— Да, обаче се оказва, че „оная там“ е най-добрата ми приятелка. А Поло е долен крадец, който ѝ е отмъкнал парите.

Степ отвърна с ирония:

— Да, обаче се оказва, че Поло е най-добрият ми приятел и изобщо не е крадец. А оная го е поканила на обяд и дори ще го черпи. Ти защо си толкова кисела, няма кой да те заведе на обяд ли? Бих могъл да се жертвам, стига да е за твоя сметка.

Баби кипна:

— Гледай го тоя...

— Да направим така: утре ти ще запазиш места в някой добър ресторант и аз ще дойда да те взема от училище. Става ли?

— Никъде няма да ходя с теб.

— Е, снощи дойде и така здраво ме стискаше...

— Кретен!

— Хайде, качвай се, ще те закарам.

— Простак!

Поло се приближи навреме, за да чуе последния комплимент.

— Виждам, че се сприятелявате. Какво става, идвате ли с нас?

Баби дръпна приятелката си настрана:

— Палина, не мога да повярвам! Отиваш на обяд с тоя крадец?

— Е, така поне ще си върна парите, той плаща...

— Как ме метна само! — ухили се Степ. — Защо ми каза, че тя ще те черпи?

— Ами то си е така, нали вчера й свих джобните. Какво решихте сега, идвате ли, или не?

Степ погледна нагло към Баби:

— Не се сърди, но днес няма да мога. Трябва да се видя с баща ми. Ще остане за утре.

— Никога! — кресна в лицето му тя, докато Палина възсядаше мотоциклета на Поло.

Чувстваше се предадена. Понечи да си тръгне, но Степ я спря:

— А, чакай, че тук ще ме изкарат лъжец. Кажи, че вчера се къпахме заедно.

— Майната ти!

Баби пресече решително улицата, качи се в пежото на Рафаела и тръшна вратата.

— Здравей, скъпа. Как мина?

— Добре.

— Палина няма ли да идва?

— Не, сама ще се прибере.

— А къде се губи тая Джована? Даниела, казах ти да й кажеш!

— Ето я, идва.

Джована се дотътри в колата, Рафаела включи на първа и форсира красноречиво. Даниела погледна през прозореца. Приятелката й Джулия беше там, пред училището, и говореше нещо с Паломби.

— Е не мога да повярвам! Всеки път щом си харесам някого, идва Джулия и започва да се лигави с него! Нарочно го прави! Уж не понасяше Паломби, а виж сега как му се мазни! — Тя се обърна към сестра си: — Оня Степ за тебе ли беше дошъл?

— Не.

— Как „не“, видях ви да си говорите... А, ето го!

Точно в този момент хондата ги изпревари на една боя разстояние. Рафаела се стресна и рязко изви волана. Мотоциклетът продължи напред, като се наклони още няколко пъти, прелитайки между колите. После Степ, с тъмните си очила Valorama, наклони леко глава и се усмихна. Беше сигурен, че Баби го гледа. Засили, мина на червено и се понесе с пълна скорост по улица „Сиачи“.

Рафаела спря на светофара и се обърна към дъщеря си:

— Ако пак те видя да се возиш с тоя кретен, не знам на какво ще те направя! Забранявам ти да се занимаваш с него!

Баби мълчаливо отвори торбата с покупките и си откъсна парче пица. После, обзета от неудържим порив, реши, че това е моментът:

— Мамо, днес ми написаха забележка.

18.

Степ си отвори една бира и включи телевизора. Намери 13-и канал. По Videomusic вървеше Love in an Elevator на Aerosmith и онази космическа красавица се появи в асансьора. Стивън Тайлър беше десет пъти по-хубав от Мик Джагър, прецени момичето. И правилно! Степ погледна баща си — може би и той я харесваше?

Господин Манчини грабна дистанционното и красавицата изчезна. Беше същият като Паоло, не разбираше от хубави неща.

— Не сме се виждали от три седмици, а ти се лепна за телевизора. Няма ли да поговорим?

Степ отпи от бирата.

— Добре, за какво искаш да си говорим?

— Кажи ми какво смяташ да правиш.

— Не знам.

— Какво значи „не знам“?

— Още не съм решил.

Влезе прислужницата и сервира паста в средата на масата. Дали е минало вече онова салтомортале, с което завършва парчето? Тайлър има страхотно тяло, а май е чукнал четирийсеака. Природна стихия!

Степ отново отмести очи към баща си — трудно му беше дори да си сложи спагети в чинията. Представи си го как прави салтомортале. Абсурд! По-вероятно беше да изчука секретарката...

Той му подаде пастата. Беше с галета и аншоа, точно каквато обичаше. Така я правеше майка му. Рецептата нямаше име — спагети с галета и толкова, макар че се слагаше и аншоа. Обикновено им сипваше всичкия сос в порцеланова купичка. Сега купичката я нямаше.

— Видя ли, поръчах да ти приготвят спагети с галета. Добре ли станаха?

— Супер. — Наистина не бяха лоши. — Само може би трябваше да има повече сос. Може ли още една бира?

Баща му повика прислужницата, изчака Степ да отпие и отново подхвана:

— А защо не се запишеш в университета?

— Не знам, още се чудя. Пък и трябва да реша какво...

— Например право. Или икономика като брат ти. Като завършиш, ще ти помогна да си намериш работа.

Степ се видя облечен като Паоло, в кабинета му, с всичките му дела. Със секретарката. Този последен щрих му хареса за миг... но нали и сега можеше да я има.

— Не знам. Не се чувствам подготвен.

— Защо говориш така? В училище вървеше добре, не би трябвало да имаш проблеми. С тоя висок успех от матурата...

Щеше да е още по-висок, ако не бяха станали онези работи. След случката той не отвори повече книга.

— Не е там работата. Не знам, казах ти. Това лято не ми се мисли за това.

— Тогава какво ти се прави? По цял ден си на улицата и все се забъркваш в бели. Паоло ми каза...

— Какво ти е казал Паоло?! Той нищо не знае!

— Аз знам! По-добре да те бях пратил войник, та да те вкарат в пътя.

— Само това оставаше.

— Не съм те освободил от служба, за да се шляеш по улиците!

— Ти пък като си вгълпиш нещо...

— Знаеш какво каза адвокатът: „Отсега нататък каквото и да се случи, решението на съдията се задейства автоматически!“

— Виждал ли си го скоро?

— Миналата седмица му платих последната вноска от хонорара.

— Каза го тежко, сякаш за да подчертае, че са били много пари.

— Още ли ходи със същата скапана вратовръзка?

— Сега е с още по-скапана.

— С всички тия пари, които му дадохме... които му даде... можеше поне да си купи друга.

— Можеше да си поднови целия гардероб.

Прислужницата отнесе чиниите и сервира кървав бифтек.

Степ се втренчи в баща си. Наведен над чинията, той съсредоточено режеше месото. А в онзи ужасен ден...

— Какво значи „защото така“! Ти мозък нямаш ли?! Синът ми е ненормален! Съсипа момчето! Даваш ли си сметка? Можеше да го убиеш! Или и това не разбираш?

Степ гледаше надолу и мълчеше.

— Господин Манчини — намеси се адвокатът, — станалото станало. Няма смисъл да му се карате. Мисля, че си има причина...

— Добре, кажете вие тогава какво да правим.

— За да се организираме за защитата, първо трябва да го разберем.

„Какво говори тоя? Знае ли нещо?“

— Стефано, сигурно е имало някакво търкане в миналото, някакъв спор, някакви думи, които ти е казало това момче... Нещо, с което те е предизвикало...

Степ извърна лице към майка си. Елегантна, както винаги. Пушеше цигара.

— Госпожо, имате ли представа какви взаимоотношения е поддържал синът ви с това момче? Някога да са се карали?

— Не, не мисля. Дори не знаех, че се познават.

— Госпожо, Стефано отива на съд. И като се има предвид какви щети са нанесени на ищеца, присъдата ще е тежка. Ако ние нямаме с какво да възразим... нещо, каквото и да е, някаква дребна причина... синът ви ще има проблеми. Сериозни проблеми.

Той притвори очи. „Ох, мамо, защо не му кажеш? Толкова те обичам! Моля те, не ме предавай...“ Сърцето му се сви, когато я чу да казва:

— Съжалявам, аз нищо не знам.

Тя излезе от стаята и адвокатът направи последен опит:

— Стефано, сигурен ли си, че нямаш какво да ми кажеш?

Степ дори не му отговори. Стана и отиде до прозореца.

Погледна навън, към онзи последен етаж, точно срещу техния, и изпита дива омраза към майка си. Стана му мъчно за нея — заради това, което не направи, и заради това, което направи.

— Искаш ли кафе?

Той откъсна поглед от прозореца и се обърна.

— Аха, мерси. — Изпи го набързо. — Хайде, аз ще бягам. Другата седмица ще се чуем.

— Добре. Помисли си за университета, става ли?

— Става.

— И... обаждай се от време на време на майка си. Отдавна не сте се чували.

— Нямам време.

— Какво толкова, едно обаждане по телефона...

— Добре, ще ѝ се обадя.

Степ излезе и баща му се приближи до прозореца. В мезонета отсреща нямаше никой — Джовани Амброзини се беше изнесъл внезапно, точно както преобърна живота им.

В асансьора Степ запали последната цигара от Мартинели. Погледна се в огледалото. Тези обеда го съсипваха. Стигна до партера. Когато стоманените врати се отвориха, пред него стоеше съседката Ментарини — с ужасно боядисана коса и с нос като кука.

— О, Стефано, как си? Отдавна не съм те виждала!

„И слава Богу“, помисли си Степ. После се сети за Стивън Тайлър и за страхотната мацка от клипа. „А на мен ми се падна госпожа Ментарини! Няма справедливост на тоя свят!“ В двора смачка цигарата. Засили се, отгласна се от земята и скочи напред. Несравнимо! Неговото салтомортале беше къде-къде по-добро. Все пак Тайлър беше на четирийсет, а той само на деветнайсет.

19.

Облечена в синкав подплатен анцуг, със син ластик на косата, Палина тичаше, поскърцвайки с новите си маратонки Reebok.

— Не питаш какво стана...

Баби беше със сив анцуг в стил „Раят може да почака“ и с розова лента за коса.

— Добре, какво стана?

— Е, ако ме питаш така, няма да ти кажа.

— Ами тогава не ми казвай!

Продължиха да тичат, без да говорят. Палина вече изгаряше от желание да сподели... До чешмата една възрастна дама остави малки парченца месо. Няколко бездомни котки наскачаха от близките храсти и се струпяха около нея. Жената вярваше, че са я познали, и беше щастлива. Котките се приближиха до старицата и тя се усмихна — помисли си, че ѝ благодарят. След миг всичко изчезна.

Палина не издържа:

— Добре, щом толкова настояваш, ще ти кажа. Много хубаво беше! Ако знаеш къде ме заведе...

— Не знам.

— Сега защо се държиш така?

— Не одобрявам някои твои приятелства, затова!

Едно момче ги задмина. Изгледа ги продължително, после сведе очи към хронометъра на ръката си, ускори крачка и изчезна.

— Заведе ме на обяд в един много як ресторант. До улица „Кола ди Риенцо“, мисля че беше на „Крешенцио“, в една от пресечките там. Казва се „Пирамидата“. Вътре на всички маси има по един телефон!

— Дотук — нищо интересно.

— Ау, каква досада си! И номерата на телефоните са от едно до двайсет.

— Ти откъде знаеш?

— Пишеше ги в менюто.

— А, значи можело и да се яде! Помислих, че те е завел в Telecom^[1]!

— Слушай, ако искаш да ти разкажа, затвори си тъпата уста на кисела стара мома!

— Какво-о-о?! Аз ли съм стара мома?! Та аз съм най-ухажваната във „Фалкониери“! Видя ли го оня, дето мина оттук преди малко? Видя ли как ме гледаше?

— Не може ли да седнем на оная пейка и да си поговорим нормално?

— Дума да не става! Аз съм излязла да тичам. Трябва да сваля поне два килограма. Ако искаш да тичаш с мен, добре. Ако не, ще си пусна уокмена. Между другото съм заредила последната касета на U2.

— Уокмен?! Стига бе! Откога го имаш?

— От вчера.

Баби вдигна горницето на анцуга си и показа жълтия уокмен Sony, закачен на кръста ѝ.

— Леле, и радио има! Откъде го взе?

— Леля ми го донесе, нали си дойде от Банкок.

— Супер!

— Както виждаш, помислила съм и за тебе. — Тя показва допълнителния чифт слушалки.

— Ако наистина си мислила за мен, да ѝ беше поискала два.

— Аз ѝ поисках два, но парите ѝ свършили и купила само един. Хайде сега кажи за ония телефони, дето се ядат.

Двете избухнаха в смях. Разминаха се с две момчета, които ги поздравиха с надежда, но смелостта им не беше възнаградена.

— Значи всеки телефон си има номер, който никой не знае. Набираш каквото ти хрумне от едно до двайсет и ти отговаря някой — може да е в същата зала, а може и да не е. Говориш си с него, разказваш му вицове, описваш му как изглеждаш... Ако искаш, можеш да се изкараш много по-хубава, или — както в моя случай — много по-грозна. — (Баби повдигна вежди, но Палина се направи, че не забелязва.) — Ако си сама, можеш да си уредиш среща...

— Звучи забавно наистина.

— Макар че хич не е забавно, ако ти звънне някой простак.

— Защо, на теб такъв ли ти се падна?

— Ами... по едно време донесоха пастата. И двамата си бяхме поръчали ренне all'arrabbiata. Леле, да знаеш колко люто беше! И изведнъж звъни телефонът. Поло посяга да вдигне, но аз съм по-бърза и казвам: „Секретарката на господин Поло!“

— И после?

— Беше някаква откачалка. Не знаеш какво ми каза.

— Какво ти каза?

Палина се озърна и понижи глас:

— Вика: „Като си секретарката на господин Поло, мога ли да ти го набутам отдолу?“ Аз му треснах телефона и Поло ме попита какво става, но не му казах, беше ме срам. И тогава той знаеш ли какво направи? Хвана ме за ръка и ме поведе из заведението. Мислел си е, че оня като ме види, ще реагира по някакъв начин.

— Добре, а оня откъде ще знае, че точно с теб е говорил?

— О, знаеше, знаеше. Защото бях единственото момиче в ресторанта.

— Много як ресторант! Само едно момиче и куп надървени идиоти, които му говорят мръсотии. И после какво?

— После един се засмя и Поло го хвана, натика му лицето в чинията и му изля бирата на главата.

— Така му се пада!

— О, даже малко му беше. Обаче... после Поло отиде да плати двете порции паста, които ние въобще не изядохме... и докато плащаше...

— С твоите пари...

— Един дойде при мен и ми вика: „К'во става, тръгваш ли вече? Нали не ми се сърдиш, аз само така... се шегувах!“ Схващаш ли, той е бил!

— Каза ли на Поло?

— Да бе, да! Та да набие и него!

— Какво толкова, те тия все раздават правосъдие, на всичко отгоре допускат и грешки. По-страшното е, че на теб това явно ти е харесало.

Потичаха малко, без да говорят.

— Не знам дали ми хареса — продума Палина. — Знаем само, че беше нещо ново за мен. За пръв път се чувствах спокойна и... сигурна. Поло наби оня само, за да ме защити.

— А, така ли? Ами много хубаво. А от самия него кой ще те защити?

— Много си досадна. Какво, ти ли смяташ да ме защитиш?

Пред павилиона дузина фотографи чакаха да излезе някой. Баби и Палина минаха покрай тях, без да спират. Този павилион беше предоставен от Градския съвет за болните от СПИН. Днес предстоеше откриването.

— Ето я! Ето я!

Фотографите се струпаха около оградата. Една повехнала американска кинозвезда излезе на улицата, като святкаше с прочутите си виолетови очи. Фотоапаратите защракаха в хор и дамата показа ослепителната си усмивка. Можеше да си го позволи, отдавна беше спряла пиенето и дори проблемите с кръста ѝ май бяха отшумели. Баби се обърна, за да я види отново. Спомни си филма за четирите сестри, много ѝ беше харесал.

— Коя е тая? — попита Палина.

— Как коя, не я ли позна? Еми от „Малки жени“!

— Не съм го гледала.

— Не си го гледала?! Ами ти затова си такава! Липсват ти основни етапи в живота! Все едно да кажеш, че не си гледала „Времето на ябълките“.

— И него не съм.

Баби я погледна смаяно и Палина се разсмя.

— Стига бе, естествено, че съм го гледала! Обаче предпочитам да живея, вместо да гледам филми!

— Е, да. Защото кой идиот ще тръгне да прави филм за Палина, дете излизала с Поло! И кой идиот ще седне да го гледа...

— Аз и ти!

— Забрави! Аз тоя тип не искам да го виждам!

— Тогава и мен няма да виждаш, защото с Поло вече сме гаджета.

Баби спря насред улицата.

— Кажи, че се шегуваш!

Палина ѝ направи знак да я последва:

— Хайде, давай! Знам, че се радваш за мен, но не искаш да си признаеш.

— Ама той ти открадна парите!

— Много важно! Заведе ме на обяд!

— С твоите пари!

— И по-добре! Обикновено като излезеш с някое момче и то те заведе на пицария, после се чувстваш длъжна да го целунеш. В моя случай беше свободен избор!

Баби я настигна.

— Каза ли на Дема?

— Разбира се, че не.

— Трябва да му кажеш!

— „Трябва, трябва!“ Ще му кажа, когато реша.

— Не, кажи му веднага! Ако го чуе от друг, ще му стане много гадно. Той е влюбен в теб.

— Глупости, няма такова нещо.

— Така е и ти го знаеш. Като се прибереш, веднага му се обади.

— Ако искам, ще му се обадя. Ако не — няма.

— Знаеш ли какво ще ти кажа, радвам се, че леля донесе само един уокмен, защото ти изобщо не заслужаваш!

Баби затича по-бързо. Палина стисна зъби и реши да не се предава.

— Ако ми трябва уокмен, Поло ще ми подари.

— Естествено, като го открадне от мен!

Палина се разсмя.

— Хайде стига, не искам да се караме. Ти не знаеш нищо за него... Няма пари, баща му е гадняр... Не му е лесно. А иначе е много як, с мен се държи адски мило.

— И не ти пука как се държи с другите?

— Ще се поправи.

— Ще видим.

— Ето така ми харесваш! — Палина се усмихна. — Обещавам ти: като се върна вкъщи, ще се обадя на Дема.

Стигнаха до детската площадка. По пързалките се спускаха кресливи хлапета, загрижени майки ги наблюдаваха, готови да им се притекат на помощ. Едно високо русо момче правеше упражнения на висилката. Беше Марко. До него стърчеше момиче.

— Баби!

Не се бяха виждали от осем месеца. Баби се изчерви, стана ѝ неудобно. Странно, този път сърцето ѝ не се разтуптя.

— Как си? — Той я целуна по бузата.

— Добре, а ти?

— Супер! Запознай се с Джорджа.

Тя ѝ подаде ръка. И Палина я поздрави, но си личеше, че би предпочела да избегне тази среща.

Марко забърбори, както обикновено. „Търсих те по телефона... Никога не се обаждаш... Видях една твоя приятелка... Иначе какво правиш? О, вярно, тая година си на матура... Гледай да се подготвиш добре...“ Баби не го слушаше. Спомни си всички онези моменти, които бяха прекарали заедно. Любовта, разочарованието, сълзите. Видя ѝ се напълнял. Косата му беше мръсна, дори оредяла. И какъв умрял поглед... Липсваше му живеец. Как е възможно да е харесвала тоя тъпак? Ами гаджето му — за нищо не става! Говориха пет минути, но вълшебният мост беше рухнал. Къде отиде всичко, което съществуваше между тях?

Баби хукна отново по улицата, включи уокмена, усили звука докрай и подаде слушалките на Палина. Заслужи си ги, нали точно тя я спаси.

[1] Италианската телекомуникационна компания. — Б.пр. ↑

20.

Една година по-рано.

— Баби, Баби!

Даниела пристъпваше нетърпеливо пред вратата на банята, но Баби не я чуваше. Стоеше под душа, а радиото в банята гърмеше с пълна сила. Накрая спря водата, протегна ръка и намали звука.

— Какво има?

— Е-е-е, от един час ти чукам! Палина те търси по телефона!

— Кажй й, че ще й звънна след малко.

— Ама много спешно било.

— Ох, добре. Ще ми донесеш ли телефона?

— Ето го.

Баби откряна вратата. Даниела беше там със слушалката в ръка.

— И по-бързо, че чакам Джулия да се обади.

— Ало? Аз съм. Какво толкова спешно има?

— Нищо, просто исках да те чуя. Какво правиш?

— Къпя се. Не знам как го правиш, но ми се обаждаш винаги, когато вляза под душа.

— Нямаше ли да излизаш с Марко?

— Не, тази вечер ще ходи у някакъв негов приятел да учи. След два дни има изпит по биология.

Палина реши да не й казва...

— Добре, тогава ще мина да те взема след десет минути.

Баби придърпа една малка кърпа и започна да си бърше косата.

— Не мога сега.

— Хайде де, ще отидем да хапнем по една пица.

— Ами ако Марко се обади?

— Ще се върнем рано!

Баби се опита да възрази, но оправданията й не свършиха работа и след малко седеше на веспата зад Палина, която слаломираше сред нощния трафик. Завиха надясно по „Понте Милвио“.

— Къде тръгна, не отиваме ли в „Бафето“?

— Станала си много досадна! Вечно ходиш в „Бафето“ и всеки път с Марко... Време е за промяна!

— Аз държа на него!

— Как може да държиш на него, като сте заедно само от пет месеца?

— Това е първата ми дълга връзка.

„Да, първата ѝ дълга връзка — и точно с това лайно“ — помисли си Палина. Превключи на трета, излезе на площад „Мадзини“ и пое с пълна скорост по третата пресечка, където беше „Нуова Фиорентина“. Фабио, синът на собственика, стърчеше на прага. Поздрави ги, беше им приятел. Всъщност имаше слабост към Баби, макар че не си го признаваше. Настани ги на една маса близо до касата, оттам се виждаше цялото заведение. Един келнер веднага донесе меню, но Палина вече знаеше какво ще поръча.

— Тук правят приказно калцоне!

Баби искаше нещо по-диетично, но Палина не ѝ даде възможност да си избере:

— Значи два пъти калцоне и две средни бири. Тази вечер празнуваме!

— Какво празнуваме?

— Ами... откога не сме излизали само двете.

Така си беше. Палина бръкна в джоба на якето си и извади едно малко гребенче с кристали и сърчица от цветен камък. Наведе глава и косата ѝ се изсипа като водопад. Прибра я на една страна и заби гребенчето. Баби ѝ се усмихна.

— Много е хубаво това гребенче. Отива ти.

— Нали? Купих го от „Брусколи“.

— Може ли и аз да си взема? Имах едно подобно, но го загубих.

— Разбира се, свикнала съм да ме копират. Аз прокарвам модни тенденции! По магазините ми дават всичко без пари, само и само да го нося! Но вече реших: от утре ще им искам процент!

Разсмяха се. В този момент пристигнаха бирите. Палина вдигна своята и я чукна силно в халбата на Баби. Капки пяна се пръснаха по покривката.

— За нашата свобода!

— Временна! — поправи я Баби и отвори една опаковка гризини. После огледа заведението.

Няколко момчета бърбреха на висок глас и дъвчеха пица с домати. До тях свенливи момичета бодяха с вилици панирани маслини. Една госпожа поглъщаше различни пържени меса, докато съпругът ѝ похапваше сотирани зеленчуци. Млада двойка говореше весело, чакаше да ѝ сервират. Тя имаше тъмна, не много дълга коса. Той ѝ наливаше вино, изглеждаше някак познат... Един келнер мина наблизо и тя го попита какво става с пиците. Тогава Баби успя да види лицето на кавалера ѝ. Беше Марко.

Гризината се прекърши, нещо в душата ѝ също... Спомени, възбуждания, сладки прошепнати думи се завъртяха като вихър.

— Какво става? — попита Палина.

Баби не успя да продума, само посочи натам.

— Какъв мръсник! — просъска приятелката ѝ. — Имал изпит по биология, а? Той май се готви за изпит по анатомия! Всички мъже са еднакви!

Баби наведе глава, една сълза се застича по бузата ѝ, спря за миг на брадичката и изчезна.

— Извинявай, не исках да стане така. — Палина извади едно шарено шалче и ѝ го подаде. — Дръж, не е много подходящо за случая, може би е прекалено весело, но е по-добре от нищо. — Докосна я по бузата, улавяйки следващата сълза.

Баби избухна в странен смях. Избърса очите си и подсмръкна.

— Хайде стига, недей. Тоя червей не си заслужава. Къде ще намери момиче като теб? Той трябва да плаче, не ти. Не знае какво е загубил...

Погледнаха отново към него и Баби усети остра болка в стомаха. Търсенето на съкровището, разходките из вила „Глори“, целувките по залез-слънце — всичко изчезна.

— Леле, как го мразя!

— Браво! Така те искам! Предлагам да го накажем!

Двете изпиха бирите си до дъно — с дълги, мъчителни глътки.

— Права си, трябва да си плати! Имам идея. Да отидем при Фабио.

Тази вечер собственикът на „Нуова Фиорентина“ можеше да се гордее — такава хубава келнерка никога не беше имал. Баби сновеше между масите с горещи пици в ръце. Беше сигурна, че голямата, без аншоа, е за Марко, колко пъти го беше чувала да я поръчва... и колко

пъти ѝ беше давал да я опита, като ѝ слагаше малки парченца в устата. Фабио и Палина ѝ се усмихнаха насърчително, бирата ѝ вдъхна още повече смелост и тя пристъпи към действие.

— Тази е за вас. — Остави бялата пица с шунка пред момичето, което сякаш се изненада. — А тази е за теб, червей такъв!

Марко не успя да реагира — пицата захлупи главата му като шапка и по лицето му потече доматиен сос с моцарела. Фабио и Палина заръкопляскаха, последва ги целият ресторант и Баби, леко пияна, изпълни елегантен поклон. После хвана Палина подръка и си тръгна.

Прибраха се, без да говорят. По пътя Баби отпусна глава на рамото ѝ, гледайки далечните светлини на колите. Затвори очи. Стана ѝ студено, после горещо, чувстваше се ужасно самотна. Стигнаха до бариерата.

— Благодаря ти, Палина.

— За какво ми благодариш, аз нищо не съм направила...

— Бирата беше страхотна. Утре аз черпя, трябва да отпразнуваме свободата!

Палина я прегърна и Баби отново затвори очи. Изхлипа, после се отскубна и се затича към стълбите.

По-късно, докато се събличаше, извади парите от джоба на джинсите си и ахна: там беше гребенчето на Палина с кристалните камъчета и цветните сърчица! Малък подарък от една истинска приятелка.

Палина зави надясно, реши да се отбие при Дема. Днес следобед, когато Фабио ѝ каза, че гаджето на Баби е с друга, тя не се поколеба нито за миг. Отдавна чакаше такъв случай — за Марко се говореха ужасни неща, но Баби все не вярваше. Добре че съдбата се намеси.

Натисна звънеца на домофона. Отговори ѝ сънен глас:

— Кой е?

— Палина.

— Спипахте ли го?

— И още как. Ако слезеш, ще ти разкажа.

— А Баби какво...

— Е, не се зарадва особено.

— Чакай, обличам се и слизам.

Палина отметна коса назад и за миг съжали за гребенчето със сърчицата. Горката Баби, сигурно ѝ е мъчно... Но скоро пак ще е весела. А усмивката на една приятелка струва много повече от някаква си дрънкулка.

21.

Баби стоеше под душа и решише косата си, обилно намазана с балсам. Дълго се бори с капризните кичури и накрая решително освободи мократа четка. После прокара пръсти по зъбците, забити в розовата гума, тя се огъна и малките им заоблени връхчета се изправиха отново, готови за бъдещи битки.

На честота 103.10 вървеше поредната американска класация: сингълът Sacrifice на Елтън Джон се беше изкачил на трето място. Баби отметна глава назад, люляна от бавната музика, после се върна под душа. Бодната струя отми балсама и запълзя по лицето ѝ. Сапунът танцуваше по кожата ѝ, носен от водата, докато малките балончета чезнеха по бедрата ѝ.

Някой почука на вратата.

— Търсят те по телефона!

— Идвам веднага.

— Само не се бави, че чакам да се обади Андреа!

Гласът на Палина звънтеше.

— Пак ли се къпеш?

— Какво толкова спешно има?

— Поло ми звънна! Каза, че съм много яка, извини се за изцепката в ресторанта и сега отивае заедно на „Олимпиака“! Ще има гонка! Помниш ли, Франческа ни разправяше веднъж... тя е ходила, даже е била саtomilla.

— Това пък какво е?

— Ами... това са момичетата, които сядат отзад. Така им викат, защото се връзват с двоен колан Саtomilla. Само че се возят на обратно, иначе не се зачита.

— На обратно?! Абе Палина, ти да не си откачила? Направо ме е яд, че се жертвах за теб.

— Кога пък си се жертвала?

— Как кога, ами забележката?!

— Е-е, голяма работа, хайде стига вече с тая забележка!

— Аха, „стига“, само че сега съм наказана и не мога да излизам до понеделник!

— Че кой те кара да излизаш, аз искам само съвет. Да отида ли?

— За мен тия гонки са тъпи, пък ти прави каквото си знаеш.

— Между другото, казах на Дема, че вече съм с Поло. Доволна ли си?

— Мен какво ме засяга, просто щеше да е много кофти да го научи от друг...

— Добре де, разбрах. Всъщност той се зарадва. Пък ти ме убеждаваше, че е влюбен в мен.

Баби забърса с ръка замъгленото огледало и отсреща се появи отегчената ѝ физиономия. Понякога тая Палина беше адски досадна.

— Ами толкова по-добре, значи не е бил влюбен.

— Знаеш ли какво, убеди ме. Няма да ходя.

— Хубаво. Хайде, после ще се чуем, звъни ми. Аз така или иначе съм си вкъщи.

Баби връчи телефона на сестра си, която не след дълго я догони в стаята:

— Пак е за теб! И бъди кратка.

— Здравсти, Дема. Какво става?

— Ох, много ми е тъпо.

Изслуша го мълчаливо. Отчаян бил. Съсипан бил. Сякаш песента на Ерос Рамацоти била написана специално за него: „Бих искал да те запомня така...“

— Добре, кажи ми... как е възможно?! И кой е тоя, къде са се запознали?

— Казва се Поло, друго не знам.

— Аха, един от ония кретени, които довтасаха у Роберта! И как може да тръгне с такъв, обясни ми!

— Е, чак да е тръгнала...

— Ами тя сама си призна!

— Тя така си говори, знаеш каква е... Днес например щеше да ходи на „Олимпика“... и само след пет секунди реши друго. Може и за това да размисли. Ще видиш, че така ще стане.

— Дано да си права.

— Ами да, въпрос на време е.

— Обаче няма да ѝ казваш какво сме си говорили, чу ли?

— Споко.

— Ей, супер си.

Затвориха и тутакси връхлетя Даниела:

— Вярно ли? Значи Палина е тръгнала с Поло? Еха-а, супер! А тоя Дема се скъса да ѝ ходи по задника! Горкият! Нямахме никакъв шанс! Класически женчо! — След тази жестока оценка тя се отдалечи с телефона, но още не беше затворила вратата... и той отново звънна.
— Ало? Да, сега ти я давам. Баби...

Тя грабна слушалката.

— Пак съм аз.

— Палина?! Какво, да не скъсахте вече с Поло?

— Не.

— Жалко.

— С кого говориш толкова?! Постоянно дава заето!

— С Дема, много е зле горкият.

— Може би не трябваше да му казвам...

— Глупости, и без това щеше да разбере.

— Знаеш ли какво реших? Ще отида. След малко Поло идва да ме вземе. Обаче какво ще кажеш: да се забавлявам ли като всички, или да вися с лузърите отстрани?

Това вече беше прекалено.

— Слушай, Палина! Отивай на тъпата гонка... ако искаш, тръгни и с Поло, и с всички кретени на тоя свят, само моля те не се прави на Морети!

— Добре де. Слушай, не знам кога ще се прибера и казах на майка ми, че ще спя у вас.

— Ами ако се обади?

— Да бе, ще се обади, тя никога не ме търси. Ще ми оставиш ли ключа под изтривалката?

— Добре.

— Само да не забравиш! Обаче знаеш ли, малко ми е кофти заради Дема. Според теб трябва ли да направя нещо?

— Ох, стига! Днес направи предостатъчно!

Баби тресна телефона и Даниела почти ѝ го изтръгна от ръцете:

— Казах ти, че чакам обаждане!

— Аз какво да направя? И внимавай, не казвай на никого за Поло и Палина...

— Ти пък, на кого мога кажа?!

Телефонът пак иззвъня. Беше Джулия.

— Най-последно! — Дани отиде в стаята си, затръшна вратата и не се стърпя повече: — Леле-е-е, ако знаеш какво разбрах току-що...

Палина е тръгнала с Поло!

— Не-е-е! Стига бе!

— Аха! Само... моля те да не казваш на никого!

— Има си хас!

Джулия изслуша останалата част от историята, обмисляйки как ще я преразкаже на Джована и Стефания.

22.

Баби излезе от стаята си. Беше загърната в розов пеньоар, под който се подаваше пухкава бледосиня пижама. След душа се чувстваше доста по-бодра, но никак не ѝ беше весело — диетата тази вечер не ѝ позволяваше нищо друго, освен една малка зелена ябълка.

В ключалката прищрака ключ. Беше баща ѝ. Изглеждаше много ядосан.

— Какво е станало? Не ми казвай, че заради скутера не си успял да си влезеш в гаража...

— Какъв ти скутер, днес говорих със семейство Акадо.

При тези думи Баби пребледня.

Рафаела, която току-що си беше измила две ябълки за вечеря, дотича в хола.

— Какво искат от теб, станало ли е нещо? И какво общо има Баби?

— Нека тя да ти каже.

— Нищо общо нямам!

Даниела също се появи на вратата:

— Вярно е, тя няма нищо общо!

— Тебе никой не те пита! — сгълча я Рафаела.

Клаудио седна и улови Баби за ръката:

— Слушай, може и да не си виновна ти, но Акадо е лежал в болница, носът му е счупен на две места, костта е хлътнала и ако беше само с половин сантиметър по-навътре, щеше да му пробие мозъка.

Баби се разстрои, не можа да отрони и дума. Вече даже не ѝ се ядеше.

Рафаела я погледна загрижено и смени тона:

— Кажу какво точно стана.

Дъщеря ѝ вдигна ясните си сини очи. Започна с едно неубедително „Нищо, мамо!“ и после всичко си каза. За празника, за навлеците, за Кико, който беше извикал полиция, за онези, които ги

причакаха отвън, за преследването и разбитото BMW, за момчето с тъмносиния мотор.

— И какво, Акадо те остави сама с тоя?!

Баби не знаеше какво да отговори.

— Е... може да си е помислил, че ми е приятел...

Клаудио поклати глава:

— Акадо е избягал, да не искаш да му изтече кръвта с тоя счупен нос... А това момче е пътник. Филипо е пуснал жалба срещу него. Днес дойдоха при мен ей така, от коректност. Питаха ме дали му знам името. Как се казва?

— Степ... Всички така му викат.

— Какво, да не е американец?

Даниела не издържа и пак се намеси:

— Какъв ти американец бе, татко! Това е прякор!

— И какво да кажа сега на Акадо — че дъщеря ми се разхожда с някакъв идиот и даже името му не знае?

— Не съм се разхождала с него. Бях с Кико, казах ти вече.

— Обаче не те прибра Кико! — възрази Рафаела.

— Ами мамо, Кико избяга, Акадо избяга... Аз как да се прибера? Тръгнах по улицата пеша, но един започна да ме закача... и тогава Степ предложи да ме докара.

Клаудио не вярваше на ушите си.

— Накрая ще излезе, че трябва и да му благодарим!

— Ще ни се смеят хората! — отчая се Рафаела. — Искам да знам името на това момче, ясно ли е?

Тогава Баби си спомни:

— Дани, ти знаеш как се казва. Кажим им!

Сестра й я изгледа смаяно. „Да не е откачила? Искане да предаде Степ? Нали после ще й съсипе мотора, ще я пребие, ще я изнасили, ще надраска името й на стената...“

— Ами... Степ се казва, аз друго име не знам.

— Лъжеш! — нападна я Баби. — Страхливка! Знаеш много добре как се казва!

— Не знам!

— Знаеш и още как! — Изведнъж Баби се спря, сякаш нещо в главата й се проясни: — Стефано Манчини. Това е името му. — После

погледна иронично сестра си: — *А пък аз и приятелките ми го наричаме Шест плюс!*

— Браво, Баби! — Клаудио извади от джоба си едно тефтерче, в което си записваше всичко. Докато го разлистваше, се намръщи — прочете нещо, което беше пропуснал да свърши.

— Сега се чувстваш силна, нали? — просъска Даниела. — Защото не знаеш какво те чака. Ще ти потрошат скутера. Ще те набият, ще пишат за теб по стените.

— Да бе! Скутерът и без това е счупен. По стените се съмнявам, че ще пишат, защото едва ли знаят азбуката. А ако се опитат да ме набият, татко ще ме защити.

— Разбира се, Баби — потвърди Клаудио и си представи счупения нос на Акадо. „Сигурно е било много болезнено...“

— Винаги съм насреца.

Баби отиде в кухнята, взе зелената ябълка и пак я изми. После я хвана за дръжката и започна да я върти. Едно завъртане — една буква. Откъсне ли се дръжката, това е буквата на човека, който си мисли за теб.

А... Б... В... Г... Д! Кой започваше с „Д“? Добре че не излезе „С“! Не че щеше да се притесни... Баби не беше страхлива. Мина покрай майка си и ѝ се усмихна. Рафаела се гордееше с нея, приличаха си. Виж, Даниела беше точно като баща си! Макар че страхът ѝ беше напълно обоснован.

Клаудио внимателно положи сивия си костюм на леглото.

— Скъпа, купи ли голяма кафеварка?

— Забравих.

„Но защо?! Нали ѝ го написах! Знаех си, че ще стане така — за нея това е излишен разход! Затова си отбелязах в тефтерчето да отида за кафеварка... обаче съм забравил да го прочета.“ Избра си риза, пригответи и любимата си вратовръзка. „Кой знае, може би поне тази вечер ще мога да си я сложа.“ Двамата излязоха, като заръчаха на децата да не отварят на никого. Веднага след това Баби изтича долу по пеньоар и скри ключа под изтривалката.

Къде ли беше сега Палина? Каза, че гонката ще е на „Олимпика“... Е, щом така иска...

Далиела клечеше в коридора, говореше по телефона с Андреа и рисуваше сърчица на един лист.

— Какво правиш сега? — любопитстваше той.

— Нищо.

— Е как нищо? Чувам някакъв шум.

— Пиша.

— Какво пишеш?

— Ами... нищо. Рисувам си.

— А, ясно. Значи аз ти говоря, а ти си рисуваш!

— Не бе, слушам те. Всичко разбрах.

— Тогава го повтори!

— В понеделник, сряда и петък си на фитнес. Във вторник и четвъртък — на английски.

— В колко часа?

Даниела се поколеба.

— В пет?

— В шест! Видя ли, че не ме слушаш!

— Слушам те. Преди това не можех да говоря, защото нашите тръгваха. Трябва да си измислим някаква парола за такива случаи.

— Името на школата ми по английски.

— И какво е то?

— Пак не си ме слушала! „Бритиш“!

— Да, „Бритиш“ е хубаво.

В този момент Баби мина по коридора и спря.

— Леле, Дани... как може непрекъснато да висиш на телефона?

— Бритиш! — изтърси сестра ѝ.

Андреа се обърка.

— Какво става? Не можеш да говориш ли?

— Естествено! Иначе защо ще ти казвам „Бритиш“?!

— Аз откъде да знам, че е затова!

— Трябваше да се сетиш! Казах „Бритиш“!

— Помислих, че искаш да чуеш как звучи.

Диалогът им беше прекъснат от безизразния глас на госпожица Telecom:

— Внимание! Спешен градски разговор за номер...

Двамата замълчаха, изчакаха да чуят първата цифра.

— Три... две...

— За мен е! — оповести Даниела. — Сигурно е Джулия.

— Ще ми звъннеш ли после?

— „Бритиш“!

Андреа се засмя. Сега това значеше нещо като „обичам те“.

— И аз!

Затвориша. Баби погледна сестра си.

— Прекъснаха ни заради спешен градски разговор.

— И аз така си помислих. Щеше да е много странно, ако беше затворила само защото аз съм ти казала. Сигурно са мама и татко.

— Джулия е. Обаче после пак ще говоря с Андреа.

Останаха до телефона, готови да грабнат слушалката, сякаш бяха участнички в телевизионно предаване, в което трябва пръв да натиснеш бутона, за да дадеш верния отговор.

Телефонът звънна. Даниела се оказа по-бърза:

— Джулия! — Не позна. — А, извинете. Да, сега ви я давам. За теб е!

Баби дръпна слушалката от ръцете ѝ.

— Да?

Беше майката на Палина. Естествено, търсеше дъщеря си.

— Ами... тя вече заспа. Да я събудя ли?

— Не, недей. Предай ѝ, че съм я записала за утре сутринта, ще ѝ правят пълна кръвна картина. Да не яде, като стане. Аз ще мина да я взема към седем и ще отиде направо за втория час.

— Е, то и без това първият е религия...

Баби смяташе, че този предмет е абсолютно излишен за Палина, защото душата ѝ отдавна е неспасяема.

— Моля те, Баби, не ѝ давай да яде.

— Няма, не се притеснявайте.

Разговорът приключи и Даниела дотича, готова пак да се лепне за телефона.

— Тоя път ти се размина, а?

— А, размина се на Палина, аз какво общо имам...

Направи си чай от лайка и ето я на дивана. Включи телевизора. Даниела, естествено, веднага се обади на Паломби. Разказа му за Палина, за майка ѝ, за блъфа на Баби и много други неща, които явно ѝ бяха забавни. На екрана обаче вървеше нещо много по-драматично. Марлон Брандо. Трансформацията на един пропаднал боксьор.

Любовта му към Еди, това никога неизпитвано чувство... Младият му приятел, който избива всичките си гълъби. Отец Бари и силата на религията, която го кара да продължи. И накрая последната сцена, когато Тери — окървавен и останал без сили — пристъпва, олюлява се и влиза в хангара пред тълпа от работници. Най-после свободни! Край на престъпния пристанищен синдикат! Музиката на Бърнстейн затихваше с финалните надписи. От коридора прииждаше веселият глас на Даниела. Любовни думи се смесваха със свеж момичешки смях. Баби изключи телевизора и се отправи към стаята си.

— Лека нощ, Дани.

Изми си зъбите, сложи на стола униформата си за следващия ден и се пхна в леглото. Произнесе една бърза молитва, угаси лампата и се помъчи да заспи. „Ами ако утре Палина отиде директно на училище? Тя е способна на всичко! Ще прекара нощта при Поло, а майка ѝ ще дойде да я търси тук! Да ѝ се не види на тая Палина!“

Стана и пак се облече. Влезе при сестра си и взе сините ѝ маратонки Superga.

— Отивам да кажа на Палина! — информира я пътъом.

— Отиваш в „Оранжерията“? Искам и аз!

— Каква оранжерия, отивам на „Олимпиада“.

— Да де. Казва се „Оранжерията“.

— И защо?

— Заради цветята край пътя... дето ги оставят за умрелите.

Баби прокара длан по челото си:

— Само това оставаше... „Оранжерия“!

Грабна якето си и тръгна.

— Моля те, Баби, моля те, моля те, моля те, вземи ме и мен!

— Да не съм луда! Представям си — ти, аз и Палина, трите заедно обикаляме „Оранжерията“! Може да се включим и в гонката, а?

— Стига да си сложим колан и някой да ни избере! Хайде, вземи моя, давам ти го! Представяш ли си какво е да си samimilla!

Баби за миг си представи, че е Тери Малой — пропадналия боксьор, който се бори за правата на пристанищните работници. Ами нейното свещено право на сън? Тери поне го правеше за справедлива кауза — а тя за какво отиваше там? За да каже на Палина да се прибере преди седем? Да, тя отиваше там най-вече заради приятелката си. Или поне ѝ се искаше да е така.

23.

От двете страни на широката улица имаше хора, които говореха помежду си. Няколко изрусени момчета с американски тениски пиеха бира. Малко по-нататък, до един фолксваген костенурка, друга групичка си подаваше джойнт. Дългокос младеж с щастливо отнесен поглед подгръваше нещо с малка запалка. Всички бяха дошли, за да гледат състезанието. Винаги те — неспособни зрители и в живота.

Баби се изкачи по наклона с веспата и като стигна горе, онемя от почуда. Гледката, която се разкриваше оттам, беше зашеметяваща. Мотори, прелитащи с рев. Подивели клаксони. Цветни фарове, осветяващи улицата като дискотека. От няколко джипа Patrol гърмеше рок. Обгърната от този замайващ вихър, Баби се спусна по нанадолнището със съвсем малко газ. Момичета, стегнати във впити дънки, танцуваха чувствено, завладели малкото пространство отпред. На всяка крачка музиката се сменяше: балади на Scorpions и веднага след това — последната песен на Фил Колинс. От един Golden Eagle се носеше неповторимият глас на Мадона. Пред него момиче с къса тениска и пола от стреч стоеше като залепнало за приятеля си. Той се усмихна, тя му отвърна и се повдигна на пръсти, за да го целуне. Езиците им се изстреляха в безумна игра.

Отляво мрежестата ограда беше пробита и пред дупката се бяха струпали момчета. Имаше и каравана, в която се продаваха сандвичи. Баби пристъпи натам. Един мотор 57 прелетя толкова близо до нея, че за малко да я събори. По-нататък я блъсна някакъв с черно кожено яке и обица на ухото. Изглежда много бързаше.

— Ей, гледай къде ходиш!

Тя се извини. Запита се какво изобщо прави тук. По едно време видя Глория Акадо — седеше на земята върху нечие джинсово яке. До нея беше приятелят ѝ Дарио.

— Здравсти, Глория.

— О, Баби! Как си? Познаваш ли Дарио?

Поздравиха се с усмивка.

— Виж... съжалявам за това, което се случи с баща ти...

— На мен не ми дреме. Така му се пада. Все се меси, все той да каже последната дума! Най-после някой да го постави на място!

Дарио запали цигара.

— Права е, даже можеш да благодариш на Степ от мое име. Знаеш ли, че оня не ме пуска да влизам у тях? — Той подаде цигарата на Глория. — И аз бих му треснал една глава, ама представям си какво щеше да стане.

— А ти какво, ходиш ли вече със Степ? — поинтересува се Глория и засмука цигарата.

— Аз?! Да не съм луда! Хайде, тръгвам си, трябва да намеря Палина.

„Ама че идиоти!“ — Баби продължи да върви. По едно време видя Поло — беше приседнал на един мотор и си приказваше с някакво момиче, застанало между краката му. Синя шапка с надпис NY отпред, черна коса, събрана на конска опашка, яке с бели пластифицирани ръкави — изглеждаше като типична американка. Само двойният колан Camomilla и маратонките Superga подсказваха, че е местна.

— Ей, Баби, каква изненада! Радвам се, че дойде!

— Аз пък не се радвам и искам да се махна отгук колкото може по-скоро!

— И как се реши да наминеш, нали на „Олимпиака“ се събираха само кретени?

— Точно така, и ти си една от тях! Обади се майка ти!

— Вярно ли?! Ти какво й каза?

— Че спиш.

— И върза ли се?

— Аха.

— Слава Богу!

— Утре сутринта ще мине да те вземе, защото трябва да ходите на изследвания. Ще пропуснеш първия час.

— Ура-а-а! Ама... утре първият час е религия, нали? Жалко! Не може ли да ме изследват в петък, когато имаме италиански?

— Ще дойде в седем, така че гледай да се върнеш навреме, разбра ли?

— В колко свършва гонката? — попита Палина, обръщайки се към Поло.

— Още два часа най-много и край. После ще отидем да мушнем по една пица.

Палина грейна възторжено:

— Баби, чу ли? Ела и ти с нас!

— Не мога, трябва да се прибирам.

— Стига де-е-е! Отпусни си душата!

— Защо не останеш, тъкмо и Степ е тук — подкрепи я Поло.

— Той ще се зарадва, като те види.

— Да, но аз няма да се зарадвам! Палина, тръгвам си. Гледай да дойдеш по-рано, че не искам да си имам разправии с майка ти.

— Хей, Поло! — Появи се някакъв дебелак с кубинки на краката.

Поло слезе от мотора и го прегърна сърдечно.

— Здравсти, Чичо, как си?

— Екстра, само малко ме понаболява главата.

— Чакай да те запозная... Това е Палина.

— Здравсти.

— А това е една нейна приятелка... — Поло се помъчи да си спомни името ѝ.

— Баби.

Чичо подаде ръка, беше гореща и потна. „Да му се не види!“ — Баби се опита да се избърше в джинсите си, но Палина забеляза това и се разсмя.

— Какво става? — ухили се Чичо. — Защо се смеете? Казаха ли ти как се блъснах?

— Не.

— Тогава защо се смеете?

— Ами така, защото отдавна не сме се виждали и сега заради нея избягах от къщи. Вече трябва да се прибирам.

— Чакай, чакай да ти кажа как се блъснах...

Баби се примири:

— Добре, кажи ми как си се блъснал.

— Виждаш ли оная рулетка там? Е, точно в нея се блъснах. Бяхме аз, Поло и Сицилианеца.

Поло кимна. Радваше се, че е участвал в това епично събитие.

— И тримата бяхме с веспи, обаче с подсилени двигатели Primavera. Отпред бяха залети с разтопено олово, че иначе са много леки и като дадеш газ, се надигат. Идеята беше да спра последен, знаеш ли я тая игра?

— Не.

— Играе се така: тръгваме и който стигне най-близо до рулетката, печели. Който я докосне, отпада. И значи: Сига даде начало и всички хвъркнахме като ракети. Аз се залепих за мотора — нали така пада съпротивлението. Поло беше точно до мен и както винаги, плюеше като откачен. Той винаги плюе, за да изнерви противника.

Момичетата погледнаха Поло с погнуса. Той се усмихна и виновно разпери ръце.

— На мен обаче не ми пукаше, бях заложил петдесетачка и всички викаха: „Чи-чо... Чи-чо... Чи-чо...“ На последния завой рязко се наклоних. Поло намали, Сицилианеца също. Уплаши се, а?

Поло не отговори.

— Тогава излязох на права отсечка. Те ме настигнаха, бяха с по-бързи мотори. Монтирали си амбреажи с прави зъбци тия гадове, а на мен не ми казали! Бяхме на около шейсет метра от рулетката. Сицилианеца я стигна пръв и... като пружина: так! После Поло: так! Тогава изревах като луд. Продължих да карам и на двайсет метра от рулетката набих спирачка до дъно. Ударих я толкова силно, че тя се скъса. Скъсах стоманено въже, разбираш ли за какво става дума?! Нататък нищо не помня. Ама как само се тресна-а-ах...

— Вярно, много хубаво се тресна! — потвърди Поло.

— Хареса ли ти историята?

— Супер беше. — Баби не знаеше какво друго да каже.

— Трябва да се видя и с другите. Поло, ти ще участваш ли тая вечер?

— Не, а ти?

— Май и аз няма... — Чичо се отдалечи, като се олюляваше.

„Как ще участва, та той едва ходи!“ — Баби го погледна, после се обърна към Поло и Палина:

— Е, хубава история, няма що.

— Тоя е уникален! — оживи се Поло. — Едно време играеше ръгби, луд беше... Хвърляше се в мелето точно както се хвърли срещу рулетката. Чак профилът му се отпечата на нея! Като го отнасяха,

казаха, че е умрял. А пък виж как се оправи. Черепна травма, три дни в кома... и отново е на крака.

— Ти чуваш ли се — „на крака“?! Виж го на какво прилича! Едва говори! Това са поражения на мозъка! Тоя няма да може да направи нищо повече през живота си! — Баби тръсна глава и си тръгна.

— Той и без това нищо не можеше да направи.

— Поло, не ми харесва като говориш така — сгълча го Палина.

— А на мен не ми харесва твоята приятелка! Да не съм я карал да идва тук?!

Баби забеляза една дървена табелка на земята. В центъра ѝ имаше снимка, а до нея — кръг: половината черен, половината бял, с бяла точка върху черното и черна — върху бялото. Символът на живота... който едно непознато момче беше изгубило. Отдолу пишеше:

„Беше бърз и силен, но Бог не му даде реванш.

От приятелите“

„И това ми било приятели! По-добре да съм сама, отколкото да имам приятели, които ми помагат да умра.“ — Тя се обърна и понечи да си тръгне, но една силна ръка я спря.

— Ти май с всички се караш! Толкова ли не можеш да се разбираш с хората?

Беше Степ.

— Мога се да се разбирам с определен тип хора, но напоследък общувам все с идиоти, и то по вина на...

Погледна с намек Палина, която вдигна очи към небето и изсумтя:

— Върти, суче — все аз съм й крива!

— А, защото не дойдох тук да те предупредя, така ли?

— Как? Не си дошла заради мен? — възмути се Степ. Лицето му се приведе опасно близо и Баби се дръпна.

— Дори не знаех, че си тук.

— Знаела си, знаела си! Цялата се изчерви! Хич не те бива да лъжеш. Кажи си честно: не си се стърпяла и си дошла да ме видиш, нали?

Баби не отговори. Сърцето ѝ биеше силно, не искаше да я слуша.

— Не разбирам защо се притесняваш толкова. Страх те е да го кажеш ли? — настояваше Степ.

— Мен да ме е страх? От кого бе, от тебе ли? Не ме е страх! И искаш ли да знаеш защо? Аз те издадох! Казах им кой наби господин Акадо! Хайде сега да видим дали ме е страх!

Поло не се сдържа:

— Ах ти, мръсна...

— Спокойно, Поло! — спря го Степ.

— Какво „спокойно“, тая ти разказа играта! След всичко, което стана, още една жалба и отиваш директно в панделата!

Баби остана изумена, това не го знаеше.

— Не се притеснявай, няма да отида в панделата. Най-много да ме съдят, но нищо няма да ми направят. Единственото, което има значение, е какво ще се каже на делото. А там нашата приятелка Баби ще ме защити.

— Много ли си сигурен? — наежи се тя.

— Абсолютно.

— И как ще ме накараш, ще ме набиеш ли?

— В никакъв случай. Просто ти ще се влюбиш в мен.

— Как може да си вярваш?!

Чу се дълго и решително изсвирване. Сигналът. Всички се обърнаха. Беше Сига — нисък мъж на около трийсет и пет, с черно кожено яке. Говореше се, че носи патлак. Сига вдигна ръце. Първа гонка с момичетата *самотиле*.

Степ се обърна към Баби:

— Искаш ли да се возиш с мен?

— Ти наистина си куку.

— Страх те е значи.

— Не ме е страх!

— Тогава вземи колана на Палина.

— Не одобрявам тези ваши състезания и няма да участвам в тях.

Отнякъде се появи синият Вохег на Мадалена. Двете момичета се сразиха с леден поглед. Очите им си казаха хиляди неща.

— Готов ли си? — Мадалена повдигна якето си, показвайки двойния си предпазен колан.

— Разбира се, бейби! — отвърна Степ. — Ех, Баби, жалко за теб! Можеше да се позабавляваш! Страхът е лош съветник, пречи ти да изживееш най-хубавите моменти.

— Казах ти, че не ме е страх. Отивай да се състезаваш.

— Ама ще викаш ли за мен?

— Не, прибирам се вкъщи.

— Не можеш, след сигнала никой не може да мърда.

— Прав е — потвърди Палина и я хвана подръка. — Хайде, оставаш с мен. Ще гледаме само първата гонка и след това си тръгваме заедно.

Баби се съгласи.

— Браво! — зарадва се Степ. — Ето че все пак си дошла заради мен. — После с бързо движение издърпа шала, който тя носеше вместо колан. — Дай ми това.

Вдигна го нависоко. Сцената ѝ напомни за Тери Малой и Баби замахна да го удари, но Степ улови ръката ѝ във въздуха. Стискаше толкова силно, че очите ѝ се наляха със сълзи. Болеше я, но от гордост не каза и дума.

— Повече да не правиш така! — каза той и я пусна.

Мадалена възседна мотора му на обратно, както изискваше правилникът. Разхлаби колана, откопча го и го прекара около кръста на Степ, после се изви назад и се закрепил за краката му. Вдигна глава — Баби беше там и я гледаше.

Моторът се изправи на едно колело, Мадалена затвори очи и се вкопчи в седалката. Степ отпусна кормилото и засили, за да стигне до средата на улицата. Вдигна дясната си ръка. На китката му се вееше шалът на Баби.

Неочаквано четири други мотоциклета се наредиха в редичка. Върху всеки от тях имаше по едно момиче, седнало на обратно. Тълпата ги гледаше развеселена. Някои ги сочеха, други им махаха, викаха ги по име... Но момичетата *satomille* не отговаряха. Две от тях се поздравиха. Бяха готови.

Мадалена се притисна силно към Степ — разбира се, не от страх. Той се обърна и ѝ се ухили.

Сига събра залаганията. Двама мъже с ягуар дадоха най-много. Единият заложи за Степ, а другият — за моториста до него. Сига

напъха парите в джоба на якето си, после вдигна ръка и захва свирката.

Настъпи тишина. Момчетата бяха готови да потеглят. Момичетата зад тях замижаха — всички, освен Мадалена, която искаше да се наслади в пълна степен на този момент.

Сига рязко свали ръката си и изсвири. Моторите се изстреляха напред, почти веднага се изправиха на едно колело. Момичетата се притискаха силно към своите герои и гледаха как улицата лети под тях, твърда и страшна. Сто, сто и двайсет, сто и петдесет... Първият отляво поднесе, предното колело опря в асфалта със силен удар, цялата тежест се стовари върху амортизаторите и кормилото потрепери. Вторият даде газ и изправи мотора почти вертикално, момичето отзад изкрещя и този мощен звяр Boll D'Or, който тежеше почти триста кила, се спусна нежно, наведе муцуната си и докосна земята като малък самолет без крила.

Степ продължи напред, тъмносинята хонда сякаш висеше във въздуха, придържана от невидима нишка в нощта. Мадалена наблюдаваше как улицата изчезва под нея, белите, почти невидими линии се наслаждаваха една върху друга и асфалтът приличаше на тихо, гладко море.

Финишираха първи — за радост на господина, който беше заложил на тях. Поло прегърна Палина, вдигна я и я завъртя във въздуха. После я целуна и я поддържа така няколко секунди, докато маратонките ѝ докоснаха колебливо земята, а якето ѝ се повдигна нагоре.

Степ удари спирачки пред тях. Дарио и Скело слязоха да го поздравят. Някой му връчи една бира, която след секунда се озова в ръцете на Мадалена.

— Страхотна беше, изобщо не трепна! Най-добрата samomilla!

Тя слезе от хондата и се усмихна:

— Има моменти, в които трябва да стоиш неподвижно, а има и други, в които трябва знаеш как да се движиш... Бързо се уча, нали?

Биваше си я.

— Хайде, копеле, хайде да ходим при Сига! — подкани го Поло и седна зад него. — Да видим колко пари си изкарал!

— Едва ли са много, всички знаеха, че аз ще спечеля.

— Вече не ставаш за тая работа, ей! Трябва да загубиш някой път, та да се вдигнат залозите. Може и да се пребиеш... като по американските филми.

— Аха, обаче с твоя мотор.

— А-а-а, не! Тъкмо ми го оправиха!

— Степ! Степ! — Викаше го Палина. — Страхотен беше!

Той се усмихна, вдигна дясната си ръка и показа зеленото шалче:

— Чист късмет! — После включи на първа и се отдалечи заедно с Поло, за да получи заслужената си печалба.

Мадалена тъкмо потегляше с боксера, зад гърба ѝ седеше закръглено русо момиче.

— Не беше само късмет, а най-вече смелост, кураж. Мога ли да знам вие, двете лигли, какво правите тук?

— И как сте излезли от къщи без униформи?! — додаде дебеланата. — Тия не бяха ли от „Фалкониери“? Разправят, че там всички до една са курвенца!

— Виж какво, шиши! — отвърна Палина. — Ако нещо те тормози, кажи си.

Мадалена изключи двигателя.

— Работата е там, че носиш колан samomilla, а нямаш право на това!

— И кой казва, че нямам?

— Тогава защо не участваш в състезанието?

— Защото моят човек не се състезава. — Тя се обърна към дебеличкото момиче: — Не знаеш ли, че съм с Поло?

Нарочно го каза. Знаеше, че и тя си пада по него.

— Ами тая? — Мадалена посочи към Баби. — Тя пък и колан си няма. Тук няма място за такива! Или участваш, или се махаш!

— Ега ти тъпата кифла! — изсумтя Баби.

— Какво каза?!

— Казах, че си чакам реда. Хайде, дай ми го тоя скапан колан, искам да пробвам и аз! — заяви тя и разтвори якето на Палина.

— Ти майтап ли си правиш?! Имай предвид, че изберат ли те — няма „не искам“! Една случайно беше с колан, ей така, защото ѝ харесвал... и я накараха да участва насила. Ти я знаеш, Джована Бардини от „Е“ клас.

— Тая патица? Щом тя се е справила, значи всеки го може!

Палина ѝ даде колана.

— Само че... не знам дали си забелязала, но оттогава Джована носи само тиранти!

Двете избухнаха в смях. Мадалена и дебелианата изглеждаха отегчени. Баби си сложи колана и го покри малко с якето — по-добре да не предизвиква съдбата.

— Я, колко гот! Сега и аз съм самотола.

Един тъпак веднага закова мотора си под носа ѝ.

— Хайде, малката! Скачай! — Долната част на тила му беше обръсната и от яката на зеленото му яке с оранжеви маншети се подаваше доста охранен врат.

— Кой, аз ли?! — Баби не вярваше на ушите си.

— Ти ами, кой друг? Хайде, мърдай, че след малко почваме. О, здрасти, Мада.

„Черна точка: приятел на Мадалена!“

— Ами... аз ще тръгвам тогава — отрони Баби.

Палина я прегърна загрижено:

— Виж какво... съжалявам.

— Няма нищо бе, ти пък! Аз сама го поисках.

Междувременно Мадалена си приказваше с тъпака:

— И аз бих дошла, но вече участвах със Степ.

— Да, видях те. Много те бива!

Баби се качи с усилие и разкопча колана си. Онзи го пое, сложи си го на кръста и ѝ подаде краищата, които едва се срещнаха на последната дупка. „На всичко отгоре ми се падна дебел!“

Мадалена го потупа по якето:

— Хайде, дай всичко от себе си! — После се усмихна на Баби:
— Ще видиш колко е забавно! Данило е адски бърз на едно колело!

„Данило! Ето значи какво предказваше ябълката! Д като Данило! Или още по-лошо — като destino^[1]...“ Едва успя да мерне в далечината Палина, която ѝ махаше на прощаване. Моторът потегли и спря, като се закова върху предното колело. Баби се понесе назад и залепна за гърба на Данило.

— Спокойно, малката.

„Ужас! — помисли си Баби. — Спокойно, малката. Сигурно сънувам кошмар! А и тоя колан така ме стяга... Аз Самотола не съм слагала никога, дори когато бяха на мода...“

Едно момче с превръзка на окото удари спирачки отляво. Хук. Беше го виждала на площад „Еуклиде“. Зад него седеше къдравелка с твърде ярко червило. Поздрави я, но Баби не отговори. Устата ѝ беше пресъхнала. Обърна се на другата страна, където спря дългокос красавец. Резервоарът на мотоциклета му беше изрисуван: имаше залез с голямо слънце в средата, вълни на плажа... „Тоя сигурно се занимава със сърф.“ Отдолу личеше надпис. „Бале...“ Баби се наведе напред, но не може да прочете повече от това — буквите бяха скрити под обувката му.

Момчето извади от джоба си сгъната хартийка, стъпи на крака и се наведе над огледалото. Дръпна го нагоре и в него блесна луната. Сега се виждаше целият надпис. „Балетиста.“ Ама разбира се, чувала беше за него. Разправяха, че се дрогира. Балетиста обърна хартията върху огледалото и то се покри с бял прашец. После извади навита банкнота от десет хиляди лири, поднесе я към прашеца и смръкна.

Луната отново блесна в малкото стъкълце, но сега беше някак пожива и замечтана. Той прокара пръст по отражението, събра последните пращинки от това изкуствено щастие и ги втри във венците си. Усмихна се, запали си цигара.

„Така не може! — помисли си Баби. — Ами ако го спрат полицаи? Макар че какви полицаи в Оранжерията? Може да се дрогира и да кара със сто и петдесет километра в час, а зад гърба му... Ужас, какво правя тук?! Да ѝ се не види на тая Палина!“ — Доплака ѝ се.

Степ току-що беше прибрал своите двеста хиляди лири, когато Поло го сръга с лакът:

— Копеле, виж кой е там! Оная с Данило не е ли приятелката на Палина?

— Вярно бе! — Степ размаха шала. — Баби! Ей, Баби!

— Моля те, Степ, свали ме оттук — прошепна тя почти на себе си. — Помогни ми! Степ...

Вдигна ръката си, за да му махне да се приближи, но точно в този момент Сига наду свирката и публиката зарева. Моторите се изправиха и полетяха напред, а Баби се вкопчи в Данило, обзета от ужас.

Озова се с главата надолу, виждаше как асфалтът изтича под нея. Опита се да извика, но нямаше глас. Коланът се впиваше в корема ѝ, повдигаше ѝ се, имаше чувството, че ще припадне. Предното колело се спусна леко надолу. Данило даде газ и лицето ѝ пак се доближи до асфалта. Леко докосване на спирачката. „Така е по-добре.“ Тълпата вече беше далеч, наоколо цареше тишина — само вятър и рев на двигатели. Ето го Балетиста, беше малко след тях. Хук остана назад.

„Значи Данило води!“ — Зави ѝ се свят. Чу остър шум отдясно. Обърна се — изрисуваният резервоар стърчеше почти вертикално. Рязък удар на спирачки. Предното колело се смъкна твърде бързо. Амортизьорите поеха удара, но Балетиста изпусна волана и машината побесня. Поднесе наляво, после надясно и го хвърли заедно с момичето, завързано за него. След малко твърдостта на асфалта ги раздели. Коланът се скъса и двамата се запремятаха от единия до другия край на пистата.

Моторът, вече свободен, продължаваше буйното си препускане. Накрая се катурна настрани, заби се напред, направи нещо като кълбо и подскочи към небето със запаления си фар. Очерта светеща дъга, падна и се разби, оставяйки след себе си хиляди парчета стомана и цветни стъкла. Тънки искри го придружиха до финала на неговото състезание.

Хук и Данило спряха и тълпата за миг онемя, а после всички наскачаха. Войска от двуколесни машини напредваше с вой към мястото на катастрофата. Балетиста се беше изправил. Влачеше се на един крак, другият беше оголен под скъсаните му дънки. Видима издутина под якето очертаваше изкълченото му рамо. От челото му течеше тъмна кръв и се спускаше към ръба на тениската му Fruit. Героят погледна смазания си мотор, наведе се и погали резервоара.

Всички се струпаха около момичето, което хлипаше силно. Дясната му ръка висеше счупена. Баби се освободи от колана и слезе. Първите ѝ крачки бяха несигурни, едва се държеше на краката си. Смеси се с тълпата. Не познаваше никого.

Чу се ново изсвирване, много по-продължително. „Какво става?“ Всички се разбягаха. Екнаха сирени, появиха се полицейски коли. „Само това липсваше! Къде ми е веспата?“ Наоколо тичаха момичета и момчета, някои викаха, други се блъскаха, трети падаха. „Ето я!“ Видя скутера си само на няколко крачки... и неочаквано някой я спря. Хвана

я за косата, блъсна я силно и я събори по очи. Ченге! Баби извика от болка, няколко руси кичура се откъснаха от главата ѝ.

Изведнъж хватката се отпусна, силен ритник в корема прегъна полицая на две и го принуди да изостави плячката си. Степ! Той помогна на Баби да стане, качи я на хондата и потегли с пълна газ.

Една от патрулките го последва.

Минаха без усилие между спрениите полицейски мотори. Няколко фотографа, предупредени за акцията, бяха пристигнали да я заснемат на място. Един полицай размахваше палката си. Бляскаха полудели светкавици. Степ изключи фара и полетя към площад „Ирнерио“, а патрулката се понесе след него. „О, не! Това е по-лошо от гонката!“ Завиха наляво по улица „Дел Казалето“.

— Скрый номера!

— Какво?

— Покрий последната цифра от номера!

Баби придвижи крака си назад.

— Не мога!

— За нищо ли не те бива?! Добре, зарежи!

Той ускори и зави надясно. Задното колело се хлъзна и изсвири.

— Спри! — кресна Баби.

— Шегуваш ли се! Ако ни хванат, ще ми конфискуват мотора!

Движеха се със сто и осемдесет, но сирената ги застигаше. Баби си спомни думите на майка си: „Да не си посмяла повече да се возиш с това момче! Гледай го как кара! Опасно е!“ Да, права беше. Майките винаги са прави.

— Спри! Не ми се умира! Вече си представям какво ще прочета утре във вестниците: „Младо момиче загива, преследвано от общинската полиция.“ Спри!

— И как ще прочетеш вестниците, ако умреш?

— Спри ти казах! Страх ме е! Тия може да стрелят!

Тогава той свърна наляво и излезе на един пуст път в полето. Виждаха се няколко вили с високи зидове и една дървена ограда. Моторът спря.

— Слизай. Чакай ме тук и не мърдай. По-късно ще се върна да те взема.

Баби послушно скочи от мотора и Степ потегли с пълна скорост.
Съвсем навреме! Патрулката отново се появи и като свистеше с
гумите си, догони малкия червен стоп в далечината.

[1] От итал. — „съдба“. — Б.пр. ↑

24.

Поло спря пред бариерата. Палина слезе от мотоциклета и отиде при портиера.

— Извинете, Баби прибра ли се?

Фиоре, полузаспал, в първия миг не можа да я познае.

— А, здравей! Не, няма я Баби! Видях я да излиза с моторетката...

Тя се върна при Поло:

— Това е, нищо повече не може да се направи.

— Не се притеснявай, нали е със Степ. Ще видиш, че след малко ще си дойде. Искаш ли да остана с теб?

— Не, ще се кача горе. Ако стане нещо, може да се обади вкъщи.

Поло включи двигателя. Палина се затича към входа, мина под бариерата и се отдалечи нагоре към сградите, после се обърна. Поло ѝ помахаша, тя му изпрати една въздушна целувка и изчезна по стълбите. Повдигна изтривалката и намери ключа.

В коридора се чуваше глас. Беше Дани, говореше по телефона.

— Хей, къде са вашите?

— Ти пък какво правиш тук?

— Отговаряй, къде са?

— Излязоха.

— Добре. Затваряй бързо, телефонът трябва да е свободен.

— Но аз говоря с Андреа! А сестра ми къде е? Излезе да те търси и...

— Затваряй, защото Баби може да се обади. Когато я видях за последно, беше на мотора зад Степ и ги преследваше една полицейска кола.

— Не-е-е! Супер!

Цареше тишина. Ниски сиви облаци се носеха по безлунното небе. Далечна лампа мъждукаше над високия зид на една къща.

Баби пресече улицата. Беше трудно да се върви по този неравен паваж. Направи няколко крачки. Отдалеч се чуваха шумовете на полето. Удари я остра миризма на тор. Лек ветрец люлееше вейките на дърветата. Чувстваше се сама и изгубена, този път истина се страхуваше. „Кой знае какво е станало с онова момиче... Ами Балетиста? Той се изправи, сигурно нищо му няма. Къде ли е Степ сега? Дали се е измъкнал? Не за друго, а защото не ми се иска да вися тук до утре...“

В далечината изцвили кон. Баби тръгна към лампата. Вървеше бавно покрай зида, като внимаваше къде стъпва. „Ами ако има змии? — В ума ѝ изплува стар спомен от учебника по биология: нощем змиите не излизат от дупките си. — Да, но плъховете излизат! Наоколо сигурно гъмжи от плъхове! Те нападат хора и хапят! Не, това са градски легенди... — Спомни си за някой, приятел на някой друг, който бил ухапан от плъх и умрял. — Лепто не-знам какво си. Ужас. Да ѝ се не види на тая Палина!“

Отляво нещо прошумоли. Баби спря. Тишина. Изпука счупен клон. Някой хукна задъхано през шубраците. Обзе я паника. Стоеше неподвижно наред тъмната улица и не знаеше какво да прави.

Тогава в мрака изникна голямо куче, лаят му отекна страховито над пустите хълмове. Баби се обърна и си плю на петите. Подхлъзна се и почти падна на паважа, но продължи да тича. Не виждаше нищо, знаеше само, че кучето е зад нея. Стигна до една ограда, намери пролука, провря едната си ръка, после другата, намери опора и прескочи.

Спаси се на косъм! Кучето тичаше напред-назад и напразно търсеше начин да се добере до нея.

Баби се размърда, беше затънала в нещо топло и меко, което се стичаше бавно по изтръпналите ѝ ръце. Понечи да се измъкне, спъна се и залитна. „Е, по-добре в калта, отколкото в устата на тоя звяр!“ След секунда я блъсна сладникав аромат. Тя подуши дланта си и по гърба ѝ полазиха тръпки.

Тор!

Палина откряна входната врата и я задържа, за да не се затвори. После вдигна изтривалката и върна ключа на уговореното място.

От завоя изскочи един мерцедес 190. Родителите на Баби!
— Дани, бързо! Вашите идват!

Даниела ровеше в хладилника, както винаги в два часа през нощта. Този път остана гладна. Стрелна се към леглото си и замря.

Палина влезе в стаята на Баби. Събу си обувките и ги скри зад пердето, спусна щората и се пъкна под завивките. Сърцето ѝ биеше силно. Ослуша се. Чу рулетката на гаража, която се спускаше. В полумрака видя униформата на стола — Баби я беше приготвила, преди да излезе. „Горката, този път наистина нагази в лайната!“ — прошепна Палина.

Идея си нямаше колко е права.

25.

Степ се спускаше бясно по улица „Грегорио VII“. Мина пред магазин Samoto — точно там, откъдето беше купил своята хонда. Прелетя пред Gregory. Асфалтът свърши, нататък имаше само паваж. Ускори, погледна към светофара и се шумгна в тунела. След него влезе патрулката, сирената изрева мощно и звукът се блъсна в заоблените стени. Синята светлина се разпръсна. След секунда Степ изхвъркна навън, наби спирачка, зави надясно и се спусна по булеварда, който вървеше успоредно на Тибър. Даде газ и задмина в слалом две-три коли, после превключи на трета.

Полицейската кола продължаваше да го следва, като поднасяше опасно ту наляво, ту надясно. Пресече кръстовището на червено. Стигне ли до площад „Трилуса“, е спасен! Даде газ и моторът се изстреля напред. Мина на косъм между вратите на две коли. Ченгетата ги изпревариха отлясно и се качиха на тротоара. Степ отново ускори. Престрой се в най-лявото платно и пое по уличката срещу фонтана. Провря се между ниските мраморни колони и чу как патрулката удря спирачки.

„Успях!“ Група младежи се изкачваха бързо по тесния тротоар. Степ се шумгна между тях и излезе от другата страна на булевард „Лунготевере“. Зави наляво и погледна в страничното огледало. Всичко беше спокойно. Включи светлините и пое дълбоко дъх. Пак му се размина, сега оставаше само да се върне за Баби... Реши да заобиколи — този път не искаше да рискува. Баби можеше да почака, беше на сигурно място.

Клаудио отвори хладилника и си наля чаша вода, а жена му отиде да види децата. Винаги ги целуваше за лека нощ — просто, за да е сигурна, че са се прибрали. Тази вечер въобще не смятаха да излизат, но кой знае, най-добре е да провери.

Влезе в първата стая. Протегна ръка към шкафчето, а с другата се опря на стената, после се наведе напред и докосна с устни бузата на Даниела. Спеше. Рафаела се отдалечи на пръсти и затвори вратата. Даниела се обърна полека и напрегна слух.

Палина видя угълчето светлина, което бавно се очерта на стената. Сърцето ѝ заби лудо. „И сега, ако ме разкрият, какво ще им кажа?“ Лежеше неподвижно, мъчеше се да не диша. Звънна шум от бижута. „Сигурно е майката на Баби!“ Долови парфюма ѝ. „Аха, тя е!“ Задържа дъха си и получи нежна целувка по бузата. Всички майки са еднакви — грижовни и добри. Но дали и дъщерите си приличат? „Ох, дано!“ В този момент не ѝ се искаше нищо друго, освен да прилича на Баби.

Рафаела оправи завивката, приглади чаршафа и спря. Палина замръзна в очакване. Ето, леко проскърцване — Рафаела се навежда напред. После тихи стъпки, отдалечаващи се по мокета. Светлината от коридора изчезна с последното щракване на вратата.

Тишина. Палина се обърна предпазливо. Вратата беше затворена. „Най-послед! А какво беше това накрая?“ В полумрака на стаята очите ѝ веднага намериха отговора: до леглото една до друга стояха пантофките на Баби. Рафаела ги беше подредила така — готови утре да поемат топлите крачета на дъщеря ѝ.

„Дали и майка ми би направила същото? Не. Нямахте да се сети.“ — Понякога вечер Палина лежеше будна и чакаше някой да я целуне за лека нощ. Напразно. Чуваше как стъпките минават покрай вратата ѝ и продължават нататък, а после спалнята се затваря и всички надежди изчезват. Остана неподвижна, усети странна тръпка — това беше обичта ѝ към себе си. „Не, не искам Рафаела да ми е майка. И между другото — кофти парфюм. Прекалено сладникав.“

Степ се появи на черния път. Като стигна до мястото, където беше оставил Баби, удари спирачката и зад него се вдигна облак прах. Наоколо нямаше жива душа. Той натисна клаксона и изключи двигателя. Звукът отекна в полето.

— Баби!

Никакъв отговор. Беше изчезнала.

Изведнъж чу шумолене вдясно. Идваше иззад една пробита ограда.

— Тук съм.

Степ погледна между дъските и в пролуката се показва малка нежна ръка.

— А, ето те! Помислих, че си намерила някой да те закара до вкъщи.

— Да, само дето не съм намерила!

— И какво правиш там? Хайде, идвай.

— Страх ме е.

— От какво?

— От едно голямо куче.

— Няма никакво куче!

— Преди малко беше там.

— Добре, но сега го няма. Значи или излизаш оттам, или си тръгвам и те оставям сама.

— Не мога да изляза.

— Защо не можеш?

— Срам ме е да ти кажа.

— Абе ти в ред ли си? Паля и тръгвам!

— Добре, излизам! Обаче обещавай да не се смееш. — Ръцете ѝ се провряха в пролуката, като внимаваха да не се одраскат. Едно приглушено „Ох!“ подсказа, че не са внимавали достатъчно.

Степ се усмихна. Тогава тя се появи над оградата и се спусна от другата ѝ страна.

Фарът на хондата я освети от глава до пети.

— Какво си направила?!

— Прескочих оградата.

— И се овъргая в калта?

— Де да беше кал... Тор!

Той избухна в смях:

— Тор?! Не е истина!

— Обеща да не се смееш!

— Ей, чакай малко! Какво правиш?

— Какво правя — качвам се!

— С тия дрехи ли ще се качиш на мотора ми?

— Ами какво да направя, да ги съблека ли?

— А, не знам. В този вид забрави да те карам. Сериозно говоря! Ако искаш, ще ти дам якето да се покриеш, но махни тия дрехи. Ако не, твоя работа, но няма да те кача.

Баби почервеня от яд. Блъсна го и се скри зад гърба му.

— Обаче само смей да се обърнеш!

— Добре. Кажи, като си готова, за да ти дам якето.

Тя започна да се съблича.

— И не се обръщай!

— Кой се обръща?!

Наведе се да си събуе обувките. В този миг Степ светкавично наклони страничното огледало. Баби се изправи. „Добре. Не се е обърнал.“ В отражението блесна сутиенът ѝ от прозрачна дантела, кожата на ръцете ѝ беше настръхнала.

— Хайде, действай, писна ми да те чакам!

— Почти съм готова.

Разкопча дънките си и ги смъкна до глезените. Гладките ѝ бедра се оголиха, огрени от нощната светлина.

— You can leave your hat on... — затананика Степ, имитирайки гласа на Джо Кокър.

Баби се извърна рязко и очите им се кръстосаха в огледалото.

— Ах ти, копеле мръсно!

— Е, не съм се обърнал, нали?

Тя се освободи бързо от дънките си и скочи на мотора зад него. По раменете му, по шията и гърба му се посипа дъжд от юмручни удари.

— Стига, стига! Какво толкова съм направил? Хвърлих един поглед, но не съм се обръщал, нали? Ей, спри се, защото няма да ти дам якето!

— Ако не ми го дадеш, ще си взема дънките и ще ти ги размажа по лицето, искаш ли да видиш?

— Добре де, хайде, успокой се. Ето, давам ти го.

Баби облече якето и го придърпа надолу. Резултатът не беше окуражаващ — двата ѝ крака останаха голи, виждаше се и ръбът на бикините ѝ.

— Не е зле — отбеляза Степ. — Само трябва да се миеш по-честичко... Иначе дупето ти е много хубаво. Наистина!

Тя замахна да го удари.

В този момент от един храст изскочи кучето и се затича към тях. Степ го заслепи с фара, а Баби изпищя и вдигна нагоре голите си крака. Потеглиха рязко. Първа, втора, трета... Песът ги преследваше, но постепенно изостана, потича още малко и спря.

Хондата препускаше сред влажния студ на полето. Краката на Баби още бяха обвити около кръста на Степ. Той я погали и ѝ подвигна:

— Спасихме се на косъм, а? Иначе язък за хубавите ти крачета...

— Не ме пипай! — просъска Баби и се отдръпна.

Той я погали отново.

— Казах ти да не ме пипаш с тая ръка!

— И с другата ли не може?

— Не знам кое е по-гадно — кучето, което тичаше след мен, или мръсникът, който седи пред мен!

После се загърна в якето му и си помисли: „Ама че студ! Да ѝ се не види на тая Палина!“

Пристигнаха живи и здрави в комплекса. Баби поздрави Фиоре и той вдигна бариерата. Не можа да се сдържи и изгледа хубавите ѝ крака — по негово време нямаше чак толкова къси поли...

— Хайде, благодаря ти за всичко. Ще ти метна якето от прозореца.

— Може да се видим някой път — усмихна се Степ. — Виждам, че разполагаш с интересни аргументи...

— Мръсник.

— Значи ще мина да те взема утре вечер.

— Не мисля, че ще изтрая още една вечер с теб.

— Защо, не ти ли беше забавно?

— Много забавно! Бях самоти́лла, бягах от полицията, слязох в движение напред полето, спасих се от бясно куче, скочих в оборски тор и накрая останах по гащи!

— Покрита с моето яке.

— А, разбира се. Това го забравих.

— И най-важното е, че всичко това ти се случи с мен.

Усмивката му беше страхотна... Жалко, че имаше толкова гаден характер. За тялото му нищо лошо не можеше да се каже, даже напротив. Баби понечи да си тръгне, но Степ нежно обхвана ръката ѝ и я притегли към себе си.

Косата ѝ беше разрошена, кожата ѝ потръпваше. Очите ѝ — силни, добри... Беше красива. Степ мушна пръсти под якето. Тя се стресна, усети ги да се движат нагоре, нагоре — към закопчалката на сутиена. Тогава бързо посегна назад и го спря.

— Много си смела, много. Значи наистина не те е страх и ще свидетелстваш срещу мен...

Баби кимна:

— Да. — Почти го прошепна.

— Сериозно ли? — Той я целуна по шията няколко пъти. — Заклевах ли се?

Тя отново кимна и затвори очи. Степ продължаваше да я целува, докосна свежите ѝ бузи, студените ѝ уши, приближи се до розовото ръбче на устните ѝ и те с готовност се разтвориха, но в този момент той се дръпна.

Баби остана неподвижна за миг и отвори очи.

Степ стоеше пред нея с кръстосани ръце. Усмиваше се. Поклати глава:

— Баби, Баби. Не става така. Нали съм мръсник, животно, звяр... Обиждаш, обиждаш, а накрая си готова... Виждаш ли каква си? Не си последователна.

Баби пламна от гняв и започна да го налага с юмруци.

— Знаеш ли какво ми напомняш? — не млъкваше той. — Една червена рибка, която имах като малък. И тя така стоеше с отворена уста, когато ѝ сменях водата, и падаше в мивката... Насила нищо не става, да знаеш! Не може ти да ме биеш, а аз после да те целувам. Е, може би ако обещаеш, че няма да ме натопиш...

— Ще те натопя и още как!

— Не се заричай, човек никога не знае...

Баби се наведе и извади ключа изпод изтривалката. Якето се надигна, откривайки едно хубаво задниче.

— Ей, якето си го искам!

Тя го съблече и го хвърли на земята, а Степ я огледа доволен. „Бива си я, дума да няма. Може би все пак трябва да я целуна.“

— Е, рибке, една целувка за лека ноц?

Стъклената врата се затръшна под носа му. Степ не можа да чуе какво казва Баби, но го прочете по устните ѝ.

Палина включи нощната лампа.

— Ти ли си? Слава Богу, умрях от страх! Ама къде са ти дрехите? Той ли те съблече?!

Баби грабна нощницата си от шкафа.

— Паднах в купчина тор!

— Вярно, че понамирисваш. Да знаеш как се уплаших, като се запремята оня мотор... Отначало си помислих, че си ти. Обаче им натрихме носа на ония кифли! А къде ми е коланът?

— Повече не искам да слушам за тоя колан, ясно ли е? Млъквай или ще те изхвърля навън.

— Няма да смееш.

— Искаш ли да видиш?

Палина прецени, че е по-добре да не рискува.

Степ прескочи оградата и прекоси парка. Приблужи се до прозореца, щората беше вдигната. Почука с пръсти по стъклото. Светлото перде се отмести и в полумрака блесна усмихнатото лице на Мадалена.

— Здравсти, какво стана?

— Не питай, погнаха ме ченгета.

— Всичко наред ли е?

— Да, май не ми записаха номера.

— Угаси ли фаровете?

— Естествено.

Мадалена се отмести и Степ влезе в стаята ѝ.

— Тихо. Нашите току-що се върнаха.

Тя заключи вратата, скочи обратно в леглото и се пъхна под чаршафите.

— Бр-р-р, студено!

Усмихна му се. Съблече си нощницата и я пусна на пода. Малките ѝ съвършени гърди светлееха в полумрака.

Степ свали якето си. За миг му се стори, че усеща дъха на полето — малко странен, примесен с парфюм. Легна до нея. Прегърна я силно. Дланите му погалиха гърба и бедрата ѝ, тръгнаха нагоре и се мушнаха между краката ѝ. Мадалена го спря, намери пипнешком

касетофона, превъртя някаква касетка и натисна Play. Целуна го страстно. Из стаята се понесоха ниските тонове на 77 sposerô perché^[1]. Ерос нежно пригласяше на въздишките им... После Мадалена се усмихна и почти прошепна сред свежото шумолене на чаршафите:

— Това е един от случаите, в които е много важно човек да знае как да се движи.

— Точно така.

„Без съмнение, това е Жената!“ — помисли си Степ. После изведнъж си спомни за парфюма, който усети по якето си. Caronne. Знаеше чий е. И вече не беше чак толкова сигурен.

[1] „Ще се оженя за теб, защото...“ — Б.пр. ↑

26.

Настоятелен звън. Будилникът. Баби въобще не помръдна, затова Палина се измъкна тихичко от леглото и се облече. Приблужи се до малката дървена етажерка, закачена на стената. Boy George, Super Tramp, Elton John, Michael Jackson, New Kids of the Block, U2, Duran Duran. Трябваше ѝ нещо наистина специално. „Ето ги там!“ Tear for Fears.

Баби отвори очи, обърна се на възглавницата и легна по корем.

— Добро утро! — усмихна се Палина.

— Колко е часът?

— Седем без пет. Сдобрихме ли се вече?

— Ако ми донесеш кроасан с шоколад от „Лазарески“.

— Нямам време, след малко ще ме водят на изследване.

— Тогава никакво сдобряване.

— Окей, какво да кажа на майка ти?

— Кажи ѝ „добър ден“.

Палина си взе чантата и затвори вратата зад себе си. Мина на пръсти по коридора и тъкмо се канеше да излезе, когато някой я повика от хола. Беше Рафаела — с розов пенъоар, с лице без грим, малко бледо и доста повехнало. Палина реши да последва съвета на Баби: каза „добър ден“ и изчезна по стълбите.

Майка ѝ още не беше дошла. Бензинджията махаше веригите от помпите си, някакви господа сновяха забързано прел вестникарската будка, носейки под мишница апокалиптични новини... Сега вече нямаше никакви съмнения — не би искали Рафаела да ѝ е майка, макар че беше много по-точна от нейната.

Баби влезе в банята. Пусна студената вода и си наплиска лицето. Даниела цъфна зад нея:

— Как мина?

— Кретенска история. Тайфа идиоти, които рискуват живота си.

— Имаше ли много хора? Къде ходихте после? Видя ли момичетата саtomilla? Каква смелост, а? Аз не бих могла...

— Е, аз пък можах.

— Сериозно?! Уау! Сестра ми е самimilla!

— Не е кой знае какво. Хайде, че трябва да се приготвям.

— Ето, винаги правиш така! С теб човек не може да се изкефи. И без това вече решихме с Андреа: следващата седмица ще отидем и ние. Ако имам късмет, и аз ще съм саtomilla!

Баби се усмихна вътрешно, изми си зъбите и грабна четката за коса. „Ето пак! Няколко дълги черни косъма от Даниела!“

— Къде си ми сложила маратонките? Онези, които ти дадох вчера? — извика сестра ѝ иззад вратата.

— Изхвърлих ги.

— Как така ги изхвърли?! Новите ми Superga!

— Казах изхвърлих ги! Паднах в една яма с тор и бяха толкова мръсни, че се наложи. А и иначе Степ нямаше да ме изпрати до вкъщи.

— Паднала си в яма с тор и после Степ те е изпратил до вкъщи? А кога си била саtomilla?

— Преди това.

— Със Степ ли?

— Не.

— Няма ли да ми кажеш какво е станало?

— Виж какво, Дани, дай да се разберем така: ако обещаеш от днес нататък да си чистиш космите от четката, може да ти разкажа. Става ли?

— Добре де.

Баби се облече и в стаята влезе майка ѝ:

— Палина тук ли спа?

— Да.

— Къде?

— В моето легло.

— Е как така в твоето?! Снощи като влязох да те целуна, ти беше сама!

— Тя после дойде. Не можела да остане у тях, защото майка ѝ имала гости.

— А къде е скитала преди това?

— Не знам.

— Баби, не искам да отговарям за нея. Ами ако ѝ се беше случило нещо, а майка ѝ мисли, че е у нас...

— Права си.

— Друг път искам да ми казваш предварително, в случай че някой ще идва.

— Ама аз ти казах, преди да отидете у Пентези!

Рафаела се замисли.

— Не си спомням.

— Мамо, тя не прави нищо лошо. Обича да се забавлява, но иначе е добро момиче.

— Ти си много по-добро... — Рафаела я погали под брадичката и излезе.

Баби се усмихна. Знаеше как да я подхване. „Горката Палина, пак тя излезе виновна!“

Слънцето грееше весело през прозореца на кухнята. Баби довърши пълнозърнестите бисквити и си изпи кафето до капка. Даниела стържеше дъното на една пластмасова кутия с пудинг, като се мъчеше да хване последното парченце шоколад, скрито в гънката. Рафаела се върна в стаята си с чаша черно кафе, от което още се вдигаше пара.

Клаудио изглеждаше доволен. Може би заради хубавия хороскоп... или защото най-после успя да си сипе кафе.

— Баби, днес не е студено. Говорих с майка ви и... можете да отидете на училище с веспата.

— Супер, само че оня ден аз премислих и реших, че си прав: да се возим сутрин заедно аз, ти и Даниела стана почти ритуал и ни носи късмет. В колата можем да си говорим за всичко...

Даниела не вярваше на ушите си:

— Стига де, нека да отидем с мотора!

Но Баби я хвана за китката и я стисна с все сила:

— Казвам ти, така е по-добре. Другата седмица може, тъкмо ще е по-топло.

И пак я стисна. Даниела разбра: даваше ѝ знак.

— Всъщност... права си. Ще пътуваме с татко.

— Тогава да тръгваме, че ще закъснеем. — Клаудио изпи щастлив последната глътка кафе. Рядко се чувстваше толкова обичан.

Баби и Даниела се спряха пред входа, а баща им слезе в гаража да изкара колата.

— Най-последно загрея! Какво, трябваше да ти счупя ръката ли?

— Можеше да ми кажеш веднага!

— Аз откъде да знам, че точно днес ще ни разрешат?!

— А защо не искаш с веспата?

— Много просто: защото я няма.

— Какво-о-о?! И къде е? Снощи не тръгна ли с нея?

— Да. Оставих я в „Оранжерията“ и като се върнах, я нямаше.

— Не вярвам! Моята веспа...

— Твоя друг път.

— Да, а кой ѝ подсили двигателя? Кой ѝ смени колектора? Догодина ще ти купят кола и моторът остава за мен! Не мога да повярвам...

Клаудио спря пред тях. Свали автоматичния прозорец.

— Баби, а какво става с моторетката? Няма я в гаража.

— Нищо, татко, оставих я в двора отзад. Нали все ти пречи.

— Ти сериозно ли?! Ами ако я откраднат? Няма да ви купуваме друга! Веднага я вкарай вътре, ето ти ключовете.

Даниела се качи в колата, а Баби се отдалечи към гаража, като се преструваше, че търси точния ключ от връзката. „И сега какво да правя? До довечера трябва да открия скутера. Да ѝ се не види на Палина, тя е виновна!“

Мерцедесът се приближи на заден ход и Баби си даде вид, че затваря гаража. Пъхна ключа в ключалката, превъртя го, после го извади и тръгна към колата.

— Готово.

Изведнъж усети, че някой я наблюдава. Беше момчето от втория етаж. Имаше толкова смаян вид, че тя се усмихна. Мерцедесът спря пред бариерата, която бавно се вдигна нагоре. Клаудио поздрави портиера, той му направи знак да почака и излезе от стаичката си с пакет в ръка.

— Добър ден, докторе. Извинявайте, но оставиха това за Баби...

Даниела се наведе любопитно напред, дори Клаудио се надигна от седалката, за да види какво е. Баби им се ухили:

— Кой иска едно парченце? Кроасан с шоколад от „Лазарески“.

— Тя го разчупи на две. — Татко?

Клаудио поклати глава.

— Дани?

— Не, мерси.

— Още по-добре, така ще има повече за мен.

Тая Палина беше истинска приятелка!

27.

Пред входа на училището момичетата бърбреха весело и чакаха да удари звънецът. Баби и Даниела слязоха от колата и помахаха на баща си. Няколко деца веднага се насочиха към тях.

— Баби, вярно ли е, че вчера си била самомила!

— Вярно ли, че те е гонила патрулка?

— И един полицай те хванал за косата, а Степ го блъснал и го съборил на земята! И сте избягали с неговия мотор!

— Вярно ли е, че има двама загинали?

Даниела ги слушаше смаяна. Значи веспата не е жертвана напразно! За щастие, още никой не знаеше историята с кучето. Докато се качваше по стълбите, тя отговори уклончиво на няколко въпроса.

— Чао, Баби! — подшушна ѝ Дани, изпълнена с обич. — Ще се видим в междучасието.

Зад катедрата седеше млад свещеник, дошъл от близка енория. Постоянно се изчервяваше и любимото забавление на момичетата беше да му задават въпроси за секс и предбрачни отношения. Горкият! Те разказваха истории, случили се уж на приятелки, а после му искаха мнението. Този час по религия се беше превърнал в час по сексуална просвета — единствения предмет, по който нито една ученичка не заслужаваше двойка.

Свещеникът се опита да избегне един твърде конкретен въпрос относно личния живот на хората в расо, който му беше зададен от последните чинове. Или не искаше да лъже, или просто нямаше какво да каже, затова потърси спасение в Библията. Разочарован, класът все пак се заслуша. Някои от момичетата отвориха скришом учебниците за следващите часове, а Баби извади дневника си. Отгърна на вчерашната дата и написа долу вдясно с червен флумастер: Оранжерия! Самомила!

Големи емоции бяха, заслужаваше си да ги запомни. После запрелиства до последната страница. Следващият час беше по

старогръцки. Приключваше третият срок преди матурата. Погледна точките — липсваха само три, за да се изпълни кръгът. Това бяха следващите „късметлийки“. Едната пак се оказа Силвия Феста.

Баби се обърна към нея и я повика шепнешком.

— Какво?

— Внимавай, днес ще те изпитат по старогръцки!

— Знам! — Тя показа книгата пред себе си, беше гръцка граматика. — Преговарям...

Това едва ли щеше да ѝ помогне, по-добре да беше слушала в часа по религия, защото само чудо можеше да я спаси.

Звънецът удари. Младият свещеник си тръгна, отнасяйки куфарчето си от мека кожа. Походката му приличаше на изповед...

— О-о, Баби!

— Палина! Как си?

— Добре, с един литър кръв по-малко.

— Ей, вярно! Какво стана с изследванията?

Палина нави ръкава на синята си блузка.

— Гледай тук. — Показа ѝ една окървавена лепенка. — И това не е всичко! Ако знаеш тоя колко време ми търси вената... Нащипа ме, уж за да се покажела. Нарочно го прави, мрази ме! Винаги ме е мразил тоя лекар. И после като се разприказва — не млъква! За да не мисля за иглата. Имала съм кралски вени, трябвало да съм принцеса. Накрая — бам! Заби я и аз го напсувах, а майка ми ми обърса един шамар. Когато човек го е страх, му трябва тишина, те не знаят ли? И зъболекарят ми е същият. Като си тръгнахме, оня изтърси: „Едно е сигурно, госпожо, с тези вени дъщеря ви трудно ще се дрогира.“ После тя ме заведе в „Еуклиде“ и ядох торта, много яка. Ей, ти получи ли ми пакета?

— Да, супер си! Много мерси.

— Абе вашият портиер винаги ли държи да знае какво има вътре? Нали не е изял кроасана?

— Не-е-е.

— Простено ли ми е вече?

— Почти.

— Как „почти“? Два кроасана ли искаш?

— Не, искам да ми намериш веспата до довечера.

— Къде ще я търся?! Кой знае кой я е взел, аз какво да направя...

— Ти винаги знаеш всичко, нали си „жената“ на Поло. Когато баща ми се прибере, моторът трябва да е в гаража.

— Ломбарди! — подвижна Джачи на влизане. — Седни си на мястото, ако обичаш.

— Да, госпожо, само питах какво са правила по религия.

— Съмнявам се.

Палина си вдигна чантата, но Баби я спря.

— Хрумна ми нещо. Не е задължително да я търсим, поне засега.

— Е, слава Богу! И какво ще правиш, като се върне баща ти?

— Ще сложим твоята веспа в гаража.

— Моята?!

— Той няма да забележи.

— Ама аз...

— Ломбарди!

Палина не успя да отговори.

— Тая лекция по религия трябва да е била много интересна! Я ела тук и ми дай извинителната бележка.

Палина хвърли последен поглед към Баби:

— После ще говорим.

Джачи прочете бележката и я подписа.

— А, добре, била си на изследвания. На тебе трябва да ти прелеят мозък, а не да ти вземат кръв.

Подмазвачката Катинели веднага се разсмя, но беше толкова тъпа, че дори Джачи се подразни от престореното ѝ задоволство.

— Май още някой трябва да ми покаже бележника си. Нали, Джервази?

Баби ѝ поднесе подписаната забележка.

— Какво каза майка ти?

— Ами... наказва ме. — Не беше вярно, но Джачи се хвана.

— Добре е направила. Майка ти е много разбрана жена. Знае, че всичко, което правя, е само за твое добро.

Баби си седна на мястото. „Да бе, за мое добро — нула по латински и забележка.“

Учителката извади от старата си чанта сгънатите контролни.

— Да знаете, че са пълна скръб. Молете се само да не излезе старогръцки за матурата.

Но всички момичета останаха съвършено спокойни — отдавна им беше известно, че предметите за матурата са италиански, латински, математика и философия. Все пак се престориха, че не знаят.

— Бартоли — две. Симони — две. Марески — две и половина.

Една след друга ученичките се отправяха към катедрата, тихи и примирени. Някои се връщаха усмихнати, неясно защо. Може би, за да намалят напрежението.

— Алесандри — две и половина.

Проточи се нещо като погребално шествие.

— Забардели — три минус. Карли — три.

Карли имаше бледо лице, дебели очила и мазна коси. Свикнала беше винаги да получава четворки. Какво може да е сгрешила? Настъпи радостно оживление — тя беше една от зубрачките и никога не даваше да преписват от нея.

Джачи изглеждаше наистина тъжна:

— Какво е станало с теб? Може би този клас от неграмотни е успял да те зарази?

Момичето се помъчи да отговори с усмивка и с едно тихо „не се чувствах добре“. Едно е сигурно — сега се чувстваше наистина зле. Очите ѝ се плъзнаха по контролното и веднага откриха фаталната грешка. Карли удари с юмрук по чина. Как е могла да сбърка?! Момичетата си умряха от задоволство.

— Бенучи — три плюс. Салвети — три и половина.

Е, щом тези двете не бяха скъсани, значи останалите можеха да си отдъхнат — тройките са им в кърпа вързани. Джачи раздаваше контролните във възходяща градация. Никога не пишеше високи оценки. И четири и половина си беше събитие.

— Марини — три и половина.

Няколко момичета чакаха спокойно реда си, свикнали да са на върха на класацията, но за Палина това беше шок. „Ричи три и половина?!“ Представи си как се връща при майка си на обяд и ѝ казва: „Имам четири по гръцки!“ Тя ще припадне! Веднъж изкара четворка по история, изпитаха я за Христофор Колумб. Много го харесваше, особено откакто го видя на една картинка с червена кърпа на шията. Същински лидер! Замисли се и откри далечна прилика между него и Поло.

— Джервази — четири.

Палина се усмихна щастливо:

— Давай, Баби!

— Ломбарди... две и половина. Не знам как контролното ти е попаднало между тези... — оправда се Джачи и продължи да чете оценките.

„Нарочно го направи тая мръсница!“ — Очите на Палина се напълниха със сълзи от яд. Как се хвана! Четири на упражнения по старогръцки?! Абсурд, веднага трябваше да се сети, че тук има нещо.

— Цивра! — прошепна ѝ Баби. — Трябва да станеш самоти́лла, после всичко това ще ти се струва пълна глупост.

Палина вдигна ръка, за да се извини, и си издуха звучно носа, като изкриви лицето си в комична гримаса. Няколко момичета се разсмяха.

Джачи удари с юмрук по катедрата:

— Тишина! — Върна последните контролни и отвори дневника, готова да изпитва. — Салвети и Ричи.

Двете момичета ѝ подадоха тетрадките си и се изправиха до стената, готови да бъдат разстреляни с въпроси.

Джачи погледна пак в дневника.

— Серванти.

Франческа Серванти стана объркана от чина. Днес не беше неин ред! Трябваше да изпитат Салвети, Ричи и Феста, всички го знаеха! Тя се приближи до Джачи и ѝ даде тетрадката си. Изобщо не беше подготвена.

— Добре, с вас приключвам изпитванията и после няма да се занимаваме повече със старогръцки. Ще наблегнем на латинския. Искам да ви кажа... почти е сигурно, че на матурата ще излезе латински.

„Голяма новина, няма що!“ — възкликнаха момичетата наум. Само Феста си мислеше друго. Защо Джачи не я изпита? Защо вместо нея повика Серванти? Да не ѝ е спретнала някой номер? Положението никак не беше добро — две тройки с минус. От друга страна, Джачи няма как да е сбъркала, тя никога не греши! Обаче... Силвия Феста имаше нужда да бъде изпитана, освен това беше неин ред. А Серванти имаше три оценки, последната — от осемнайсети март. Джачи сигурно се е объркала, но как да ѝ каже? Не беше сега моментът да колекционира забележки...

Силвия се въртеше нервно на чина си, не знаеше какво да направи. Накрая реши да действа. Вдигна ръка.

— Да, Феста?

— Извинете, госпожо, но мисля, че трябва да ме изпитате.

Учителката изсумтя:

— Я да видим. — Взе две тетрадки, сложи ги върху дневника и ги кръстоса, докато стигна до името Феста. — Изпитана си на осемнайсети март. Доволна ли си? Даже... така като гледам, не знам дали ще бъдеш допусната до матура.

Баби надникна в своето дневниче. Осемнайсети март... Тогава е изпитана Серванти! Джачи явно грешеше, но как да ѝ каже? Горката Феста, ама че късмет! Ще загуби цяла година! Осемнайсети март... Четвъртък. Много странно, на тази дата Феста не е изпитвана по нито един предмет. Може да е случайност, а може и да не е...

— Силвия! — прошепна Баби. — Дай да ти видя бележника.

— За какво ти е?

— После ще ти кажа... Дай го.

В очите на приятелката ѝ проблесна искрица надежда. Тя си даде бележника, Баби го отгърна и се усмихна доволно.

— Имаш късмет! — После вдигна ръка. — Извинете, госпожо.

— Какво има, Джервази, и ти ли искаш да те изпитам? Днес сте много досадни...

Баби се изправи. Очите на целия клас се устремиха към нея.

— Ами... имате грешка, госпожо.

Стаята се изпълни с шепот. Джачи почервения от яд, после се овладя.

— Тишина! И каква ми е грешката според теб?

— На осемнайсети няма как да сте изпитали Силвия Феста.

— Така ли? Само че в дневника е записано, искаш ли да видиш? Осемнайсети март, Силвия Феста. Ти май си просиш още една забележка.

— Изпитали сте Франческа Серванти, но сте написали оценка на Феста.

Джачи щеше да се пръсне от яд.

— Джервази, знам, че си записваш всичко, но тук става дума за твоята дума срещу моята. И щом казвам, че съм изпитала Феста, значи съм я изпитала.

— Аз пък казвам, че не е така, защото в този ден Силвия е отсъствала.

Джачи пребледня и запрелиства трескаво дневника. Класът застина в религиозна тишина, очаквайки това последно потвърждение. Най-накрая учителката намери страницата с ужасната дата и провери отсъствията. Бенучи, Марини... О, да! Не вярваше на очите си! Феста! Това име, написано от собствената ѝ ръка, грееше там с огнени букви. Нейният срам. Нейната грешка.

Баби се отпусна бавно на чина и всички се обърнаха към нея. „Браво, браво Баби! Браво!“ Тя се преструваше, че не чува, но тези думи стигнаха до ушите на Джачи и се забиха в мозъка ѝ като ужасни игли. Да се изложи така пред класа! Пред собствения си клас!

— Серванти, върни се на мястото си. Да дойде Феста.

Баби сведе очи. Справедливостта победи! От днес и Джачи можеше да греши!

А тя стоеше там и я наблюдаваше втренчено. За миг Баби съжали, че е права. Предпочиташе още една забележка пред онова, което се четеше в този поглед.

28.

Дванайсет часа на обяд. Степ се вмъкна в кухнята, за да закуси.

— О, Мария!

Тя веднага престана да мие чиниите. Знаеше колко го дразни този шум.

Изведнъж екна звънецът. Степ се хвана за главата.

— Кой е, да му...

Мария заситни бързо към вратата.

— Кой е?

— Поло! Отворете ми, бързо!

Прислужницата се обърна към Степ и той кимна с глава. Поло влезе тичешком.

— Леле, ако знаеш...

— Да не си ми донесъл сандвичи?

— Няма да ти нося вече, защото не заслужаваш. Гледай тука! — Той показа последния брой на „Ил Месаджеро“.

— Имам си вестник. — Степ вдигна от масата „Ла Република“.

— Донесе ми го Мария. Ти май въобще не я поздравя.

Поло се обърна нетърпеливо към нея:

— Добро утро, Мария.

— И защо винаги звъниш на пожар?

Мария се подсмихна.

— Отивам да оправя стаята — измънка тя и излезе ни пръсти.

Степ отпи от кафето.

— Има те във вестника! — обяви Поло и го разтвори на масата.

Вярно беше — там се мъдреха Степ и Баби върху мотора, изправен на едно колело. Добре че номерът не се виждаше, иначе щеше да стане лошо. Имаше цяла статия за гонката, с имената на някои от задържаните и подробно описание на неговото бягство.

— Видя ли? Вече си известен! Де да бяха написали нещо такова за мен!

— Ти не можеш да караш така. Обаче снимката си я бива! Видя ли Баби колко добре е излязла?

Поло се съгласи с досада. Баби не беше идеалът му за жена.

— И моторът ми е наистина хубав!

Зачуди се дали Баби вече е видяла снимката. Сигурно не.

— Поло, трябва да дойдеш с мен до едно място. Допий ми кафето, докато си взема един душ.

Степ тръгна към банята, а Поло седна на мястото му и започна да чете статията. Поднесе чашата към устата си. Каква гадост! Степ си пиеше кафето без захар.

— В колко затварят магазините? — провикна се той изпод душа.

Поло сипа трета лъжичка захар в кафето и си погледна часовника.

— След по-малко от час.

— Копеле, трябва да побързаме!

Поло опита кафето, сега беше добре. Запали цигара. Степ се появи на прага, търкайки енергично косата си с малка кърпа. Взе чашката от ръцете му отпи.

— Ама че гадост! Как може да го пиеш толкова сладко? Ето затова си дебел!

— Не съм дебел. Може да изглеждам дебел, но не съм.

Степ се престори на сериозен.

— Стига, Поло! Сега имаш гадже и трябва да тръгнеш на фитнес, иначе тая ще те зареже. Отпуснеш ли се за малко — край! Пък и след моята снимка трябва и теб да те видим във вестника.

— Ти за мен не се притеснявай, аз вече излязох във вестника в близък план, с превръзка на челото и с вдигнати ръце, като „главатар на завоя“!

— Нищо не разбираш! Запалянкото вече не е на мода. Сега на мода е хулиганът. Ето, виждаш мен как са ме изтипосали. Копеле, наистина съм аз... Според теб мога ли да поискам някой лев от „Месаджеро“? Все пак използват лицето ми... — Степ се ухили и отиде да се облече.

Поло стана и прокара длан по корема си. Да, от понеделник ще тръгне на фитнес. Кой знае защо, всичко почва от понеделник.

Поло стоеше на булевард „Анджелико“, където Степ тъкмо излизаше от ателието за ситопечат. Синьото му яке още миришеше на

мастило. Качи се на мотора и седна зад приятеля си, като внимаваше да не смачка постера.

— Карай полека, че съм го сложил точно зад гърба ти.

— Колко ти взеха?

— Двайсет и два.

— Мамка им! Щях да си направя и аз, ама... много бе! Сега къде отиваме?

— На площад „Ячини“.

— Какво има там?

— Там живее Баби.

— Вярно ли?! И не я беше виждал преди?

— Никога.

— Странно нещо е животът, а?

— Защо?

— Ами първо не си я виждал никога, после се виждате всеки ден...

— Аха.

— ... и накрая почваш да й правиш и подаръци.

Степ го перна по врата.

— Ох!

— Свърши ли? Приличаш на таксиметров шофьор, който докато кара, те бомбардира с въпроси. Липсва ти само радиостанцията.

Поло забоботи с преправен глас:

— Площад „Ячини“ за Поло 40, площад „Ячини“ за Поло 40!

Степ го заблъска по бузите, по челото. Продължиха така, като се носеха на зигзаг сред движението. Приближиха се до едно истинско такси и Поло изкрещя в прозореца му:

— Площад „Ячини“ за Поло 40!

Шофьорът стреснато вдигна ръка и поклати глава.

Минаха покрай една жена регулировчик. Едва не я блъснаха, докоснаха края на полата ѝ, а Поло дори се изплези.

— Площад „Ячини“ за Поло 40!

Моторът спря с ръмжене пред комплекса на Баби. Степ поздрави портиера, който отвърна на поздрава и вдигна бариерата. Изкачи се по наклона.

— Обаче тоя те позна! — отбеляза Поло. — Май честичко идваш тук!

— Никога не съм идвал. Портиерите са такива, поздравиш ли ги, те пускат. Спри тук и ме чакай.

— А ги не се бави, защото броячът върти...

Степ пристъпи към домофоните, намери звънеца и го натисна. Отговори му меден тембър с акцент от остров Сардиния:

— Кой е?

— Нося един пакет за Баби.

— На първия етаж сме.

На прага стоеше дебела прислужница с черти, които нямаше как да се сбъркат — точно като акцента ѝ.

— Добър ден — каза Степ. — Трябва да оставя това за Баби.

Жената сграбчи постера със здравите си силни ръце.

— Внимавайте да не го смачкате!

От дъното на коридора се чу глас:

— Кой е, Рина?

— Едно момче донесе едно нещо за Баби.

Появи се Рафаела. Огледа го изпитателно. Тази усмивка я беше виждала някъде, но не можеше да си спомни къде.

— Добър ден, госпожо. Нося нещо за Баби. Ще ѝ го дадете ли, като се върне от училище?

Изведнъж тя си спомни.

— Ти си оня, дето счупи носа на Акадо! Ти си Стефано Манчини!

— Не знаех, че съм толкова известен...

— Не си известен, а си хулиган. Вашите знаят ли за случая?

— За кой случай?

— Срещу теб е подадена жалба.

— А, свикнал съм. Освен това съм сирак.

Рафаела се почувства неудобно за миг. Не знаеше дали да му вярва.

— Все ми е едно. Забранявам ти да се навърташ около дъщеря ми.

— Всъщност тя се навърта около мен, но не ми пречи. Само не ѝ се карайте, моля ви. Все пак... разбираемо е.

— За мен не е. — Тя го изгледа от главата до петите, като се стараеше да го притесни. Не успя.

— Не знам защо, но майките никога не ме харесват. Трябва да тръгвам, таксито ме чака.

Степ се обърна и хукна обратно по стълбите. Скочи от последното стъпало точно в мига, в който горе се тресна вратата.

Колко много приличаше на Баби тази госпожа! Същите очи, същото лице! Но Баби беше по-красива.

Поло натисна клаксона.

— Хайде, заспа ли? Вися тук от един час!

— Говорих с майка й.

Степ изведнъж се сети за нещо и вдигна глава. Знаеше си! Рафаела беше там, на прозореца. Главата й отскочи назад, но беше твърде късно. Степ й се усмихна и й помахаша с ръка. После моторът се скри зад завоя.

— Говорил си с майка й? И какво ти каза?

— Ами нищо. Истината е, че тя е луда по мен.

— Тая история ще свърши зле. Носиш подаръци, говориш с майка й... Какво толкова ти харесва в тая Баби?

— Ами не е зле.

— А Мадалена?

— Какво общо има Мадалена? Тя е друга история. Абе ти чу ли, че вчера са заклали един близо до вас?

— Не, какво е станало?

— Клъцнали са му гърлото. — Степ впи пръсти в гръкляна на Поло и стисна. — Бил таксиметров шофьор и задавал много въпроси.

Поло се опита да се освободи, но напразно, затова пак преправи гласа си:

— Поло 40, съобщението е прието. Поло 40, съобщението е прието.

Този път не му се получи добре, звучеше някак задавено.

29.

Как я дразнеше това момче, направо си просеше боя! Рафаела разгърна постера и разпозна лицето на Стефано, а зад него... Зад него беше Баби! Кой е направил тази снимка? Сякаш беше от вестник... В горния ляв ъгъл беше надраскано нещо с флумастер, а долу вдясно имаше отпечатан надпис: „Преследваните“.

— Госпожо, съпругът ви е на телефона.

Рафаела изтича в другата стая.

— Ало, Клаудио?

— Здравей скъпа! — Звучеше разстроен. — Видя ли днешния „Месаджеро“? Има снимка на Баби...

— Не, не съм. Отивам да си го купя.

— Рафаела! — Клаудио погледна нямата слушалка. Жена му никога не го оставяше да се изкаже. Тя слезе до вестникарската будка, грабна един „Месаджеро“ и го разгърна, без да дочака рестото. Ето я там, същата снимка! Над нея пишеше с огромни букви: „Джигити на пътя“. Какво общо имаше дъщеря ѝ с тази история? Почувства, че ѝ става лошо. Продавачът малко се притесни.

— Госпожо Джервази, зле ли ви е?

Рафаела поклати глава:

— Не, нищо ми няма.

Какво можеше да му каже? Какво ще каже сега на приятелките си? На съседите? На семейство Акадо? „Няма нищо, не се притеснявайте. Дъщеря ми е джигит на пътя, но само от време на време...“

Гласът в интерфона беше топъл и чувствен:

— Доктор Манчини, баща ви е на първа линия.

— Благодаря, госпожице. — Паоло натисна бутона. — Татко?

— Чете ли „Месаджеро“?

— Да, снимката е пред мен.

- И какво мислиш?
- Ами... то няма много за мислене.
- Поговори с него, моля те.
- Едва ли ще има полза, но щом искаш...
- Благодаря ти, Паоло.

Баща му затвори телефона и вдигна вестника. Погледна снимката. Господи, колко е красив! Прилича на нея. Бледа усмивка раздвижи умореното му лице.

Секретарката нахълта в кабинета с някакви документи за подпис. Сложи ги на бюрото и остана в очакване. Паоло извади златната си писалка, подарък от годеницата му Мануела, и в този миг долови предизвикателен дамски парфюм. Докато държеше в ръка писалката, той си мислеше за секретарката, за парфюма, за невинните ѝ бедра... Или може би не бяха толкова невинни... Мисълта за преднамереност изведнъж го възбуди.

- Господин докторе, това на снимката не е ли брат ви?

Паоло подписа последния лист.

- Той е.

- О, на живо изглежда много по-добре!

Нарочно го каза, сигурен беше! Точно както беше сигурен, че с тази хватка, която беше намислил, господин Форте ще си спести милиони.

Втренчи се в днешния вестник. За миг си представи, че това там е той, изправя мотора на едно колело, а зад гърба му седи секретарката, краката ѝ са долепени до неговите, ръцете ѝ са обвити около кръста му... Би било хубаво, но той изпитваше ужас от високите скорости. Кой знае дали някога ще се види във вестника... Е, със сигурност няма да е с мотор. Най-много да е нещо свързано с финанси, например: „Арестуваха счетоводителя на известен бизнесмен!“

Палина подтичваше след Баби по стълбите.

- Ей, разказа ѝ играта на тая!

- Вече съжалявам...

— Ти пък, така ѝ се пада! Да не мислиш, че случайно е сложила там моето контролно! Нарочно го е направила, за да ме дразни!

— Все пак ме е яд, видя ли я как ме гледаше?

— Споко, нищо не може да ти направи, ти си отличничка! Аз ако имах твоя успех... — Палина извади от чантата си пакет Camel light и налапа една цигара. Оставаха ѝ още три до обърнатата, която ѝ даваше право да си намисли желание.

— Абе ти нали каза, че вече няма пушиш!

— Казах, само че от понеделник.

— Не беше ли миналия понеделник?

— Миналия понеделник спях и вчера пропуших отново.

Баби видя колата на майка си, паркирана от другата страна на улицата.

— Какво ще правиш сега? Идваш ли с мен?

— Не, ще чакам Поло. Може да дойде със Степ, защо не останеш и ти? Кажи на майка си, че ще обядваш у нас.

Баби се поколеба.

— А, не. Не искам да го виждам, казах ти. Престани да говориш за него или ще се скараме.

— Твоя работа. Тогава те чакам в пет пред кафе „Парначо“.

Баби се опита да възрази, но Палина се оказа по-бърза от нея:

— Да, с моята веспа.

Когато Баби си тръгна, Палина реши, че е време да разкаже на всички за днешната случка. Приблужи се до няколко момичета от долните класове.

— Ей, разбрахте ли как се издъни Джачи?

— Не, какво е станало?

— Канеше се да скъса Силвия Феста, за малко да я остави на поправителен. Беше се объркала, написала ѝ оценката срещу името на друго момиче.

— Вярно?

— Да, обаче Баби се усети.

— Коя, Джервази ли?

— Аха, точно тя.

Едно момиче с „Месаджеро“ в ръце се намеси:

— Абе не е ли тя тая на снимката?

Палина грабна вестника и прочете статията на един дъх. Момичето продължи:

— Всички разправят, че сте били на гонката вчера. Значи е вярно.

„Вярно и още как!“ — помисли си Палина и затвори вестника. Опита се да повика приятелката си, но не успя да надвие шума. Вече нищо не можеше да се направи. Баби влезе в колата и наведе седалката, за да седне отзад.

— Здравсти, мамо. — Понечи да я целуне и шамарът я улучи право в устата.

В този миг се появи сестра ѝ:

— Видяхте ли? Баби я има във вестника...

Рафаела се разкрещя като луда, Даниела се опита да я успокои и в крайна сметка Палина се превърна в главната обвиняема. Баби получи поредното наказание, като все пак ѝ разрешиха да види снимката си във вестника. Добре изглеждаше, но реши да запази тази преценка за себе си.

Чакаха само Джована, която винаги закъсняваше. Най-после пристигна и с обичайното „извинете“ се настани отзад. През целия път цареше мълчание, накрая тя събра смелост и изтърси:

— Тоя път не закъснях много, нали?

Даниела се разсмя, последва я Баби, дори Рафаела се усмихна и Джована здравата се обиди. „Ама че простачки са тия Джервази!“ — помисли си тя и реши още утре да каже на майка си: „Или ще идваш ти да ме вземаш, или вече ще пътувам с автобуса!“

30.

Старата черна кожена чанта, стисната под мишница — мечтана плячка за младежи с труден живот и отровена кръв. Памучно сако с цвят на горчица. Косата ѝ — изтощена като унилата ѝ походка. Носеше я къса и прибрана, с изсветлени кичури тук-там. Кафявите копринени чорапи ѝ прибавяха няколко години в повече, ако случайно имаше нужда. И тия стари обувки с остри муцуни така ѝ убиваха... Но това беше нищо в сравнение с другата болка.

Джачи отвори стъклената врата, спря пред асансьора, натисна бутона и погледна пощенските кутии. Някои бяха без име, една нямаше даже стъкло и висеше накриво, придавайки на това място вид на безредие и запуснатост — точно като дома на собственика Николоди. „Дали вещите заприличват на хората, които ги притежават, или хората заприличват на своите вещи? — Джачи не можа да си отговори. Влезе в асансьора. — Непременно ще кажа на Николоди да оправи пощенските кутии.“

Асансьорът потегли. Надписи, издълбани в дървото. Най-ясно се четеше името на една стара любов. По-нагоре — партиен герб, изваян съвършено от някой, който си е въобразил, че е скулптор. Под него, вдясно — мъжки полов орган, някак несъвършен, ако се съди по нейните спомени.

Втори етаж. Джачи дръпна желязната решетка и извади от чантата си връзка ключове. Чу се шумолене. Беше той, единствената ѝ любов, смисълът на живота ѝ. На лицето ѝ грейна плаха усмивка.

— Пепито!

Отвори вратата и кученцето се завтече към нея с радостен лай.

— Как си, сладък?

Пепито скочи в ръцете ѝ и започна да се умилква.

— Ако знаеш какво причиниха днес на мама! — Тя затвори вратата, остави чантата си на един мраморен плот и си съблече сакото. — Едно глупаво момиче дръзна да ми противоречи пред всички, представяш ли си! Само да я беше чул как ми говори! — Кучето я

последва към кухнята, изглеждаше заинтригувано. — Заради една нищожна грешка ме унизи пред целия клас! Тя си има всичко — има хубава къща, има кой да ѝ готви... Сега сигурно дори не мисли за това, което направи. Ами да, какво я интересува...

От едно шкафче, пълно с чаши, Джачи грабна първата, която ѝ попадна, и я напълни с вода. Дори стъклото сякаш усещаше отлитащото време.

— Ами останалите? Всички се хихикаха зад гърба ми. Най-последно да ме хванат в издънка! — Учителката се повлече към тесния хол, където извади от чекмеджето няколко домашни и седна да ги проверява. — Не трябваше да става така!

— Подчерта няколко пъти нечия грешка. — Не трябваше да ме прави за смях пред всички!

Кучето скочи върху вехтото кресло, покрито с мораво кадифе, и се сви на възглавницата.

— Сега как ще се върна при тях? Всеки път като ги изпитвам, ще казват: „Госпожо, сигурна ли сте, че не сбъркахте?“ И ще се смеят. Представям си как ще се смеят!

Кучето затвори очи. Джачи въртна три минус на една невинна ученичка, която може би заслужаваше малко повече, и продължи да си говори сама. Пожертва и следващото домашно, което при други обстоятелства беше най-малко за тройка.

Наоколо беше пълно със стари снимки. Няколко дантели лежаха върху шкафа от тъмно дърво. Тежките бели завеси не пропускаха светлината. Под краката на столовете липсваха няколко подложки. „Да, вещите заприличват на хората, които ги притежават“ — каза си Джачи и за миг всичко в квартирата ѝ стана още по-сиво. Дори мадоната, закачена на стената, сега изглеждаше зла.

31.

Радио Dimensione suono. Весел глас изброяваше американските класации като картечен откос. Седнала на масата срещу прозореца, Баби напразно се мъчеше да се съсредоточи върху урока по алгебра. Отпусна се и погледна навън. На отсрещната тераса един съсед ремонтиреше нещо. Май и на него не му вървеше.

Каква беше последната формула? Баби отвори и затвори наум една кръгла скоба, но не беше сигурна какво е поставила вътре. Погледна надолу и провери в учебника. Както ѝ предполагаше, беше сгрешила. Съседът изчезна и тя продължи да повтаря формулата на глас. Скоро ѝ омръзна и грабна една химикалка със смешна капачка, после погледна снимките под стъклото на масата. Палина се плези. Тя и Палина се прегръщат на една поляна в Кортина. Картичка с море. Изпрати ѝ я Палина от Малдивските острови. Или от Сейшелските? Моретата си приличат... Де да можеше сега да е там! Без значение къде. По-нагоре имаше малка снимка, направена в някой от уличните автомати: тя и Палина ядат сладолед. Отгоре — надпис: „Пробивните“. Почеркът беше на Палина, а сладоледът беше от Джовани. Спомни си какъв беше на вкус и огладня.

Отиде в другата стая. Даниела учеше, Рафаела беше отишла да играе на карти. Отвори хладилника — жалка картинки.

Обезмаслено мляко, опаковани кашкавалчета, плодове, неизмити зеленчуци, няколко кисели млека Vitasnella и диетични кремчета. Реши да хапне кисело мляко. Дръпна капачката и част от фолиото остана на ръба. Поне да беше с плодове... „Какво мъчение!“ Върна се в стаята си. Загребваше по малко мляко и хапваше от върха на лъжичката. Днес нищо не ѝ се услаждаше, защо ли? После го видя... и разбра.

Постерът висеше на шкафа. Степ се смееше весело, тя се притискаше силно до него. Косата ѝ се вееше и сините ѝ очи изглеждаха още по-големи. Прииска ѝ се пак да е там. Горчивата съдба избра за new entry последния хит на Майкъл Джексън, чийто романтичен звук се разнесе из стаята. Обзе я приятна тръпка, когато

зърна надписа горе вдясно: „Митична двойка!“ И тази удивителна... Погледна ръцете му на кормилото. Дясната, тя беше виновна. Тя я галеше по голия гръб, тя се опита да разкопчае сутиена й... Дали лявата е по-невинна? Дано да не е.

Пет часа, време беше да тръгва. И докато се обличаше, най-последно разбра: Палина беше права, Даниела беше права, майка й и Степ бяха прави. Изобщо не лъжеше, просто беше непоследователна.

Кафе „Парназо“. Красиви девойки със съвършено гримирани очи седяха около кръглите масички и бърбореха под мекото пролетно слънце. Едната подскочи: малка сладоледена капка се плъзна по облата чашка и се хвърли в празнотата. Стигна до друга, много по-секси чашка — тази на сутиена й, който надничаше елегантен и страстен изпод разкопчаната блузка.

— Да му се не види, накапах се!

Приятелката й се засмя, друга погледна дали не е пострадала по същия начин. Появи се келнер.

— Извинете, може ли да ми донесете Viava! — Момичето хвана с две ръце блузката и му показа петното, а той направи задълбочен анализ и се усмихна:

— Веднага, госпожице.

Искаше му се да каже още нещо, но знаеше, че това предизвикателно копче не е разкопчано за него. В „Парназо“ никое момиче не би тръгнало с келнер.

Палина, Силвия и още няколко съученички от „Фалкониери“ седяха на веригата, която свързваше два ниски мраморни камъка, люлееха се и обсъждаха случката с Джачи, снощната гонка и снимката на Баби във вестника.

— Ето я! — извика Силвия Феста.

Бузите на Баби бяха зачервени. Палина изтича към нея и я поздрави. Прегърнаха се с искрена обич — за разлика от повечето клиентки на „Парназо“.

— Леле, как се уморих... Не мислех, че е толкова далече.

— Ти пеша ли дойде?!

— Ами като си загубих мотора... Пък и исках малко да повървя. Но няма да ме оставиш да се прибирам пеша, нали?

— Няма! — Палина се усмихна. — Ето, дръж! — Подаде й ключовете. — Веспата ми е там, на твое разположение е.

— Знаем ли вече какво е станало с моята?

— Поло каза, че никой нищо не знае. Не са я откраднали, иначе щеше да се разбере. Може да са я прибрали ченгетата. Ако е така, ще се обадят.

— Ти чуваш ли се, ами ако се обадят на нашите?

Баби погледна към момчетата. Видя Поло и някои от приятелите на Степ, оня с превръзката на окоото ѝ се усмихна и тя се извърна. Надяваше се и той да дойде.

Келнерът стърчеше прав между масите, очаквайки бакшиш. Едно момиче се наведе напред, за да измъкне портмонето от джоба на панталона си, друго се престори, че не знае колко дължи, макар че идваше всеки ден и поръчваше все едно и също, но в различна компания. На съседната маса една веселячка напръска блузата си с Viava и се свлече от стола, като се направи, че е поразена в сърцето. На улицата някой отчаяно натискаше клаксона.

Наблизо спряха няколко мотора и Баби се обърна с надежда към тях, но напразно — бяха непознати момчета.

— Чакаш ли някого? — поинтересува се Палина. Знаеше.

— Не, защо?

— Питам само. Стори ми се, че чакаш някого. — Тя я изпрати до веспата. — Ще се справиш, нали?

Баби се усмихна, запали и побутна мотора.

— Вие... какво ще правите довечера?

— Защо, искаш да дойдеш с нас ли?

— Много говориш! Просто попитах какво ще правите.

— Откъде да знам. Ако искаш, ще ти звънна... или ще кажа да ти звъннат.

Палина я погледна многозначително и изведнъж зад нея се появи Степ. Тъмните му очи, загорялата му кожа, късата му коса, ръцете му, целите в белези. Гласът му.

— Зарежи, просто попитах. Хайде, утре ще се видим.

— Както искаш.

Скутерът я отнесе, преди последната дига на гордостта ѝ да рухне. Палина я проследи с поглед — това мило накланяне на раменете, когато сменяше скоростите, тази решително вдигната глава, това бързо бягство. Тогава най-после разбра какво иска Баби. Извади от джоба си две монети по сто лири и ги хвърли във въздуха.

— Ей сега се връщам, отивам да се обадя по телефона. Трябва да изпълня една мисия... — Тя улови монетите във въздуха и влезе в бара с решителен вид. — Ех, ако не бях аз...

Вдигна слушалката и набра номера. Свободно. Тази мисия беше обречена на успех.

Баби паркира мотора в гаража. Беше седем без четвърт. „Ужас!“ — Хукна по стълбите.

— Здравсти, Фиоре!

Портиерът едва успя да отвърне на поздрава й.

— Дани, мама върна ли се?

— Още не.

— Слава Богу!

Рафаела я беше наказала да не излиза до края на седмицата.

— И какво? — попита Дани нетърпеливо. — Разбра ли нещо за нашата веспа?

— Взели са я ченгетата.

— Да бе, и за какво им е? Да не би да се състезават?

— Ще се обадят да си я приберем, само дано не попаднат на мама и татко...

— Ами ако се обадят рано сутрин?

— Много кофти. Засега сме с веспата на Палина, татко няма да забележи.

— А, чакай! Тя звъня преди малко. Каза, че отиват във „Витрините“ и ще те чака там. Да не се надуваш, а да отидеш. И после каза нещо като... кученце, мишленце... А, да. Каза „поздрави рибката“. Каква е тая рибка?

Баби се почувства разкрита, предадена. „Палина знае!“

— Пошегувала се е.

Ядът я отведе право в стаята й. В залеза, изписан по прозорците, видя целия път на тази история, устните на Степ, веселата му усмивка. После погледна голямата снимка на шкафа и изпита омраза, но само за миг. Оръжията й се отпуснаха бавно и тихо. Гордост, достойнство, яд, възмущение. Свлякоха се като копринена нощница и тялото й, най-после свободно, плахо прекрачи напред, за да излезе от нея. Гола от любов, Баби се приближи до образа му. Сякаш се усмихнаха един на

друг — близки, макар и различни. Погледнаха се, тя сведе срамежливо очи и без да иска се озова пред огледалото.

В първия момент не се позна. Очите ѝ бяха толкова усмихнати, а кожата ѝ — толкова сияеща... Вдигна косата си и се вгледа щастливо в този непознат образ на влюбена жена, която се чуди какво да облече тази вечер.

Клаудио и Рафаела отидоха на вечеря, а Баби се вмъкна в стаята на сестра си.

— Аз излизам.

— Къде?

— Във „Витрините“. — Тя извади от чекмеджето няколко пуловера и отвори гардероба. — Къде си сложила оная пола, черната...

— Няма да ти я дам! Как пък не, да изхвърлиш и нея! Хич не си го помисляй.

— Хайде де, така се случи...

— Да, то и тази вечер може така да се случи. Няма да ти я дам! Това е единствената пола, която ми стои добре.

— А иначе знаеш да се фукаш, че сестра ти е samomilla и я има във вестника, нали!

— Това какво общо има?

— И ти ще ме помолиш за нещо.

— Оф, добре, вземай я!

— Не я искам вече.

— Не, сега ще я вземеш!

— Е няма пък да я взема!

— А, така ли? Ако не я вземеш, ще се обадя на мама и ще ѝ кажа къде си.

— Какво-о-о?

— Каквото чу.

— Ти гледай да не ти почервенеят пак бузите...

Двете избухнаха в смях. Даниела извади полата от гардероба.

— Хайде, вземай я. Овъргалай се пак в мръсотията, не ми пука.

Баби сложи полата пред корема си и се зачуди с какво да я комбинира. В този момент звънна телефонът и Даниела се затича към него.

— Ало? А, здрасти...

Баби усили радиото.

— Чакай малко. — Сестра й свали слушалката, излезе в коридора и затвори вратата.

Тогава Баби наизвади всички чекмеджета и разхвърля дрехите по леглото. Не можеше да реши. Отиде в стаята на майка си и огледа нейния гардероб. Внимаваше как пипа — после всичко трябваше да се върне на място. Пуловер от ангорска вълна? Твърде топъл. Копринена блуза? Твърде елегантна. Черно сако с черно боди под него? Твърде зловещо... Макар че бодито не е зле. Боди под блузката? Това може да се пробва.

Затвори чекмеджетата и тръгна към стаята си, но забрави един пуловер на леглото. „Ох, за малко да ме разкрият!“ Прибра го. Дали майка й ще забележи? „Хич не ми пука!“ Страхът се разми в огледалото. Боди под блузата — не. Полата на Дани също не става. Горката, наистина тази пола е единственото нещо, което й стои добре. „И сега какво да облека?“ Дънковия гащеризон! Отвори бързо последното чекмедже. Измъкна го — избелял, къс и смачкан, точно както го ненавиждаше майка й. И точно както щеше да го хареса *той*. Облече го бързо. Добави светлата дънкова блузка, напъха я в гащеризона. Хвърли се на леглото, издърпа късите калци, нахлузи ги, после си върза косата. Сложи си цветни обици с форма на рибка. Оправи яката на блузката си и започна да се гримира.

Радиото ехтеше с пълна сила. Черна линия издължи очите й. Сивият молив ги подчерта, като се опита да ги направи още по-красиви, ако това изобщо беше възможно. Белите й зъби миришеха на мента. Лек розов гланц покри устните й, за да станат по-апетитни.

Даниела още говореше по телефона. Изведнъж музиката замлъкна. Вратата на коридора се отвори бавно и Даниела се обърна. Баби изгря в полусянката, направи няколко крачки и спря. Светлината от хола я обгърна, подчертавайки съвършенството й.

— Леле, каква си готина! — възкликна Дани.

Баби се усмихна и взе тъмното си яке Levi's.

— Ама честно?

— Заклевам се! — Дани не можеше да повярва, че това е сестра й. Запита се дали някой ден и тя ще стане красива. Жестоката природа й остави тази крехка илюзия.

Баби изкара веспата от гаража. Спусна се по наклона и се плъзна бързо сред нощния хлад. Френският ѝ парфюм Сагопне се побратими с аромата на италиански жасмин. Какво ли ще си помисли Степ? Дали ще я хареса? Какво ще каже за гащеризона? А за грима? А за блузката? Малкото ѝ сърчице биеше трескаво — много скоро щеше да си отговори на тези въпроси.

32.

Баби заключи веспата. Наоколо няколко момчета с мотори обсъждаха любовна история, завършила зле. Двама бяха седнали на стъпалата. Единият облиза цигара, после я разтвори и ловко изсипа тютюна в шепата си. Извади нещо от джоба на якето си и се озърна. Никой не го гледаше.

Пред вратата дежуреше дебел бодигард с обица на ухото. Баби се нареди на опашката. До нея имаше две ярко гримирани момичета с шлифери. Придружителите им бяха с якета от имитация на камилска кожа, на ревера на единия имаше позлатена игла с формата на саксофон.

Бодигардът посочи Баби:

— Ти!

Тя мина пред момичетата с тупирани коси, пред една доста прилично изглеждаща двойка и пред двама нещастници, пристигнали отдалече. Всички ѝ завидяха. Някои се оплакаха, опитаха се да протестираят полугласно, само колкото да ги чуят най-близките около тях. Дебелакът прецени, че е направил добър избор, и изгледа малкото си стадо със смръщени вежди, готови да потушат всеки ропот.

В залата гърмяха два огромни високоговорителя, клиентите пред бара крещяха, а един тип с кръгли очилца едва се крепеше на стола до живописна руса красавица, която му обясняваше, че чака гаджето си. Той се преструваше, че не разбира; момичето си поиска джин тоник и той плати, изпълнен с надежда.

Баби погледна към огромния дансинг, където всички танцуваха като луди. Не успя да види Палина и се премести вляво. „Витрините“ ѝ харесваха много. Влизаш, гледаш през стъклото хората, които се кълчат под теб, после слизаш долу и се сливаш с хаоса — малък цветен спектакъл. Две момчета танцуваха заедно, няколко момичета ръкомахаха. Тесни еластични блузки, впити панталони, голи пъпове и дълги кърпи, вързани на кръста... Димът се стелеше наоколо и обгръщаше всички. Момче и момиче се мъчеха да си кажат нещо.

Може би той ѝ предлагаше танц, който да изпълнят вкъщи, сами. Може би тя щеше да се съгласи. А може би говореха за друго... Нямахме и следа от Палина, от Поло и най-вече от Степ. „Сигурно още не са дошли? Невъзможно...“ Изведнъж Баби усети, че гледа в грешна посока, и сякаш водена от нежния тласък на съдбата, обърна глава.

Там бяха, в същата зала! Седяха в дъното, срещу последното стъкло. Поло, Палина, оня с превръзката, някакви други момчета с къси коси и яки бицепси, Мадалена, приятелката ѝ... той. Пиеше бира и от време на време се озърташе, сякаш търсеше някого. „Дали търси мен? Палина трябва да му е казала, че ще дойда. Не, не му е казала.“

Бавно го изгледа отново и се усмихна на себе си. Седеше като господар, но в изражението му имаше нещо толкова мило... Може би погледът? Степ се обърна и Баби се дръпна уплашено, потъна в тълпата и се отдалечи.

Отиде в дъното на заведението — до стълбите, които водеха към бара. Извади коженото си портмоне от задния джоб на гащеризона. Едно набито момче я спря; даде му десет хиляди лири и то ѝ връчи билет, после продължи да говори с някаква девойка с накривена шапка.

Баби слезе бързо по стълбите. Долу музиката беше много по-силна. На бара си поръча коктейл „Белини“. Обичаше праскови... Погледна нагоре. Степ се беше подпрял на стъклото и кимаше в такт с музиката. Оттам не можеше да я види. Връчиха ѝ чаша и коктейлът изчезна със същата скорост, с която се появи.

Обзе я странна еуфория. Баби затвори очи и задвижи главата си, следвайки ритъма. Качи се на един парапет и затанцува с мечтаещи устни, после отвори очи и погледна нагоре.

Той стоеше там и я наблюдаваше. В първия миг не я позна, но след малко се обърна към Палина и я попита нещо. Тя кимна. Баби се усмихна и продължи да танцува.

Степ се отдалечи бързо, а Поло поклати глава. Палина го прегърна пламенно и го целуна по устата. Ниското момче до стълбището безропотно пусна Степ, без да му иска пари, поздрави го и отново насочи вниманието си към накривената шапка. Животът във „Витрините“ продължаваше. Един тъпак с дълга коса танцуваше точно до Баби, но като видя Степ, се направи на разсеян и изчезна.

Той стъпи до нея на парапета и вдиша парфюма ѝ. Гледаше я като омагьосан. Беше толкова красива! Меките ѝ устни, кадифената ѝ

кожа... Всичко в нея изглеждаше крехко, но съвършено. Приличаше на кукла. Хвана я за китката, притегли я към себе си, погали лицето ѝ и за миг потрепери от мисълта, че ако направи нещо повече, тази нежна кристална мечта ще изчезне, ще се разпадне на хиляди малки парченца. Тогава я поведе през гората от размахани ръце, за да я отвлече от целия този хаос.

Мадалена ги видя и остана сама със своята празна чаша. Тя беше просто тор за онова растение, което разцъфва на гроба на повехналата любов. Онова рядко растение, чието име е Щастие.

33.

Красиви и изваяни от деним — като жива реклама. Яхнали тъмносиния мотоциклет, те се сливаха с нощния град и се усмихваха един на друг в страничните огледала. Улица „Венето“, площад „Барберини“, улица „Национале“... Отидоха в „Ангелите“. Седнаха на горния етаж, за да виждат огромния екран, но се вълнуваха от докосването на телата си, а не от рок парчето на тоя американец. Изобщо не го познаха, а той беше богат и известен... Улица „Куатро фонтане“, площад „Санта Мария Маджоре“. Тъгълът вдясно. Малък бар. Пуснаха ги без проблем, Степ навсякъде беше добре дошъл. Баби се усмихна — той беше нейният пропуск за щастие. Не обърна внимание, че си е поръчала тъмна бира — тя, която мразеше дори светлата. После изяде цяла чиния спагети, забравяйки за диетата. Говореха си за всичко, вече нямаха тайни. Той беше умен, силен, красив, а тя — лоша и глупава, задето не е видяла това досега.

Улица „Кавур“. „Пирамидата“. „Тестачо“. Бяло-червена бариера наред торби, пълни с цимент. Малкият Вито, раздаващ радост, контролираше групата от чакащи хора. Като видя Степ, той го поздрави отдалеч и накара няколко момчета да мръднат, за да му направят път. Степ го потупа приятелски по рамото, хвана Баби за ръка и двамата влязоха в „Радио Лондон“. Няколко момичета я изгледаха със завист.

Вътре всички го познаваха. Едно момиче го целуна, опита се да завърже разговор и Баби изпита странно, непознато за нея чувство, но Степ не ѝ даде време да го осъзнае — отведе я на дансинга и двамата се затресоха като шейкър в ръцете на опитен барман.

По-късно излязоха потни и развеселени. Казаха „довиждане“ и си тръгнаха така, както бяха дошли. Ревящият мотор изкачи височината на втора, порейки свежия вятър в априлската нощ. Като стигнаха до кръстовището, завиха наляво и поеа по главната улица. Степ превключи на трета, след това на четвърта... Светофарът мигаше в жълто. Неочаквано изскърцаха спирачки. Един Jaguar Sovereign се

носеше отляво с бясна скорост. Изненадан, Степ закова на място точно на сред кръстовището. Двигателят угасна. Дивата пантера обаче не се подчини на рязкото спиране и поднесе. Баби затвори очи. Чу ABS-а, свистящите гуми... После нищо.

Отвори очи. Ягуарът беше там, на няколко сантиметра от тях. Степ изпсува ядосано.

— Извинявай, какво каза, момченце?

Изад стъклото надникна мъж на около трийсет и пет години, с перфектна прическа. Вероятно до него седеше жена и той не искаше да се излага.

Степ се приближи до колата. О, да — вътре мярна женски крака. Красиви китки, скръстени върху чантичка от черна коприна, елегантна рокля. „Момченце значи. Сега ще видиш какви хватки знае това момченце.“

— Не те чувам, мухльо! Защо не излезеш? — Той отвори вратата, хвана непознатия за сакото и го измъкна навън. Блъсна го в ягуара и късата антена на телефона затрепери. Вдигна юмрук, но в този момент се намеси Баби:

— Степ, недей!

Оня се възползва от краткото му разсейване и веднага и му заби един в лицето. Степ залитна, от устните му потече кръв.

— Ах ти, мръсен... — Той се нахвърли бясно върху негодника, сграбчи го за косата и натисна главата му надолу, готов да го ритне с коляно. Тогава изведнъж получи нов удар, този път право в сърцето. Рязък удар. Само една дума:

— Стефано!

Беше жената. Чантичката ѝ се появи над капака на ягуара, кой знае кой ѝ я беше купил. „Странна мисъл...“ Степ разтвори пръсти и освободи къдравелкото. Гледаше я и мълчеше. Беше красива, както винаги.

Приятелят ѝ седна зад волана.

— Хайде, тръгваме си.

Но тя остана съвършено неподвижна. После се качи в колата и заряза своя Стефано там, на пътя, с кървяща устна и разбито сърце.

Баби се приближи и притеснено докосна лицето му, но Степ се дръпна и възседна мотора, без да продума. Изчака я да се настани и потегли, изпълнен със злоба. Машината отначало се разбунтува, но скоро зави надясно, послушна и подчинена.

Булевард „Лунготевере“. Носеха се бързо и докато набираха скорост, зад гърба им се нижеха болезнени спомени. Студеният въздух бодеше лицето му и това свежо страдание му носеше облекчение. Сто и петдесет, сто и шейсет. Мина на косъм между две коли, почти ги докосна — притворените му очи гледаха другаде. Върхлитаха го щастливи преживелици с образа на тази жена. Сто и седемдесет, сто и осемдесет, малка неравност и гумите прелетяха над кръстовището. Светофарът тъкмо беше светнал червено. Колите се заковаха на място, изненадани от този мощен, нахален мотоциклет, опасен и бърз като куршум. Сто и деветдесет, двеста. Вятърът свиреше. Още едно кръстовище. Зеленото изчезна, на негово място се появи жълто. Степ натисна клаксона — като рев на умиращ звяр. Червено.

Баби го заудря с юмрук по гърба:

— Спри! Чуваш ли, спри!

Колите потеглиха — непреодолима метална стена от цветни светещи тухли.

— Спри!

Този последен вик прозвуча като молба за живот. Степ сякаш изведнъж се събуди. Четвърта, трета, втора. Лявата му ръка стисна стоманената спирачка, за малко да я изкриви. Оборотите спадаха бързо и колелата оставиха две прави следи на асфалта. Миризма на изгоряло обви димящите гуми.

Колите минаваха спокойно една след друга, сякаш нищо не се беше случило. Едва тогава той си спомни за Баби. Обърна се. Видя я там, опряна на една стена до парапета на улицата. Заряза мотора и отиде при нея. Гърдите ѝ се тресяха, дребни сълзи браздяха бледото ѝ лице.

Степ не знаеше какво да направи. Не смееше да я докосне от страх, че тези хлипания ще прераснат в неудържим плач. Все пак се престраши. Тогава Баби отблъсна ръката му и се разкрещя:

— Ти акъл имаш ли?! Как може да караш така!

Какво да ѝ обясни? Как да ѝ каже? Сърцето му се сви. Сините ѝ очи се взираха в него, изпълнени със страшен въпрос, но Степ тръсна

глава. „Не мога! — повтаряше си наум. — Не мога...“ Баби подсмръкна и сякаш придоби нова сила:

— Коя беше тая? Какво е имало между вас?

Това последно изречение, тази голяма грешка окончателно го срази. Всичките му защитни сили се сринаха. Постоянната му бдителност, тренирана ден след ден, изведнъж се стопи и сърцето му се отпусна.

— Искаш да знаеш коя беше тая ли? — Той се усмихна. — Това беше майка ми.

34.

Две години по-рано

Степ крачеше из стаята и преговаряше урока по химия. Опря ръце на масата, прелисти тетрадката, но тези формули изобщо не искаха да му влязат в главата. Отпусна се на стола. Караше последна година в лиця. Неочаквано от последния етаж на отсрещната сграда се понесе музика — Батисти пееше високо и силно: *Mi ritorni in mente, bella come sei...*^[1] „Блазе му“ — помисли си, но след това се ядоса и удари с длан по учебника. Изправи се и погледна навън. Отвори прозореца.

— Няма ли да спрете най-после с тая скапана музика?

Едно перде отсреща помръдна и звуците бавно се снишиха. „Простаци!“ — Степ седна и отново се съсредоточи. След малко чу телефона. Погледна часовника — беше почти четири.

— Ало?

Мълчание.

— Ало?

Пак мълчание, после някой затвори. „Ама че тъпи шеги...“

— Стефано! — Майка му беше навлякла коженото си палто, под него полата ѝ в цвят бордо откриваше страхотните ѝ крака, обути в тънки чорапи. Изпънати и съвършени, те изчезваха в елегантни тъмнокафяви обувки. — Излизам, трябва ли ти нещо?

— Не, мерси.

— Добре, тогава ще се видим довечера. Ако се обади баща ти, кажи му, че съм отишла да занеса едни документи на счетоводителя. Той знае.

— Добре.

Последва мека целувка по бузата. Къдриците на черната ѝ коса ухаеха на парфюм, беше сложила повече, отколкото трябва, но Степ реши да не ѝ казва.

Гордееше се с майка си. Беше толкова красива! С тази усмивка, елегантна и духовита... Под мишницата ѝ се подаваше чантата, която ѝ

бяха подарили. Вярно, Паоло я плати, но пък Степ я избра — в един магазин на улица „Кола ди Риенцо“, където майка им често спираше нерешително. „Имаш вкус! — прошепна му тя, когато я разопакова. После закрачи с нея из къщи, като се поклащаше шеговито. — Е, как ми стои?“ И двамата я засипаха с комплименти, но тя искаше да чуе мнението на този, който „има вкус“. „Страхотна си, мамо!“ Кога беше това? На Коледа? На рождения й ден?

Наближаваше седем, оставаха му още три страници. Искаше да отиде на фитнес, но нямаше да успее. Батисти отново запя, този път по-силно, някак предизвикателно.

Степ сграбчи ключовете и излезе тичешком, като блъсна вратата. Пресече улицата и нахълта в отсрещната сграда.

Асансьорът беше зает. Качи се по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. „Сега ще види тоя!“ Нямаше нищо против Батисти, даже напротив. Но не по този начин!

Стигна до последния етаж и точно тогава асансьорът се отвори. Излезе някакво момче с пакет в ръка. Прочете табелката на вратата и натисна звънеца. Степ се спря запъхтян и момчето го погледна с любопитство. На пакета пишеше „Антонини“. Сигурно бяха прочутите им тартини. Имаха от всички видове: със съомга, с хайвер, с морски дарове... Майка му умираше за тартини и си поръчваше всяка неделя.

— Кой е?

— „Антонини“! Тартините ви, господине.

Степ се усмихна наум: „Знаех си!“ Може пък оня да го почерпи, за да му се извини...

Вратата се откряна. Появи се млад мъж на около трийсет години, с разкопчана риза и надолу само по гащи. Като видя неканения си гост, той се стресна и понечи да се скрие, неясно защо. Тогава Степ инстинктивно се хвърли напред и провря крака си в пролуката. И докато стоеше там с лице, опряно в студеното тъмно дърво, изведнъж я видя. Беше оставена на едно кресло, до коженото палто. Чантата, която двамата с Паоло й подариха за Коледа.

Злобата утрои силите му. Той отвори широко вратата, като събори домакина на пода. Нахлу в спалнята — а там, върху намачканите чаршафи, с лице, различно и непознато за него, лежеше тя. Палеше си цигара с невинен вид. Очите им се срещнаха и в един миг нещо се счупи, угасна завинаги. Тази последна пъпна връв бе

отрязана и двамата изкрещяха без глас. После той се махна, а майка му остана там, в леглото, без да говори, изгаряйки като цигарата, която току-що беше запалила. Изгаряйки от омраза към себе си, към другия, към цялата ситуация.

Степ се спря пред вратата, погледна момчето с тартините. Неочаквано две ръце го докоснаха.

— Виж какво...

Беше оня. Какво има за гледане? Извърна се и му заби един юмрук в лицето. Странните думи на Батисти проехтяха високо над стълбищната площадка: *Scusami tanto, se puoi, signore chiedo scusa anche a lei...*^[2] Джовани Амброзини закри лицето си с шепа и те се напълниха с кръв. Степ го дръпна за ризата и го извлече извън този дом, омърсен от незаконна любов. Заудря го по главата. Нещастникът се насочи към стълбите, но го събори точен ритник. Последваха удари по гърба и той се хвана за парапета, мъчейки се да стане. Степ го задърпа за косата и няколко кичура останаха между пръстите му.

Амброзини крещеше от ужас. Наизлязоха любопитни съседи. Тогава Степ се засили и го ритна в тила. Лицето на жертвата залепна за парапета с глух пукот. И двете му вежди се разцепиха. Кръвта бликна нагоре. Един зъб отскочи далеч върху мрамора. Парапетът затрепери и този метален шум се отдалечи надолу по стълбите заедно с последния стон на Амброзини, който припадна.

Степ хукна надолу, блъскайки тези меки тела, които напразно се опитваха да го спрат. Дълго скита из града, а вечерта не се върна вкъщи — отиде при Поло, който го пусна да влезе, без да задава въпроси.

Цяла нощ се въртя в леглото, страдаше дори и насън. На сутринта възглавницата му беше мокра от сълзи, но Поло се престори, че нищо не е забелязал. Закусиха усмихнати, поговориха за това-онова, поделиха си една цигара. После Степ отиде на училище и изкара три и половина по химия.

От този ден нататък всичко се промени. Никой не разбра защо, но вече нищо не беше същото. В гърдите му се загнезди ужасен звяр, готов да излезе навън всеки миг. Животът му вкъщи стана невъзможен — мълчание, изплъзващи се погледи и нито една усмивка... Цялата истина знаеха само те двамата.

После дойде присъдата. Майка му не свидетелства в негова полза. Баща му не пропусна да му вдигне скандал. Брат му така и не разбра какво е станало.

След няколко месеца родителите му се разделиха и Степ отиде да живее при Паоло. Като влезе в новия си дом, първата му работа беше да погледне през прозореца — виждаше се само една празна поляна. Започна да подрежда нещата си в гардероба и ненадейно докосна пуловера. Спомни си деня, в който тя му го даде — тичаха заедно по алеите сред дърветата и той забави крачка, за да е близо до нея...

Поднесе го към лицето си, усети аромата ѝ и заплака. И неизвестно защо, изведнъж се запита дали не трябваше да ѝ каже, че си е сложила твърде много парфюм.

[1] „Връщаш се в спомените ми, толкова си красива...“ — Б.пр. ↑

[2] „Прости ми, ако можеш, господине, простете ми и вие...“ — Б.пр. ↑

35.

Предното колело потъна меко в дълбокия пясък и моторът отскочи встрани. Степ го изправи, но задницата поднесе и Баби трепна уплашено. Движеха се по влажния плаж, покрай малките вълни, които прииждаха и се отдръпваха с равномерното дишане на морето.

Луната осветяваше брега, който се губеше между сенките на планините. Високо вляво — пясъчни дюни, покрити с килим от дива зеленина. Фарът угасна. Наоколо се чуваше само шумоленето на далечните дървета. Насред плажа се спряха, Степ повдигна парче дърво, още влажно и изгризано от морето, и го подложи под мотора. Тръгнаха един до друг, без да говорят.

Нагазиха в мокрия пясък. Ниски вълни със сребрист пенест ръб се разбиваха, мъчейки се да стигнат до сините ѝ маратонки All Star. Тя повървя още малко и водата докосна гумените подметки. Тогава Баби отскочи назад и се озова в ръцете на Степ, които я приеха спокойно. Усмивката ѝ блесна в нощния здрач. Очите ѝ, изпълнени с любов, го погледнаха развеселени. Той се наведе, прегърна я бавно и я целуна. Меки, топли устни, свежи и солени. Прокара пръсти през косата ѝ. Блестящата ѝ буза, малко огледалце на греещата високо луна, профилът на правия ѝ нос, притворените ѝ очи, нежните му целувки по шията ѝ...

Лежаха прегърнати и ръцете им, оваляни в пясъчинки, се търсеха весело. Още една целувка, после още една, а между тях усмивка и сладко отделяне, после отново докосване. Баби се надигна, погледна го. В мрака кожата му беше тъмна, гладка и нежна. Лежеше подпрян на лакти, сякаш беше господар на това място.

Степ я придърпа към себе си, притисна я и вдиша мекия ѝ аромат, а тя се отпусна, унесена от тази сила. И изведнъж разбра, че никога до този момент не се е целувала истински.

Седяха на пясъка и Степ беше зад нея, държеше я в прегръдките си, стискаше я между краката си, целуваше я по тила.

— За какво мислиш?

— Знаех, че ще ме попиташ. — Тя облегна глава на гърдите му. — Виждаш ли онази къща на скалите? Ей за такъв дом си мечтая! Представяш ли си каква гледка! Вечер ще се прегръщаме в хола и ще съзерцаваме залеза.

Той опря бузата си до нейната. Баби се опита престорено да го отблъсне, но потъна в целувка на разкаяние и любов. Извърна се бавно назад и Степ обгърна лицето ѝ като блед бисер, пленен в шепите му.

— Искаш ли да се изкъпем?

— В тоя студ?! Ама... аз нямам бански.

— Хайде де, не е студено! Пък и за какво ти е бански, нали си рибка?

Баби го блъсна назад, като се мъчеше да го събори на пясъка, но Степ устоя.

— Значи си казал на Поло за онази вечер?

— Да не съм луд!

— Тогава Палина откъде знае?

— Нямам представа, аз на никого не съм казал. Освен ако... съм говорил насън.

— Да бе!

— Сериозно, понякога говоря насън! Ще видиш!

Степ стана и се приближи до мотора.

— Ще видя?! Какво искаш да кажеш? — Баби го настигна притеснена.

— Как какво, довечера няма ли да спим заедно? То и без това стана утре...

Тя си погледна часовника.

— Два и половина! Ако нашите се върнат преди мен, ще ме убият. Бързо, трябва да се прибирам!

— Значи няма да спиш при мен?

— Абе ти в ред ли си?! Да си спал някога с рибка?

Степ включи двигателя, натисна предната спирачка и даде газ. Моторът, послушен между краката му, се завъртя и спря точно пред нея.

Ускоряваха плавно, чертаейки широка диря в пясъка. В далечината остана едно малко сърце, нарисувано тайно от Баби. Подла вълна изтри връхчето му, но с малко повече въображение все още можеха да се прочетат две влюбени букви: „С“ и „Б“. Самотно куче

изляя срещу луната и Баби се притисна до раменете на Степ. Пое дълбоко дъх, наведе се и го целуна.

Обля го странна топлина. Почувства се щастлив и натисна газта. Колелата пресякоха бързо една солена вълна, разцепиха я, раниха я смъртоносно. Малки сребърни пръски се понесоха във всички посоки и паднаха надалеч, белязвайки с кръгли дупки студения пясък.

Отмъстителното море изтри сърцето на Баби, но тази нощ остана завинаги в паметта ѝ.

36.

Пред „Витрините“, изоставена на пустата улица, стърчеше само веспата на Палина. Баби свали заключващото устройство и я възседна.

— Хайде чао.

— Ще те изпратя, ще карам след теб.

На „Корсо Франча“ Степ подпря стопа ѝ и натисна газта. Баби се обърна изненадана.

— Недей, страх ме е!

— Само дръж кормилото исправено!

Тя се подчини и полетя напред с неочаквана скорост. Изкачиха улица „Ячини“ до площада и Степ тласна скутера още веднъж, после го остави да загуби инерция. Пред бариерата на комплекса Баби натисна спирачката и се обърна.

Той стоеше там, на няколко крачки от нея. Усмихна се, включи на първа и се отдалечи зад завоя.

Цялата къща светеше. Рафаела стоеше на прозореца на спалнята.

— А, ето я!

Баби ѝ се ухили, но това не помогна. Остави веспата в гаража и докато спускаше рулетката, си спомни за последния шамар, който изяде. Качи се бавно по стълбите, отлагайки неизбежното. Вратата зееше отворена. Мина примирено под този ешафод и една плесница я улучи право в лицето. „Ох, пак от тая страна!“

— Марш веднага в леглото! И дай на баща си ключовете от моторетката!

Баби мълчаливо се подчини.

— Това пък какво е? — учуди се той. Гуменото „П“ от ключодържателя на Палина лежеше въпросително в шепата му.

Баби се стъписа за миг, но веднага измисли какво да каже:

— „П“ като Пухче! Нали така ми викаше, като бях малка.

— А, вярно! Пухче... Забравил съм. Отивай да си лягаш и утре ще се разправяме. Много съм ти ядосан, да знаеш!

Вратата на спалнята се затвори. Клаудио и Рафаела заговориха за своята неузнаваема дъщеря, доскоро толкова послушна и кротка. „Прибира се по нощите, участва в гонки с мотори, снимката ѝ се появява по вестниците... Какво е станало с нашето Пухче?!“

В съседната стая Баби лежеше под завивките и сякаш още чуваше вълните, видели онази страстна целувка... Постепенно в мрака разцъфна отговорът на въпроса, който си задаваха двамата ѝ родители: тяхното малко Пухче се беше влюбило.

37.

Странно, будилникът я завари ококорена. Баби вдигна щората, като танцуваше в ритъма на музиката. Съблече горницето на пижамата си и усили радиото. Надникна в огледалото и се изплези.

Момчето от отсрещния блок я наблюдаваше, усмихваше се, сякаш искаше да установи контакт. Тя отвори вратичката на гардероба и се скри зад нея. Досадникът остана да гледа плаката — огромен мъж с мотор и русо момиче зад него. Когато Баби затвори гардероба, съседа го нямаше вече. Много добре, тъкмо няма да ѝ досажда. Ако някой още не е разбрал, тя си има гадже. Или пък няма? Погледна снимката. „Ама че дръзко лице. А и усмивката му не ми вдъхва доверие. Може би нямам гадже?“ Тази мисъл продължи да я тормози и на закуска. Беше по-мъчителна и от въпросите на Дани, и от упреците на Рафаела, дори от напълно неуместното изявление на Клаудио:

— Не съм го очаквал от теб... Пухче!

Всички го изгледаха смаяни.

— Откога стана Пухче? — поинтересува се сестра ѝ.

— Винаги съм ѝ викал така!

Барбара вдигна очи към баща си, който лъжеше толкова самоуверено. Днес за нея това беше единственият повод да се усмихне.

По пътя към училището се озърташе с надежда, в часовете рисуваше сърчица с въпросителни... Удари звънецът и Палина не издържа:

— Ей, какво става? Къде изчезнахте снощи?

— Никъде, ходихме в Анседония.

— Чак дотам?

Баби кимна.

— И?

— Стига де!

— Щом сте ходили чак дотам, значи сте слезли на плажа...

— Да.

— И нищо ли не правихте?

— Е, целувахме се...

— О-о-о! Направихте го, нали?

— Не, само се целувахме и всичко беше супер, само дето... не знам какво се разбрахме.

— Ама той опита ли се да... — Палина посочи красноречиво надолу.

Баби поклати глава и въздъхна:

— Не.

— Тогава наистина имаш основание да се притесняваш.

— Защо?

— Защото това значи, че не е безразличен към теб.

— Мислиш ли?

— О, да. Обикновено ги опъва още на първата среща.

— Браво, много ме успокои!

— Е какво сега, да те лъжа ли? Вместо да се радваш... Ако устискаш до втората среща, ще разбереш.

Баби я блъсна назад:

— Глупачка! И да знаеш: веспата ти е конфискувана.

— От кого?

— От нашите.

— Аха-а, от Рафаела! Някой ден ще си поговоря аз с нея. Представяш ли си, оня ден ми налетя!

— На тебе?!

— На мене, да! Целуна ме, докато спях!

— Стига бе!

— Сериозно!

— А баща ми ти взе ключовете и видя буквата „П“. Казах му, че като съм била малка, ми е викал Пухче.

— И той?

— Вече ми вика така!

— Ох, баща ти е готин, обаче е адски загубен.

Степ се изстреля под душа и остави силната струя да масажира гърба му. Опря длани в стената и започна да натиска, като вдигаше ту левия, ту десния си крак. Сети се за сините ѝ очи — огромни, чисти, дълбоки. Усмихна се и си я представи, невинна и ведра. Докато се

обтриваше с хавлията, разсъждаваше за всичко, което си бяха казали досега. На закуска пък мислеше за семейството ѝ, за сестра ѝ... Баща ѝ сигурно беше забавен. Майка ѝ имаше твърд характер и черти, подобни на нейните, само че избледнели от възрастта. Дали и тя един ден ще стане такава? „Понякога майките са проекция на момичето, с което се срещаме днес.“ Спомни си за една майка, която беше много по-святна от дъщеря си... Допи кафето и някой звънна на вратата. Мария изтича да отвори.

Поло хвърли обичайния пакет на масата. Докато слушаше бърборенето му, Степ дъвчеше сандвич със сьомга. Приятен навик.

— Трябва да ми кажеш! Опъна ли я, или не? Леле, тая има толкова долен характер, че никога няма да ти пусне! И защо се запиляхте на майната си, къде ли не ви търсих! Ако знаеш какво стана с Мада... Гледаше като отровена! Ако се добере до твоята, ще я оскубе!

„Мадалена, вярно. Снощи напълно забрави за нея, не искаше да си спомня и днес. Тъпа история.“

— Дръж. — Поло му подаде бяло листче, смачкано на топче. — Това е телефонът ѝ. Взех го от Палина. Знаех си, че ще го искаш.

Степ го прибра в джоба си и отиде в другата стая. Приятелят му го последва.

— Копеле, ще ми кажеш ли най-после? Опъна ли я?

— Защо ми задаваш едни и същи въпроси? Не знаеш ли, че съм джентълмен?

В отговор Поло скочи на леглото и се запревива от смях.

— Ти ли си джентълмен?! Ох, лошо ми е... Мамка му... Джентълмен!

Степ поклати глава и започна да се облича. По едно време и той се разсмя. Да, рядко е бил джентълмен. И щеше да е хубаво, ако можеше да разкаже на някого за това.

38.

На входа на „Фалкониери“ никой не продаваше учебници — това беше лицей от класа и дори най-изпадналите ученички не биха си купили книги втора ръка. Баби слезе по стълбите, като се озърташе с надежда. Няколко момчета причакваха нова или стара плячка. Наблизо ечна мотор и нечий резервоар се размина на една боя разстояние от колите. Баби се качи в пежото на майка си, която още беше ядосана.

— Здравсти, мамо.

— Здравей.

Този път не последва шамар, защото нямаше провинение. Баби почти съжали за това.

Залепнали за мрежата на футболното игрище, Степ и Поло наблюдаваха тренировката на любимия си отбор. До тях бяха Скело, Хук и още няколко души. Голямо викане падна, но само колкото да се вдига шум. Покрай завоя за Тор ди Куинто няколко по-кротки запаянковци гледаха мача от колите си.

Една от новите придобивки на клуба, млад славянин с изчанчено име, вкара ефектен гол. Феновете му наскачаха и запяха някакъв химн, като се полюляваха напред-назад. Степ крадешком си погледна часовника. Един и половина. Сигурно току-що е излязла и сега е в колата на майка си, прибират се по „Корсо Франча“. По-красива е от гола на Станкович. Може би ако тръгне веднага, ще успее да я пресрещне.

Забеляза, че Поло го наблюдава.

— Какво има?

— Нищо.

— Какво си ме зяпнал тогава?

— Защо, не може ли да те зяпам?

— Ей, педал, гледай си мача!

На терена играчите си подаваха бързо топката, а един левак между тях се мъчеше да им я отнеме.

— Какво, пак ли ме зяпаш? Абе ти май не разбираш от дума! — Степ сграбчи главата на Поло и я заблъска в мрежата.

— Там трябва да гледаш! Там, там!

— О-о-ох! Поло понечи да се освободи, но носът му се заклеши в една дупка, а устните му — в съседната.

Скело, Хук и останалите се нахвърлиха върху него — ей така, да поблъскат и те. Настана меле. Няколко непознати момчета също се включиха в екшъна, правеха се на полицаи и налагаха, когато сварят с рула от вестник. След малко групата се разпиля, всички се разбягаха и Степ яхна мотора си. Приятелят му скочи зад него и двамата се стрелнаха по чакъла.

„Дали е разбрал за какво си мисля?“

— Обаче много кофти, а? — провикна се Поло. — Стана късно, иначе можехме да ги вземем от училище!

— Я не ми се прави на отворен...

Вече и мислите му не можеха да останат скрити.

Баби се опитваше да учи. Прелистваше тетрадката си, сменяше станциите на радиото, отваряше и затваряше хладилника... Накрая се озова пред телевизора с шоколадово мляко в ръце. Сърцето ѝ подскачаше всеки път щом звъннаше телефонът. Андреа Паломби се обади на сестра ѝ най-малко три пъти. Ето пак! Животът е толкова несправедлив! Четири обаждания за Даниела, а за нея — нито едно...

Степ похапна у дома заедно с Поло, който изпразни хладилника и похвали кулинарните умения на Мария, а тя с удоволствие наблюдаваше как изчезва ябълковият пай, който беше опекла за Паоло... По-късно си тръгна и Степ препрочете всички комикси на Пациенца, прегледа оригиналите, с които толкова се гордееше, събуди заспалия Поло и му ги показа сигурно за четирийсети път, но той пак ги оцени по достойнство. Наистина бяха големи приятели — толкова големи, че Степ му разреши да ползва телефона. Естествено, Поло не пусна слушалката няколко часа — винаги правеше така, където и да отиде. Особено откакто си хвана гадже. Мечтаеше да свие отнякъде мобилен телефон...

— Брат ми има — отбеляза Степ.

Очите на госта светнаха: след като му изяде пая, защо да не му свие и телефона?

Баби и Дани отидоха на аеробика. Една залязла актриса пресметнала, че хубавият ѝ задник ще носи много повече пари в салона, отколкото на екрана, и се отказала от второразредните филми, за да си отвори спортен салон. Искала да помогне на мъжа си — наскоро фалирал продуцент. Говореше се, че е инвестирала именно парите от този инсцениран банкрут. Едно е сигурно: и двамата имаха хубави задници в пряк и в преносен смисъл...

Степ и Поло пък отидоха в клуба на РАИ и кръстосаха стиковете на зелената маса. После решиха да минат през фитнеса. По пътя срещнаха Скело, Хук и Сицилианеца. Поблъскаха железата, отметнаха две-три упражнения за рамене и гърди... Бездруго нямаха кой знае каква нужда от тренировки.

Баби и Даниела се върнаха вкъщи. Изядоха две големи салати с царевица, придружени от Crispie Roll.

Степ, Поло и другите ометоха няколко пици в „Галето“, пиха бира после някой предложи да отидат на кино. Поло каза, че предпочита да се види с Палина, защото била сама вкъщи. Другите го обърнаха на майтап, а един откровенно му завидя. Казаха си „довиждане“ и се разделиха.

Баби и Даниела седяха на дивана заедно с родителите си. Гледаха весел семеен филм по първа програма. Атмосферата беше видимо спокойна.

Степ остана сам, размотаваше се с мотора. Тъмни заплашителни облаци се гонеха в небето. Чу се далечна гръмотевица, след малко — още една. Закапаха едри капки, все по-силно. Скоро обувките му Тобасо потъмняха, шибани от дъжда. Якето му се накваси.

Улица „Беваня“. Намали пред безлюдния пазар и спря под навеса на будката. Водата се стичаше по металния ръб. Погледна джинсите си — бяха мокри от коленете надолу. Мина закъсняла кола. Степ запали цигара и неусетно се озова в близката телефонна кабина. Държеше смачканото навито листче.

След малко телефонът в дома на Джервази звънна и Даниела вдигна слушалката, която държеше до себе си на дивана.

— Ало? — Погледна смаяно Баби. Не можеше да повярва на ушите си. — Сега ти я давам.

Беше й достатъчен само един поглед, за да разбере: той е!

Даниела й връчи слушалката, като внимаваше да не се издаде пред майка си. Баби я пое внимателно, сякаш се страхуваше, че треперещите й пръсти ще прекъснат връзката и той ще изчезне завинаги. Доближи я бавно до пламналото си лице.

— Да?

— Здравей. Как си?

Топлият му глас проникна право в сърцето й.

— Добре, а ти?

— Добре. Можеш ли да говориш?

— Един момент, че тук нищо не се чува. — Тя стана от дивана и пеньоарът й се развя след нея.

Рафаела веднага надуши нещо.

— Кой е? — попита тя.

Даниела реагира без капчица колебание:

— Кико Брандели — един от нейните обожатели.

Номерът мина и всички отново се втренчиха в телевизора.

Угасената лампа в стаята й. Тя — до мокрото стъкло на прозореца.

— Ало, Степ? Къде си?

— Под дъжда. Да дойда ли при тебе?

— Нашите са си вкъщи.

— Тогава ти ела.

— Не мога, наказана съм. Снощи и двамата ме чакаха на прозореца...

Степ се усмихна и хвърли цигарата.

— Значи е вярно! Има момичета, които стоят заключени вкъщи!

— Аха, и на теб ти се падна точно такава... — Тя затвори очи, ужасена от бомбата, която му беше подхвърлила. Закача да чуе някакъв отговор. Отвори бавно очи. Дъждът вече утихваше. — Там ли си още?

— Да. Чудя се какво е да ти се падне някоя хитруша.

Баби прехапа устни и закрачи щастлива из стаята.

— Ако бях толкова хитра, щях да си хвана някой друг.

Степ се засмя:

— Добре, хайде мир! Да се опитаме да издържим поне един ден.

Утре какво ще правиш?

— До обяд съм на училище, после пак съм наказана.

— Ами значи ще ти дойда на гости.

— Не мисля, че е добра идея.

— Защо? Ще се облека прилично!

— Не заради това, а по принцип! Знаеш ли какво, ти сутрин в колко ставаш?

— В десет, в единайсет... Както дойде. Понякога спя до обяд.

— Ще можеш ли да ме вземеш от училище?

— В един ли? Да, мисля, че да.

— Имах предвид преди часовете.

Кратко мълчание.

— В колко?

— В осем и десет.

— Защо ходите на училище толкова рано?! И после?

— После не знам, ще избягаме.

Не можа да повярва, че го е изрекла. „Ще избягаме.“ Мисълта ѝ хареса.

— Добре. Значи в осем пред твоето училище. Стига да успея да стана.

— Няма да е лесно, нали?

— Няма.

Притихнаха. Не знаеха какво да си кажат.

— Ами чао тогава.

Вече не валеше. Облаците се носеха бързо. Степ се почувства щастлив. Погледна слушалката. От другата страна беше тя.

— Чао, Баби.

В небето грейнаха няколко бледи звезди. Той се качи на мотора. Осем и десет?! Луда работа! Кога за последен път е ставал толкова рано? Преди три дни се прибра по това време...

В тъмната стая, с телефона в ръка, Баби продължаваше да гледа втренчено през прозореца. „Навън сигурно е студено...“

— Неволно потръпна. Върна се в хола, подаде слушалката на сестра си и се настани на дивана.

Дани изучаваше с любопитство лицето ѝ, като гледаше да не я забележи. Щеше ѝ се веднага да ѝ зададе своите сто-двеста въпроса, но се задоволи с изражението на очите ѝ, които бяха изпълнени с щастие.

Баби насочи вниманието си към телевизора и в първия миг този стар черно-бял филм ѝ се видя преливащ от цветове. После една страшна мисъл я върна в реалността: утре за пръв път ще избяга от училище!

39.

Паоло седеше на масата и разсеяно преглеждаше вестника. Като стигна до страниците за икономика, успя да се съсредоточи. Точно в този момент някакъв шум привлече вниманието му. Млякото кипеше в тенджерката и се изливаше върху пламъка на газта.

Той изтича към печката. Кафето изригна със съскане от кафеварката. Паоло загаси и двата котлона.

Странно, нямаше почти нищо за ядене, а беше заръчал на Мария да му опече ябълков пай. Сигурно е забравила. Отвори някаква кутия, на дъното ѝ подрънкваха натрошени бисквити. Опита ги. Спомни си за един сладкиш, който пазеше за критични ситуации като тази. Прерови няколко шкафа и го намери. Отрязва дебело парче. В този момент влезе Степ.

— Здравсти.

Паоло поклати глава.

— По кое време си идваш! Сега ще спиш цял ден, нали! А после в най-добрия случай ще отидеш на фитнес. Ти наистина си живееш живота...

— И още как! Само че не се прибирам сега, а излизам.

— Така ли, къде?

— На училище.

— За какво?

— Стига си ме разпитвал!

— Прави каквото знаеш, само не ми създавай проблеми. Мария защо не ми е направила ябълков пай? Или може би сте го изплюскали с ония прасета...

— Я не ми обиждай приятелите, аз обиждам ли твоите?

Паоло не отговори, той приятели нямаше. Е, от време на време му се обаждаше по някой колега или състудент, но тези хора никой не можеше да ги обиди, те вече бяха обидени на живота. Тъжни, сиви, с тела на поети.

Степ облече якето си и излезе.

— Чао, Па. Ще се видим довечера.

Брат му остана сам. Посегна към сладкиша, който беше нарязал пред себе си, но него вече го нямаше.

Да-а-а, по един или по друг начин Паоло винаги беше на загуба.

— Чао, татко!

Баби и Даниела слязоха от колата, помахаха и се отдалечиха. Баби изкачи още няколко стъпала. Обърна се. Мерцедесът беше вече далеч. Хукна надолу и за беда се натресе на Падина.

— Ей, къде си се разбързала?

— Тръгвам със Степ.

— Вярно ли? Къде ще ходите?

— И аз не знам, най-напред ще закусим. Тая сутрин ми беше толкова напрегнато, че не успях да хапна. За пръв път се чупя от училище!

— И аз бях така първия път — засмя се Палина. — Но сега вече... майка ми я подписвам по-добре, отколкото тя самата!

Моторът на Степ спря с пукот до тротоара.

— Тръгваме ли?

Баби погледна усмивката му, широките му рамене... и едва сега разбра колко много е искала да го види. Целуна бързо приятелката си и седна зад него. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Внимавай, Палина! Отбелязвай кого изпитват.

— Слушам, шефе!

— И да не ме издадеш, чу ли?

Е, това беше. Хондата подскочи напред и се понесе далеч от училището, от скучните часове и от Джачи.

Палина ги погледа със завист и се отправи към входа, без да забележи, че някой я наблюдава. Малко по-нагоре една повехнала ръка, украсена със старинен пръстен с виолетов камък в средата, отпусна завесата.

Момичетата от трети „Б“ курс изглеждаха притеснени — имаха италиански и Джачи се канеше да изпитва. Беше странно развеселена и това не предвещаваше нищо добро.

Първо провери присъстващите. Липсваше едно момиче, чиято фамилия започваше с „К“. Джервази също я нямаше.

— Ломбарди?

Палина подскочи:

— Да, госпожо?

— Джервази защо не е на училище?

— Ами... снощи се чухме по телефона... каза, че нещо не ѝ е добре и...

Джачи я изгледа и присви очи.

— Благодаря ти, Ломбарди, седни си. Илари...

— Тук!

Учителката погледна към класа и срещна погледа на Палина, която се изчерви и сведе глава притеснено. На чина ѝ още се мъдреше надписът, който лично беше издълбала: „Палина и Поло forever!“ Къде ли е Баби сега? Прииска ѝ се да е на нейното място, само че с Поло — все пак „красотата е в очите на гледащия“... Любимият ѝ цитат.

Джачи затвори дневника и започна да говори. Беше твърде весела. Докато крачеше между чиновете, един слънчев лъч попадна върху старинния пръстен на лявата ѝ ръка, а той откликна с виолетов отблясък.

Отдалечаваха се от шумовете на пробуждащия се град. От сладкарница „Еуклиде“ поеха нагоре по рампата, после вдясно срещу сервиза за гуми, след чешмата завиха по малката стръмна уличка и запълзяха нагоре към кулата. Наоколо се ширеха поляни, потънали в зеленина. Отклониха се от асфалтовия път. Мотоциклетът превиваше златистите класове, които зад него се изправяха отново, дръзки и наперени. Топлият вятър галеше житните ниви като ръката на пианист.

Спряха зад хълма, близо до кулата. Долу, в ниското, едно дремещо куче наглеждаше няколко проскубани овце. Овчар по дънки слушаше малък раздрънкан транзистор, пушейки трева. Баби отвори чантата си и извади голямо английско знаме.

— Купих го в Портобело, ходих там по линията на Education First. Помогни ми да го постеля. Ти бил ли си в Англия?

— Не, никога. Хубаво ли е?

— Много. Изкарах един месец в Брайтън и още няколко дни в Лондон.

Изтегнаха се върху знамето и тя продължи да разказва за своите пътувания. Явно беше ходила на много места... По едно време Степ кротко заспа.

Като се събуди, Баби я нямаше. Той скочи и се озърна. Ето я, малко по-надолу по хълма. Нежните ѝ решителни рамене... Тръгна към нея, повика я, но тя не го чуваше — слушаше своето Sony. Погледът ѝ не обещаваеше нищо добро.

Степ седна до нея, без да обели и дума. Накрая Баби не издържа и свали слушалките.

— Как можа да заспиш, докато ти разказвах! Значи ти изобщо не ме уважавах!

— Е, хайде сега! — Степ се усмихна виновно. — Значи просто, че не съм се наспал.

Толкова беше красива! Като се ядосваше, държеше брадичката си изправена и изглеждаше малко смешно. Косата ѝ блестеше като буйни морски вълни, а тъмните корени бяха мокър пясък, изкопан от невинно дете. Решителните ѝ вежди напомняха разтворените криле на чайка, устремена над синия океан на очите ѝ. Ами миглите ѝ, златистата кожа, нацупените ѝ устни... Степ се наведе и я погали, но Баби се дръпна:

— Остави ме!

— Не мога. По-силно е от мен. Трябва да те целуна.

— Казах остави ме! Сърдита съм ти!

Той доближи устните ѝ.

— После ще те изслушам... и за Англия, и за Лондон, и за всичко...

— Да си слушал навреме!

Степ я издебна и я целуна. Последва нежна борба, но накрая Баби се предаде.

— Не е честно... — прошепна.

— Така е.

— Не ми харесва, когато си груб.

— Няма вече, обещавам.

— Не ти вярвам!

Тя го удари с юмрук, той прие удара и потъна заедно с нея сред меките класове.

Над тях — слънцето и синьото небе. Мълчаливи свидетели. Малко встрани — изоставеното английско знаме. Степ докосна блузката ѝ и спря колебливо. Погледна я. Затворените ѝ очи изглеждаха спокойни. Откопча едно копче, после следващото — бавно

и нежно, сякаш се страхуваше да не разруши магията на този миг. Ръката му се спусна по бедрото ѝ. Баби не го отблъсна, целуваше го, притискаше се все по-силно към него. Усети аромата на парфюма ѝ, затвори очи. За пръв път всичко му се струваше различно. Не бързаше, изпитваше странно спокойствие. Отворената му длан се плъзна по гърба ѝ, надолу по меката вдлъбнатинка до ръба на полата. Леко изкачване обратно нагоре, началото на сладко обещание. Спря. Две малки дупчици го накараха да се усмихне... както и целувката ѝ, още по-страстна. Продължи да я гали нежно, движейки пръсти нагоре, докато стигна до едно тънко ластиче, облечено в дантела. „Как ли се разкопчаваше? Две телени копчета? Две закопчалки във формата на полумесец, които влизат една в друга? Едно метално S, което се закопчава отгоре?“ — Поколеба се. Баби се откъсна от целувката му и го погледна с любопитство.

— Майната му, как се разкопчава това?

Тя поклати глава.

— Ама че просташки език! Не обичам да ми говориш така!

Неочаквано тайната се разкри — двата малки полумесеца се разделиха и дланта му преброди целия ѝ гръб чак до шията, без никаква пречка.

— Извинявай...

Той ли каза това?! Поиска ѝ извинение?! Усети, че гали гърдите ѝ, откри и там едва доловимия знак на желание и се спусна бавно надолу, към гладкия ѝ корем.

Тогава ръката ѝ решително го спря. Степ отвори очи.

— Не — каза Баби.

— Какво „не“?

— Не. — Тя се усмихна.

— Защо?

На Степ изобщо не му беше до смях.

— Защото не искам и толкоз!

— Ама има ли някаква причина? Да не би да си...

— Не, няма причина. Като се научиш да ми говориш прилично, тогава... може би.

Степ се тръшна по корем и започна да прави лицеви опори. Една след друга, все по-бързо, без да спира.

— Не мога да повярвам! Каж ми, че не е вярно! Намерих я!

Баби закопча сутиена си.

— Какво си намерил?

Той продължи на една ръка, после легна и се ухили.

— Ти... не си го правила никога!

— Ако се чудиш дали съм девствена, отговорът е „да“. — Тя се изправи и изтупа полата си. Няколко тревички паднаха на земята. — А сега ме закарай обратно.

— Ти какво, ядоса ли се? — Степ понечи да я гушне.

— Остави ме. Груб си, не ми е приятно така. — Освободи се от прегръдката му и тръгна бързо към английското знаме.

Той я настигна.

— Чакай де, защо ми се сърдиш сега? Извинявай!

— Какво каза?

— Много добре чу.

— Не, повтори го!

Степ се огледа ядосан и пак се обърна към нея:

— Извинявай! Сега доволна ли си? Аз пък се радвам, че не си го правила.

Баби се наведе, сграбчи английското знаме и го изтупа.

— Така ли? И защо?

— Ами... защото така.

— Защото мислиш, че ще си ми първият?

— Виж какво, извиних се, какво повече искаш? Ей, ама много е трудно с тебе!

— Мир? — Тя му подаде единия край на знамето. — Помогни ми да го сгънем.

Отдалечиха се един от друг, изпълнаха го, после се приближиха отново.

Качиха се на мотоциклета, без да говорят. На хълма останаха смачканите класове и един прекъснат разговор. За пръв път бяха заедно, а Степ вече два пъти ѝ се извини. Прегърна го, изпълнена с щастие. Сега беше спокойна, не мислеше за нищо. Не знаеше, че един ден, много скоро, ще довършат започнатото.

40.

— Спри! — извика Баби и стисна силно краката на Степ. Моторът почти закова на място при тази команда.

— Какво става?

— Майка ми! — Тя посочи пезото на Рафаела, спряно срещу стълбището на „Фалкониери“. Погледна часовника си. Оставаха няколко минути до един и половина. — Чао, ще ти се обадя следобед.

Целуна Степ и се отдалечи, като пристъпваше наведена между паркираните коли.

Рафаела вдиша лявата си ръка и я разгледа. След малко вдигна пилочката, която държеше в дясната си ръка. Баби разбра — оправяше си маникюра. Обърна се надясно, към дъното на улицата. Степ го нямаше. Усмихна се. Кой знае какво си е помислил за нея! Реши да му се обади по-късно.

Изведнъж се сети, че не може да го направи — не знаеше номера му. Не знаеше дори къде живее. Звънецът би и долните класове се появиха на стълбището. Втори звънец. Сега излизаха по-големите. Едно момиче я погледна с любопитство и Баби му направи знак да мълчи. То веднага разбра — всички тук бяха свикнали с тайните.

Най-послед дойде ред на нейния клас. Баби се надигна полека. Майка ѝ още не гледаше. Сега е моментът!

Тя излезе от скривалището си и невъзмутимо се присъедини към колоната от момичета.

— Баби! — Палина се завтече към нея. — Какво стана? Видя ли те някой?

— Не, всичко е точно.

Палина ѝ подаде един лист.

— Ето, това са домашните, които ни дадоха. Отбелязала съм и изпитванията. Направо можеш да ме вземеш за секретарка. При теб как беше?

— Супер! — Баби пхна листа в чантата си и се усмихна щастлива.

— Нека позная: закуска в „Еуклиде“ на улица „Виня Стелути“.
Капучино и паста със сметана.

— Да, само че в бара на улица „Фламиния“.

— После препускане до Фреджене и бурен секс на плажа.

— Не позна!

— Не познах за кое?

— За едно от двете...

Всъщност не позна и за двете. Баби се качи в колата и заряза приятелката си там, пред училището, да се пръсне от любопитство.

— Здравсти, мамо.

Положението изглеждаше спокойно.

— Здравей. Как мина?

— Добре.

Пристигна и Даниела.

— Джована каза, че вече ще се прибира сама...

Новината изпълни всички с радост и пежото потегли.

На светофара пред площад „Еуклиде“ Баби усети, че нещо я боцка, и провря пръсти под блузката си — на сутиена ѝ се беше закачил житен клас. Измъкна го и го мушна в тефтера си. После погледна скришом тази малка голяма тайна. Усмихна се.

Като светна зеленото, изведнъж видя Степ. Беше там, от другата страна на площада, смееше се и размахваше... нейното английско знаме! Как е попаднало в него?! В този миг Баби разбра: „Степ е същият като Поло!“ — Удиви се, че не го е проумяла по-рано.

Беше влюбена в крадец.

41.

Първото „а“ беше прекалено дебело, второто — с твърде дълга опашка, после — много ниско, накрая целият подпис стана неестествено тънък... Баби опита отново. Изписа няколко листа от тетрадката по математика. Накрая резултатът ѝ се стори приемлив.

— Дани! Според теб това може ли да мине за подписа на мама?

Даниела огледа критично последния опит.

— Фамилията трябва да е по-разтеглена. И „д“-то е прекалено тънко. Мама го пише така...

— На мен ми изглеждат еднакви.

— Ами прави каквото знаеш. Защо ме питаш, като и без това няма да ме послушаш?

Баби отвори бележника си на страницата с извинителните бележки. Отбеляза датата, а там, където трябваше да се посочи причината за отсъствието, написа „здравословни проблеми.“ Оставаше само подписът. Опита още веднъж на един лист. Този път стана добре, почти свършено, дори майка ѝ нямаше да познае. „Значи мога да фалшифицирам и чекове... Или може би не.“ Добре че първият час беше при математичката Бои. Очила с дебели стъкла, неизменна широка усмивка... Веднъж Бои каза, че е загубила контролните на класа, и помоли момичетата да не я издават. Палина беше сигурна, че е изкарала поне четири и че „тая лъже нарочно“. Смяташе, че всички учители са против нея.

Баби затвори бележника и изпита неясна тревога. Математичката със сигурност нямаше да се усъмни в подписа, само че вторият час беше при Джачи.

42.

По-късно родителите ѝ излязоха и Степ дойде да я вземе. Довлече цялата тайфа — Скело, Луконе и Карла, Дарио и Глория, Сицилианеца, Хук, Поло и Палина и някакви непознати момчета в един голф. Тръгнаха към „Прима Порта“, после завиха надясно към Фиано. Като пристигнаха, Баби беше измръзнала. Мястото се казваше „Ил Колонело“ и изглеждаше доста евтино. Седнаха, келнерът дойде да вземе поръчката. Бяха петнайсет човека и постоянно променяха решенията си, само Баби от самото начало си избра една салата.

— Слушай, шефе, пиши две порции папарделе^[1] с месо от глиган.

— И за мен! — провикна се някой друг, после трети. Веднага след това нови двама поискаха карбонара.

Не стига това, ами Поло се опитваше да помогне, като повтаряше всички поръчки и създаваше още по-голям хаос. Горкият келнер тръгна съсипан към кухнята. Запомни само четиринайсетте светли бири и... какво поиска онова русо момиче? Той надникна в тефтера си, пълен със зачеркнати редове. Аха, диетична кола.

Вечерята се превърна в пълна лудница. Щом пристигнеше някое ястие, всички се нахвърляха върху него и след миг чинията оставаше празна. Момчетата се смееха развеселени. Баби погледна Палина, търсейки малко разбиране, но приятелката ѝ се беше сляла съвършено с тази среда. Отмести очи към Степ. Той се усмихна. Насили се да му отвърне, макар че никак не ѝ беше забавно. После започна разказът на Сицилианеца за някой си Франческо Костанци, който имал неблагоприятното да флиртува с бившата му приятелка. „Какво толкова, нали е бивша?“ — помисли си Баби. Откачена история, но останалите я слушаха с интерес. „Значи може и да е прав. Аз съм лудата.“ Както и да е, та тоя Франческо здравата си изпатил.

— И знаете ли какво направих тогава? — Сицилианеца отпи глътка бира. — Отидох заедно с Хук у Марина и я накарах да се обади на онова лайно, да го викне у тях. И знаете ли какво направи тоя?

Май наистина не знаеха. Баби реши да отгатне:

— Отишъл е!

Сицилианеца се обърна към нея, изглеждаше малко засегнат.

— Точно така...

Тя се усмихна под неодобрителния поглед на Степ.

— Идва значи оня, Марина му отваря да се качи и ние скачаме върху него. Не можете да си представите какъв смях падна! Съблякохме го чисто гол и го завързахме за стола. Гол като червей! После взех от кухнята един нож и му го мушнах между краката. Леле, като взе да крещи... Казах на Марина да се издокара в прозрачна дантела. Знаете я Марина...

Баби не я знаеше, но със сигурност нямаше да я хареса, щом е била гадже на Сицилианеца.

— И й пуснах музика, а тя започна да прави стриптийз. Викам „ей, ако оная ти работа се надигне, ще я отрежа, да знаеш“! Казвам ви, тоя не се и помръдна! Оная му работа беше като умряла!

Всички се кикотеха като луди, момичето в ъгъла за малко да се задуши. Баби не вярваше на ушите си. А разказът сякаш нямаше край...

— По едно време се отваря вратата. Техните! Ох, да бяхте видели лицата им!

— И го завариха чисто гол?! — удиви се Палина.

— А, не знам, ние избягахме. Знам само, че оная вече е с някаква друга и като гледа стриптийз, не му става.

Е, това беше върхът, едва не паднаха под масата от смях. После нещо се случи. Най-напред полетя парче хляб. След него се изсипа дъжд от остатъци и настана яростна битка, всеки хвърляше каквото му падне... Момичетата първи напуснаха позициите. Келнерът се опита да въведе ред, но един комат го улучи право в лицето. Последваха аплодисменти. Пристигна сметката, Поло предложи да събере парите, а Степ хвана Баби под ръка и я изведе навън. Един по един наизлязоха и другите.

Тя извади портмонето си.

— Колко ти дължа?

— Шегуваш ли се, забрави.

— Благодаря.

— Не трябва да благодариш на мен. Хайде, качвай се.

Тя се подчини.

— А на кого? Нали Поло каза, че ще събере парите.

— Това е парола.

Точно в този момент Поло излетя от ресторанта и скочи върху мотора си.

— Давайте, момчета!

Палина се вкопчи в него и всички потеглиха с мръсна газ.

Дотича келнерът, но вече беше късно — тайфата летеше по тесните улички на Фиано. Поеха по „Тиберина“ и чак тогава включиха фаровете.

Поло се приближи до Степ.

— Е, добре си хапнахме при тоя Колонело. Жалко, че вече няма да ходим там.

— Знаеш ли къде можем да отидем в събота? Горе, в Нерви. Там има някакъв ресторант. Фарипело много го хвали.

— По колко излиза?

— Около четирийсет на глава.

— Много бе! — Поло се ухили с детската си усмивка и изостана назад.

Баби се наведе към ухото на Степ:

— Значи не сме платили?!

— И какво, ако е така?

— Как какво, ами ако се оплачат в полицията?

— Я стига, не ни е за пръв път! Досега не са ни хванали, така че гледай да не ни издъниш.

— А не ти ли пука за хората от ресторанта? Готвят ти, слагат ти да ядеш, а ти...

— Какво аз, нали всичко си изядох!

Явно нямаше смисъл. Баби погледна нагоре — звездите трептяха в небето, малки прозрачни облачета галеха луната. Всичко щеше да е прекрасно, ако...

— Ей, Степ! — Беше Луконе. Зад него седеше една обемиста блондинка на име Карла. — Плащам петдесетачка, ако стигнеш пръв до центъра на едно колело.

— Дадено!

Моторът на секундата се изправи и Баби едва не се търкулна на асфалта. „О, не... Не мога повече...“ Поне не беше с главата надолу!

— Степ! Степ! — запротестира тя. — Престани!

Той отпусна газта и предното колело плавно докосна земята. Луконекрепя победоносно.

— Какво те прихвана?! — Кресна й Степ.

— Стига с тия изпълнения! Не мога повече, разбра ли! Искам нормален, спокоен живот! Искам да си плащам вечерята! Не искам да слушам как някой седи гол с нож между краката! Мразя насилието, мразя биячите, мразя простаците! Мразя ги!

Помълчаха малко и тя сякаш се успокои. Тогава той започна да се смее.

— Какво толкова смешно има?

— Аз пък знаеш ли какво мразя?

— Какво?

— Мразя да губя, а току-що изгорях с цяла петдесетачка!

[1] Вид прясна паста. — Б.пр. ↑

43.

Пред бензиностанцията на площад „Еуклиде“ един дангалак с ръце в джобовете се заливаше от смях пред някакъв дребосък, който подскачаше около него и не спираше да говори. Цяла тумба момичета и момчета слушаха разказа му, беше адски забавен. Трябваше да стане актьор, вместо да се забие да учи икономика и търговия.

Малко по-встрани, пред магазин „Пандемониум“, от една червена тойота „Корола“ слезе чернокосо момиче със свършени крака, черно сако и плисирани бермуди от лъскава коприна. Беше по-пленително от рекламен клип — но когато слезе той, магията изчезна. Доста оредяла коса, бирено шкембе — определено не ставаше за реклама. Срещу будката за вестници беше спряла камионетка, двама карабинери отегчено проверяваха документите на няколко момчета. Тук-там потегляха моторетки, малки и големи се отправяха на групички към поредния купон, после пристигаше някой закъснял или друг, отскочил да хапне, за да убие време, докато чака родителите му да освободят терена. Прелетя кола, свиреща с клаксон, русо момиче подаде глава от прозореца ѝ и помахна на някого, после изчезна по улица „Сиачи“. Мургава ученичка влезе в магазина за цигари, друга се гушеше в прегръдките на момче, възседнало мотоциклет Peugeot. Смееха се и поглеждаха към приятеля си, който от половин час бърбореше по телефона.

— Хайде стига, зарежи я тая...

Един арабин, седнал на външна масичка, пиеше евтино вино и се чудеше какво прави тук. От близкия хотел „Рокси“ наизлязоха шумни туристи. Лъскава кола спря пред будката за вестници и паркира в средата на улицата. Друга зад нея нервно нададе вой с клаксона.

— Майната ти, има място да мине и камион! — кресна нахалникът, вместо да се извини.

После един след друг заприиждаха те. Някои се качиха на тротоара, други паркираха пред спуснатата решетка на „Еуклиде“.

Баби слезе от мотоциклета на Степ, отметна коса и в този момент до нея се приближи Палина:

— Яко, а?

— Кое?

— Ами това, че избягахме, без да платим.

— Изобщо не беше забавно.

— Ти пък, какво толкова...

— Как какво, това е кражба! Да ядеш, без да платиш, си е кражба!

— Да бе, една чиния тортелини — кражбата на века!

— Защо се правиш, че не разбираш?

Неочаквано една ръка я потупа по рамото и Баби се обърна. Мадалена. Хилеше се и дъвчеше дъвка.

— Слушай какво ще ти кажа: повече няма да идваш тук!

— Защо пък да не идвам?

— Защото не те искам!

— Никъде не пише, че това място е твое. — Баби се извърна към Палина, но я изненада силен удар в гърба.

— Ти май не разбираш от дума. Омитай се казах! — настоя Мадалена.

— Коя си ти бе? Какво искаш от мен?

— Ей сега ще ти кажа коя съм! Аз съм тая, дето ще ти размаже фасона! — Мадалена поруменя от гняв и изкрещя на една педя от лицето ѝ: — Сега разбра ли коя съм?

Всички млъкнаха в очакване.

— Разкарай се, не обичам площадните изпълнения.

— А, не обичаш, така ли било! Ами стой си вкъщи тогава!

Натрапницата настъпваше заплашително и Баби се опита да я отгласне:

— Остави ме на мира, няма да се разправям с теб.

— Ти какво, посягаш ли ми?! — Мадалена блъсна силно ръката ѝ.

— О, я стига! Тръгвам си. Степ! — Баби се обърна, но точно в този миг усети мощен юмрук под лявата си скула. Последва ритник в корема. Тя понечи да направи няколко крачки назад, но я застигна втори ритник, този път в задника.

— Къде си мислиш, че ще отидеш, а кучко такава?

Тогава срещна погледа на Степ. Някой я дръпна яростно за косата и тя пристъпи напред с наведена глава, влачена от онази подивяла фурия, която я обсипваше с юмруци. Пред очите ѝ падна черно перде. Протегна ръце и сграбчи якето на Мадалена, заблъска я с всичка сила, все по-наблизо, все по-бързо, без да вижда накъде отива, без да осъзнава какво прави. Чу се трясък на желязо и сега отново беше свободна да си поеме дъх. Мадалена беше паднала по гръб, повличайки върху себе си един Voxer и един стар мотор Si. Мърлявото му колело въртеше ръждивите си спици отгоре ѝ, тежката рамка не ѝ позволяваше да помръдне. Баби усети как душата ѝ се надига като море, докосна зачервеното си лице, чу задъханото си дишане, скочи върху Мадалена и я заудря с животински бяс, налагайки където свари — крещеше, дърпаше я за косата, дереше я с нокти и по шията ѝ оставаха дълбоки следи.

После две силни ръце я сграбчиха и я помъкнаха назад. Последният ѝ ритник улучи един SH 50, който се стовари бавно до безпомощната ѝ жертва.

— Ох, моторетката ми... — простена някой.

Всички мълчаха и гледаха. Тя се остави на тези познати ръце и изведнъж избухна в нервен смях, но от устата ѝ не излизаше нито звук. Затвори очи. Виеше ѝ се свят, сърцето ѝ биеше до полуда. Опомни се чак на булевард „Франча“, седеше върху синята хонда на Степ.

— Ела тук. — Той ѝ помогна да слезе, бяха на моста. Приблужи се до чешмата, намокри шала си и избърса лицето ѝ. — Мина ли ти? Значи мразиш насилието, а? Добре че те дръпнах навреме, иначе щеше да я убиеш на място.

Баби го погледна, направи една крачка към него и... се разрида истерично. Сякаш нещо в нея се скъса и сълзите избиха навън, буйни и неудържими. Степ я прегърна, не знаеше какво да направи.

— Хайде стига сега, ти не си виновна. Оная нарочно те предизвика.

— Не исках да се бия с нея, наистина... не исках...

— Знам, знам.

Той сложи ръка под брадичката ѝ, улови една малка солена сълза и повдигна лицето ѝ. Баби отвори очи, подсмръкна, примигна и се разсмя. Степ се приближи бавно до устните ѝ и ги целуна. Сториха му се по-меки от обикновено — топли, покорни.

— И стига си ревала! — Отмести я и скочи върху парапета. — Ако не млъкнеш веднага, се хвърлям в реката. — Направи няколко заплашителни крачки по ръба на мрамора и разпери ръце. — Ще млъкнеш ли, или...?

Под него реката се носеше спокойна и тъмна. Баби го погледна уплашено, но продължи да хлипа.

— Слез оттам... моля те.

— А ти спри да ревеш!

— Не зависи от мен...

— Тогава чао.

Той скочи в бездната и Баби стреснато се надвеси над парапета.

— Степ! — Кресна тя и погледна надолу.

Не се виждаше нищо, само бавната мътна река.

— Бр-р-р-р! — Степ се появи изпод моста и я хвана за яката. — Как само се върза!

— Луд ли си?! Не понасям такива шеги!

— Е нали трябваше да те стресна, за да спреш да ревеш.

— Това се прави за хълцане!

— А ти не хълцаш ли? Хайде, ела. — Той ѝ помогна да прескочи парапета.

Седнаха на малкия мраморен ръб. Далеч под краката им ехтеше напевният шепот на реката и се виждаше осветеният булевард „Олимпиака“. Целунаха се отново, изгарящи от желание. Той разголи гърдите ѝ, разкопча ризата си. Останаха така, вдишвайки аромата си, слушайки биенето на сърцата си, после Баби легна в скута му, а той погали косата ѝ. Погледът ѝ се спря на един надпис, който я поразил: „Обичам те, сърничке!“

— Ти никога не би направил такова нещо за мен...

— Аз бих написал друго. Нещо от този род. — Той посочи бялата колона отсреща, където някой беше направил дръзка поправка: „Катя има второто най-хубаво дупе в Европа.“ „Второто“ беше вмъкнато отгоре. — Явно твоето е първото.

— Мръсник! — Баби го перна с юмрук.

— Ти нещо много взе да се биеш! Да не ти стане навик...

— Не обичам такива шеги.

— Добре, няма вече.

Степ се опита да я прегърне, но тя се дръпна. Накрая все пак се предаде, повярвала на поредното му обещание.

44.

Разделиха се пред входната врата.

— Хайде, лека. И да знаеш, гордея се с теб!

Баби се усмихна и изтича нагоре по стълбите.

По-късно, гледайки кичурите коса, останали по четката в банята, си спомни думите му и я заболя. Гордеел се с нея! За какво? За това, че наби Мадалена?! Съкрушена се пъкна между чаршафите. Вече не знаеше коя е, но в едно беше сигурна: с тази Баби тя със сигурност не се гордееше.

— Алесандри?

— Тук.

— Бандини?

— Тук.

Математичката пропусна едно име, извини се и продължи проверката оттам, където беше сгрещила.

Баби тревожно разглеждаше извинителната си бележка, вече не ѝ се струваше толкова съвършена... но всичко мина гладко. За разлика от сутринта, когато майка ѝ видя подутата ѝ буза и веднага се поинтересува какво е станало.

— А, нищо. Снощи в тъмното се ударих във вратата.

Слава Богу, нямаше други следи.

На чина ѝ падна сгънато листче. Баби се озърна — Палина ѝ се усмихваше лукаво. Разтвори листчето. Беше рисунка: едно момиче лежи на земята, а друго стои над него като боксьор. Най-отгоре — огромно заглавие: „Баби III“. И пояснение: „Юмруците ѝ — от гранит, а мускулите — от стомана. Щом се появи, площадът се разтреперва от страх и простакесите си плюят на петите!“ Над жертвата беше написано „Мадалена“, а в скоби — „простакеса“. Баби не се сдържа и се разсмя.

Звънецът удари, момичетата едва успяха да станат от чиновете си и Джачи нахълта в класната стая. Всички се върнаха по местата си. Учителката се огледа наоколо, сякаш търсеше някого. Като забеляза Баби, изпита видимо облекчение.

— Джервази!

Тя се изправи.

— Ела, ела. Донеси си бележника.

„Тая какво се заяжда с мен?! — Баби усети, че ѝ прилошава — сякаш цялата стая се завъртя. Довлече се пред катедрата, чувстваше се неопишимо тежка. — Какво става, защо ми иска бележника? — Не ѝ хрумваше никакво обяснение.“

— Вчера защо не дойде на училище?

— Ами... не се чувствах добре. — О, да, сега вече се чувстваше наистина зле! Джачи се приближаваше застрашително до страницата с извинителните бележки. Намери последната и попита:

— Това тук майка ти ли го е писала? — Тикна подписа пред очите ѝ и Баби го разгледа любопитно, сякаш за пръв път го виждаше.

— Да — отвърна толкова тихо, че почти никой не чу.

— Странно. Защото преди малко говорих с нея по телефона и тя не знаеше нищо за твоето отсъствие. Сега пътува насам, стори ми се ядосана. Край с теб, Джервази. Ако докладвам, където трябва, ще те изключат от училище. Колко жалко, а можеше да изкараш такава хубава оценка на матурата... Но какво пък, ще остане за догодина. Този път, Джервази, ти допусна грешка! Вземи си бележника.

Баби се подчини. Чувстваше се невероятно лека, сякаш плуваше във въздуха. Изпитваше някакво безумно щастие.

Така и не разбра какво стана после. Озова се в една зала с дървени пейки. Там беше и майка ѝ, крещеше нещо и ръкомахаше. Пристигна Джачи с директорката. Накараха я да излезе. В дъното на коридора мина една монахиня. Размениха си само погледи — без усмивка, без поздрав. Майка ѝ отвори вратата, хвана я за ръката и я помъкна навън. Беше много ядосана.

— Ще ме изключат ли?

— Няма да те изключат. Има начин да те оставят, но първо трябва да поговоря с баща ти.

Докато слизаха по стълбите, Баби се питаше какъв може да е този загадъчен начин. По-късно разбра: просто трябваше да платят. В

частните училища всичко се решава така.

Даниела нахълта в стаята ѝ с телефона в ръка:

— За теб е!

— Ало?

— Здравсти. Ще дойдеш ли с мен?

Беше Степ. Баби се намести удобно в леглото.

— Сега не мога.

— Хайде де, ще отидем в „Парназо“ или на Пантеона. Ще те черпя гранита от кафе и сметана в „Таца д’Оро“. Опитвала ли си я? Много е яка.

— Ама... наказана съм.

— Пак ли?

— Джачи ме хвана с фалшивия подпис и стана една... Тая нещо се заяжда с мен, за малко да ме изключат заради нея! Добре че майка ми им бутна малко и замаза положението.

— Колко им бутна?

— Десет милиона. За благотворителни цели...

— Мамка му! — Последва неудобно мълчание. — Там ли си още?

— Да, мислех си... за Джачи. Едва ли ще спре дотук. Аз я хванах в издънка и тя сега си връща.

— Наистина ли не можеш да дойдеш?

— Абсурд!

— Тогава аз ще дойда при теб.

Баби погледна часовника — беше почти пет следобед. Майка ѝ щеше да се прибере много по-късно.

— Добре, ела. Ще ти направя английски чай.

— Бира няма ли?

— В пет часа?!

— Ами да, точно навреме. Освен това мразя англичаните.

Той затвори телефона, а Баби стана и си обу обувките.

— Дани, слизам до магазина, искаш ли нещо?

— Не. Степ ли ще идва?

— Не е важно. След малко се връщам.

Купи една кутия Heineken и една Pepsi, върна се бързо вкъщи и ги сложи във фризера.

Звънна домофонът.

— Да?

— Аз съм.

— Качи се на първия етаж. — Тя натисна копчето и отвори вратата.

Степ изкачи стълбите тичешком, на последното стъпало забави крачка и дари с онази разтапяща усмивка, която ѝ харесваше толкова много.

— Здравей! — Той извади от якето си една кутия. — Заповядай, английски бисквити с масло.

— Значи все пак обичаш англичаните...

— Брат ми умира за тия бисквити! Аз не съм по сладкото.

„Колко сме различни дори в най-дребните неща“ — каза си тя.

— Супер, ще ги опитам веднага. — Всъщност беше на диета, а тези масленки сигурно бяха по седемстотин килокалории всяка.

Степ я последва към кухнята, където вече ги чакаше Дани, дошла уж да вземе нещо.

— Здравей, Степ.

— Здравей. — Той ѝ подаде ръка усмихнат, сякаш изобщо не му направи впечатление, че знае прякора му.

Скоро водата завря. Баби извади една розова кутия и сипа няколко малки листенца в чайника. Разнесе се екзотичен аромат.

Малко след това седяха в хола. Тя — с чаша горещ чай, той — с ледена бира. Продължиха да си говорят за Джачи. Баби взе един албум със снимки от шкафа и го разгърна. Степ определено се забавляваше, слушаше колоритните ѝ описания за всяка снимка и гледаше как тя израства страница след страница. Видя как ѝ никнат първите зъбки, как духва първата си свещичка, как се учи да кара колело, а после... ето я заедно с Дани на въртележката... На шейната с дядо Коледа, в зоопарка с едно малко лъвче в ръцете... Постепенно лицето ѝ се източи, косата ѝ потъмня, малките ѝ гърди се заоблиха. Семпъл бански от две части покри загорялото ѝ тяло, показвайки гладките ѝ крака, сега издължени и слаби. Усмихваше се върху водно колело, остриите ѝ раменца прозираха сред златистите кичури. В далечината се виждаха

летовници, които дори не подозираха, че са обезсмъртени на тази снимка.

Неочаквано Баби се опита да прескочи една страница, но Степ се оказа по-бърз:

— А-а, не! Искам да видя!

Поборичкаха се малко; разбира се, той победи и избухна в смях: по средата на страницата се мъдреше отново Баби, но с намусена физиономия, много смешна.

— Ето тук вече приличаш на себе си!

Тя го блъсна, направи се на обидена. После прибра албума и отиде в кухнята.

Степ остана сам. На стената висяха оригинални картини от художници, за които не беше и чувал. Руска икона със сребърен обков блестеше върху ниска лакирана масичка. Между двата дивана имаше малки кутии и сребърни пепелници, които много биха се харесали на приятелите му.

От кухнята прииждаше шум на течаща вода. Баби изми чашата и хвърли двете празни метални кутии в кофата за боклук. Покри ги с картонена опаковка от мляко и с парче смачкана кухненска хартия Scottex. После се върна в хола. Степ стоеше прав до масата и разгръщаше дневника ѝ.

— Не е хубаво да се четат чужди неща!

— Защо, да не би да си писала гадории за мен?

— Не е важно.

— Или има нещо за оня тъпак с беемвето?

Тя се сети за Кико Брандели и се разсмя.

— Не, с него не ходехме сериозно. Беше само флирт.

— Само флирт значи.

— Да, за разлика от теб и оная, лудата.

— Не знам за кого говориш.

— Да бе, не знаеш! За биячката, дето вчера ми скочи. Това вашето хич не е било флирт...

Степ се засмя и я събори на дивана. Започна да повдига тениската ѝ.

— Недей. Ако дойдат нашите и ни заварят така, не ми се мисли какво ще стане...

— Права си. — Той я сграбчи и я понесе на ръце с лекота. — По-добре да отидем отгатык. — И без да й даде време да отговори, влезе в спалнята на Рафаела.

— Ти си луд! — прошепна Баби в ухото му.

Вечерната светлина се промъкна през спуснатата щора и освети съвършените й зъби, които потънаха в неговата целувка. Неусетно се озова в ръцете му. Дланите му нежно обгърнаха гърдите й. Погледът й се премрежи, меките й устни се разтваряха и затваряха ритмично, следвайки неговите. Чувстваше се спокойна, сякаш най-после можеше да диша свободно. Пръстите му стигнаха до колана й, разкопчаха го. Чу се проскърцването на кожата, изтракването на металната тока с малкото остро езиче, цъкването на далечен будилник. Дънките й се отпуснаха, сребърните копчета се изплъзваха от илиците си едно след друго... Баби задържа дъха си и тогава нещо се случи — малка, почти незабележима промяна: стори й се, че магията се стопи и изчезна. Продължаваха да се целуват, само че сега помежду им се настани непознато, мълчаливо очакване. Степ се опитваше да долови някакъв знак, но от нея не идваше отговор. Всъщност още не беше решила — никой никога не беше стигал дотам. Ръката му се плъзна над розовия ръб на бикините й. Разтърси я студена тръпка, ластичето се отмести и веднага след това се върна на мястото си. Втори опит, вече по-дързък. Гореща ласка по вътрешната страна на бедрото й, оттам — отново под ластика и надолу, все по-надолу...

Баби надигна глава и го спря.

— Какво има?

— Ш-ш-ш-шт! — Тя се подпря на лакът и остана така неподвижна.

Далечен шум, добре познато скърцане на гуми — пежото влезе в гаража на заден ход.

— Майка ми! Бързо!

Тъкмо беше изпънала покривката на леглото, когато някой почука на вратата.

Беше Даниела.

— Баби, мама си идва!

— Знам, Дани, знам.

Приведе се в приличен вид и излезе, дърпайки зад себе си Степ, който уж се съпротивляваше:

— Не, аз настоявам да говоря с нея! Трябва да изясня веднъж завинаги това положение! — На лицето му грееше нахалната му усмивка.

— Престани да се правиш на идиот! Бързо, мини отгук, за да не те види.

Отведе го в хола и оттам излязоха във фоайето. Асансьорът гледаше право към двора.

— Настоявам за лична среща с госпожа Джервази!

Баби го блъсна напред.

— Изчезвай!

В този момент другата врата се отвори, Рафаела стовари торбите с покупките върху масата в кухнята и наостри уши.

— Баби, ти ли си? — Веднага отиде в хола, където дъщеря ѝ вече беше включила телевизора.

— О, здрасти. Гледам филма.

Но руменината по бузите ѝ я издаде. На Рафаела това ѝ беше напълно достатъчно. Тя отвори прозореца със замах и видя отдалечаващия се мотоциклет.

В коридора се размина с Даниела.

— Дани, някой да е идвал у нас?

— Откъде да знам!

Да, нямаше смисъл да пита. Отиде в стаята на Баби, огледа се. Всичко си беше на мястото, леглото беше съвършено изпънато. Докосна го — стори ѝ се хладно. Въздъхна с облекчение и отиде в спалнята. Преоблече се и седна, без да подозира, че точно там собствената ѝ дъщеря допреди малко се е натискала с онова противно момче.

По-късно се върна Клаудио. Поговориха си надълго и нашироко за извинителната бележка, за десетте милиона, за поведението на Баби през последните дни. Когато най-послед той успя да заеме мястото си пред телевизора в очакване на вечерята, жена му го извика от кухнята.

— Какво има пак?

— Погледни! — Тя сочеше кофата за боклук, където се мъдреха две празни кутии от бира.

— Е, голяма работа, пили са бира.

— Онова момче е било у нас днес следобед, сигурна съм!

— Кое момче?

— Онова, дето счупи носа на Акадо. Стефано Манчини. Заради него дъщеря ти е избягала от училище. Той е виновен за всичко. Води я да се състезава с мотори, кара я да фалшифицира извинителни бележки... Вчера видя ли с каква синина се прибра? Сигурно даже я бие!

Клаудио онемя. „Възможно ли е да я бие?!“ Трябваше да предприеме нещо. Ще предприеме, да.

— Ето — продължаваше Рафаела.

— Какво е това?

— Номерът на мотора му. Ще се обадиш на Давионе, ще му обясниш за какво става дума, нека ти каже адреса му.

— Ти откъде го имаш?

— Нали го видях пред училището, запомних го без грешка.

Клаудио пъкна листчето в портфейла си и закрачи към хола.

Отпусна се пред телевизора. Млада двойка разказваше проблемите си на някакъв мъж с дълга коса. Как може да се обясняват пред всички?! Той не успяваше дори насаме... Ще отиде да поговори с това момче, какво пък... най-много да си изкара боя като Акадо. После ще лежи в същата болница и ще си правят компания.

Започна поредната доза реклами, един професор по изкуствата заговори за полезните свойства на бирата. Клаудио си извади портфейла и се пресегна към телефона. „Стефано Манчини. Това момче вече ми струва десет милиона и две бири.“ Набра приятеля си Давионе. Докато чакаше да отговори, мислеше за Рафаела. „Невероятна жена! Видяла мотора и хоп! — запомнила номера. — А той караше мерцедеса повече от година и още не знаеше своя.“

— Ало, Енрико? Здравей! Клаудио се обажда.

— О, как си? Радвам се да те чуя.

— Виж, извинявай, че те безпокоя по това време... Трябва да ми помогнеш по един личен въпрос.

„Дано да не се съгласи...“

— Разбира се, кажи какво има.

„Ей това е — когато не искаш, всички са готови да ти услужат.“

45.

Стори й се, че сънува, но май наистина някой почука по щората. Да не би да е вятърът? Ето пак, малко по-силно, като сигнал. Баби стана и се приближи до прозореца, а там, осветен от бялата кръгла луна, беше той.

— Степ! Какво правиш тук? Как се качи?

— Много лесно. Прескочих оградата и изпълзах по тръбите. Хайде, чакат ни.

— Ама... трябва да се облека...

— За какво ти е, отиваме съвсем наблизно.

— Нямам нищо под нощницата!

— Още по-добре.

— Много смешно. След малко се връщам.

Тя притвори прозореца, седна на леглото и се облече набързо. Сутиен, бикини, блуза, джинси. Обувките Тобасо.

— Само че аз не мога да сляза отгук, ще минем през хола. Ела.

Преведе го през мрака на заспалата къща, деактивира алармата и взе ключовете. Задържа вратата до последно, за да не се чуе шум, после с леко тракване тя се затвори зад тях.

Спуснаха се по стълбите, метнаха се на мотора и потеглиха със загасен двигател. Като се отдалечиха достатъчно, Степ запали и даде газ. Полетяха напред, свободни да отидат където поискат.

— Къде сме? — Баби слезе от мотора и се огледа.

Степ извади нещо от багажника.

— Ще видиш. Само не вдигай шум.

Озоваха се на улица „Дзандонай“, над църквата. Минаха през малка желязна врата и повървяха по една тъмна алея между избуяли храсти. Ръката му повдигна някаква скъсана мрежа и Баби се провря отдолу, като внимаваше да не се одраска. След малко стъпиха върху прясно окосена трева.

— Ама къде отиваме?

— Ш-ш-ш-шт!

Прескочиха ниска ограда, чуваше се далечен смях. Степ я прегърна и я поведе към огромен басейн, в който плуваха няколко яки момчета. Водата плавно се надигаше и изчезваше зад малка решетка.

— Ела.

Приблжиха се, три-четири мокри лица ги поздравиха и Баби разбра — това бяха приятелите на Степ. Вече знаеше как се казват: Сицилианеца, Хук, Бъни... или по-скоро Андреа, Фабио, Марко. Там беше и Поло, а ето я и Палина.

— Леле, не вярвах, че ще дойдеш! Значи загубих баса!

— Видя ли! — дръпна я Поло. Тя се опита да го потопи под водата, но не успя.

Отдалечиха се, като се пръскаха закачливо. Баби се зачуди за какво точно е бил басът, но после се сети, че има много по-важен проблем.

— Но аз не си нося бански!

— И аз не си нося — успокой я Степ. — Не се притеснявай, всички тук са по гащи.

— Ама... студено ми е... — измънка неубедително тя.

— Донесох две хавлии. Хайде, не си измисляй извинения. — Той съблече якето си. След малко всичките му дрехи бяха на купчина на тревата. — Действай, докато не съм те хвърлил в басейна.

Тя го погледна. За пръв път го виждаше гол. Сребърната светлина подчертаваше мускулите му. Съвършен корем, релефни гърди. „Наистина е за шест плюс.“

След малко и двамата бяха във водата.

— Бр-р-р! Студено!

— Сега ще се сгрееш. Само не се гмуркай с отворени очи, защото е пълно с хлор. Това е първият отворен басейн в зоната, знаеш ли? Нещо като откриване на сезона...

— Напомня ми за документалните филми на Брус Уебър, дето семейство Дилан отива на вилата...

— Документалните филми на кой?

— Брус Уебър.

— Не го знам тоя. Ела!

Приблжиха се до ръба на басейна, където бяха наредени бутилки. Степ ѝ подаде една.

— О-о, мерси, аз не пия.

— Хайде де, ще те сгрее.

Тя пое бутилката с две ръце и я надигна. Газираната течност погали гърлото ѝ.

— Не е лошо.

— Че как ще е лошо, това е шампанско!

„Откъде са го взели? Сигурно са го откраднали.“ Реши да не мисли за това и отново отпи, този път по-уверено. За малко да се задави. Шампанското ѝ потече през носа и Степ се разсмя. Изчака я да се съвземе и заплуваха заедно към отсрещния край на басейна, където един голям храст ги скри от луната. През клоните му проникваха сребърни отражения, които скоро се изгубиха в мократа ѝ коса. Степ я целуна, голите им тела се сляха. Обгърнати от хладката вода, те търсеха топлината в себе си, опознаваха се, разделяха се и отново се събираха. По едно време той се обърна, заплува нанякъде и се върна с нова плячка.

— Тази още е пълна. — Подаде ѝ нова бутилка.

Баби пое няколко глътки и ѝ стана още по-приятно. Потърси устните му, струваше ѝ се, че лети. Степ я сграбчи, завъртя я около себе си. Тя отвори очи. Лекият тласък на течението галеше дясната ѝ буза, нахални пръски стигаха до устата ѝ. Обзе я желание да се смее, високо в небето светли облаци се носеха над безкрайната синева. Обгърна широките му рамене и го целуна със страст. Той погали косата ѝ, гладкото ѝ лице. После слезе надолу по шията, по гърдите, настръхнали от студ и вълнение, и продължи дотам, където я докосна днес следобед. Тя го притисна по-силно, заби брадичка в рамото му и притвори очи. Една полупразна бутилка се носеше във водата, потъваше и изплуваше. Баби си помисли за посланието, скрито в нея: „Помощ! Не ме спасявайте...“ — После стисна клепачи и потрепери, но не от студ. Обзеха я хиляди емоции и в този миг разбра, че е претърпяла корабокрушение.

— Баби! Баби! — Някой я раздруса безмилостно.

Даниела.

— Не чу ли будилника? Хайде, че закъсняваме!

Тя се обърна в леглото. Спомни си изминалата нощ. Степ, когото тайно преведе из къщата. Бягството, къпането в басейна. Шампанското. Той и тя във водата. Ръката му. Да не би да си е измислила всичко? Докосна косата си, беше свършено суха. „Жалко,

сънувала съм. А беше толкова хубаво!“ Извади ръката си изпод завивката и потърси опипом радиото. Зазвуча една прастара песен на Simply Red.

Чувстваше се замаяна, а най-странното беше, че я болеше главата. Придърпа стола, за да се облече. Униформата ѝ беше там, но останалите неща ги нямаше. „Ама че работа, забравила съм да ги приготвя. Може би наистина се променям, ще стана като Палина...“ Отвори първото чекмедже и извади един сутиен. После, докато ровеше за бикини, се натъкна на приятна изненада: скрит в един найлонов плик, там се мъдреше мокрият ѝ комплект! „Значи е истина...“ Като се облече, реши: никога, никога няма да му позволи да стигне докрай.

Успокоена, Баби среса косата си и излезе от стаята.

46.

Джачи влезе в залата за родителски срещи, няколко майки я поздравиха. Непознато момче с тъмно яке и черни очила се беше изтегнало неприлично на едно кресло. Десният му крак беше праметнат през страничната облегалка, в ръката му димеше цигара.

— Извинете!

Момчето се престори, че не я чува. Джачи повиши тон:

— Извинете!

— Да?

— Не знаете ли да четете? — попита тя и посочи табелката, на която пишеше, че пушенето е забранено.

— А, не бях забелязал. — Степ хвърли фасата на пода и го размаза с обувката си.

Учителката се ядоса.

— Вие какво правите тук?

— Чакам госпожица Джачи.

— Аз съм госпожица Джачи. На какво дължа посещението ви?

— А, вие ли сте? Тогава извинявайте за цигарата. — Той се настани по-прилично в креслото. — Искях да поговорим за Барбара Джервази. Вижте какво, госпожице, тя е много чувствителна, а родителите ѝ са големи бастуни. Заради вас я наказват, не я пускат навън и в крайна сметка аз съм прецакан. Това не ми харесва. Разбирате ме, нали?

Джачи побесня. Как си позволява той да ѝ говори така?!

— А вие какъв се явявате? Да не би да сте ѝ роднина?

— Да кажем, че съм ѝ гадже.

Чак сега се сети къде го е виждала. Това беше момчето, с което Баби избяга от училище! Бяха говорили дълго за него... тя и майка ѝ. „Горката жена. Тоя тип е опасен...“

— Напуснете веднага или ще извикам полиция!

Степ се изправи и с усмивка пое към вратата.

— Аз дойдох само да поговорим, но явно няма да стане. С вас просто не може да се говори. — Доближи се до нея, сякаш искаше да ѝ довери някаква тайна. — Я да видим дали ще разберете тази дума, госпожице. Внимавайте добре: Пепито.

Джачи пребледня. Не вярваше на ушите си.

— Виждам, че ме разбрахте. В живота всичко е въпрос на изказ, нали, госпожице? Дръжте се разумно и той ще бъде добре. И не забравяйте: Пепито.

Остави я така, наред залата, пребледняла, сякаш още постара, отколкото беше.

Джачи връхлетя при директорката, поиска разрешение да си тръгне и изтича до апартамента си, но я достраша да влезе. Отключи и пристъпи плахо. Никакъв шум. Нищо. Обиколи всички стаи, викаше го по име... Накрая се стовари в креслото.

— Лошо ли ви е, госпожице? — Портиерът изникна на прага. — Толкова сте пребледняла! Вижте, днес дойдоха две момчета, изпратили сте ги да разходят Пепито. Аз им отворих. Добре направих, нали?

Джачи го гледаше втренчено и сякаш не го виждаше. После — примирена, изпълнена с мъка — бавно кимна с глава. Отиде в кухнята да си приготви нещо за ядене. Отвори хладилника. До салатата ѝ стоеше малка паничка с вечерята на Пепито.

Тогава учителката рухна на един стол и се разрида безутешно. Вече беше загубила всичко.

47.

Този следобед Паоло излезе по-рано от работа. Прибра се вкъщи щастлив и доволен, но го посрещна мощен кучешки лай. Докторът изтича стреснато в хола. Бял италиански шпиц махаше с опашка върху турския му килим. На пода седеше Поло с дървена лъжица в ръце.

— Готови, старт! Той подхвърли лъжицата върху дивана отсреща, но кученцето дори не погледна натам. — Мамка му, защо не я гони? Нещо не е наред. Взехме си тъпо куче.

— Не виждаш ли, че не е научено! — ядоса се Степ. Тогава видя брат си. — О, здрасти, Па. Много рано си идваш днес!

— Какво прави това куче в дома ми?

— Ново е. Ще го гледаме с Поло. Харесва ли ти?

— Изобщо не ми харесва.

Той се приближи до дивана — целият беше в бели косми.

— Хайде стига, нали ще живее в моята половина от къщата.

— Какво?! Твоята половина?

Кучето започна да лае възторжено.

— Виждаш ли, то е съгласно.

— Дума да не става. — Паоло излезе ядосан от хола.

Тогава Поло подвикна след него:

— Слушай, Паоло! Ще го взема аз... срещу ония триста хиляди, дете ти ги дължа...

Счетоводителят се появи на вратата.

— Дадено. Бездруго тия пари нямаше да ги видя, поне ще махнеш противното псе от тук. Между другото, Степ, мога ли да знам какво е станало с маслените бисквити?

— Ами... може да ги е изяла Мария.

— Брей, тая Мария, само бели прави! Дай тогава да я уволним!

— Дума да не става! — намеси се Поло. — Мария е страхотна жена. Какъв ябълков пай знае да прави!

— Аха, значи ти си го изял! Сигурен бях...

Степ погледна часовника.

— Я виж колко късно стана! Аз излизам.

Поло тръгна след него.

— Ами кучето?! — извика отчаяно Паоло.

— Ще мина да си го взема...

— Виж какво, или го вземаш сега, или ми връщаш парите.

Вратата се затвори. Паоло погледна кучето — стоеше там, насред хола, и въртеше опашка. Странно, още не се беше изпишкало на килима. Той отвори коженото си куфарче и извади поредния пакет бисквити. Огледа се. Къде да ги скрие? В малкото шкафче, където стоят пликовете за писма. И без това в тази къща никой не пише писма. Като се надигна, видя, че кучето го наблюдава. „Може би нарочно ми го оставиха! Има кучета търсачи на трюфели, а това сигурно е търсач на бисквити.“

За момент си помисли, че новото скривалище не е чак толкова сигурно.

48.

Летяха с тъмносинята хонда, студеният вятър брулеше лицата им.

— Как мина днес?

— Страхотно! Имахме два свободни, Джачи не дошла на работа поради семейни проблеми. То на нас ни идва нанагорно с нея, представям си какво му е на семейството й...

— Вече няма да е така, ще видиш. Имам предчувствие.

Баби смени темата:

— Сигурен ли си, че няма да ме боли?

— Абсолютно. Нали видя моята каква е голяма. Ако болеше, досега да съм умрял! А на теб ще ти направят съвсем мъничка. Даже няма да усетиш. Ето, стигнахме.

Повървяха по една тясна уличка, обсипана с пясък от близкия плаж. Бяха във Фреджене. „Ами мама и татко? Какво ще кажат, ако я забележат? Трябва да е на скрито място. Къде, къде... На някое доста скрито място, но не съвсем, защото татуировчикът ще го види.“

Степ се усмихна.

— Още се чудиш къде...

— Още си мисля я!

— Хайде де, моята нали ти хареса! А и Палина си има.

— Да, ама тя си я направи вкъщи, сама.

— Е, тук е много по-добре, защото се оцветява с машинка.

— Ами ако не е стерилизирана?

— Стига си се панирала.

„Не съм се друсала, не съм правила секс... — помисли си Баби.
— Трябва да съм голям карък, за да хвана СПИН от татуировка.“

— Тук е.

Спряха пред някаква колиба. Морският бриз движеше бавно тръстиките, които покриваха ламаринения ѝ покрив. На прозорците имаше цветни стъкла. Вратата беше от тъмно дърво, приличаше на шоколадова вафла. Степ я отвори.

— Джон?

— Влизай!

Баби го последва плахо. Вътре я удари остра миризма на спирт. „Е, значи имат, сега да видим дали го използват по предназначение.“

Джон седеше на ниска табуретка и обработваше рамото на някакво русо момиче. Чуваше се бръмченето на моторчето... „Като зъболекарска машинка! Ох, дано да не боли...“ Едно момче, облегло на стената, четеше „Кориере дело спорт“.

— Боли ли?

Момичето със смъкната презрамка отговори тихичко:

— Никак.

— Хайде, кажи си. Боли те.

— Не ме боли!

Оня пак се зачете, сякаш го доядя. Явно него го е боляло.

Баби се огледа наоколо. По стените, бяха залепени рисунки на птици, риби, пеперуди, дракони, тигри. Ниската масичка беше отрупана с шишенца, имаше и няколко снимки на Джон с току-що татуирани клиенти. На една от тях се виждаше мускулест гръб с огромен син дракон.

— Хайде, готова си! — Джон изключи машинката и огледа одобрително резултата. — Супер стана!

Момичето въздъхна с облекчение:

— Хубава е, нали?

Шарена пеперуда блестеше на рамото ѝ. Кожата беше леко подута. Всички се спогледаха мълчаливо.

— Страшна е! — отговори някой с усмивка. Беше гаджето ѝ.

— Много е красива! — И Баби реши да я зарадва малко.

Джон залепи на рамото ѝ една оръфана марля.

— Трябва да я почистваш всяка сутрин няколко дни подред. Иначе ще се инфектира.

Момичето стисна зъби и пое въздух през тях, после въздъхна. Оня с вестника извади сто хиляди лири и ги сложи на масата.

— Степ, я да видя твоето тату!

Степ запретна десния си ръкав и показа орела с пламтящия език. Раздвижи пръсти като пианист, мускулите му подскочиха под кожата и дадоха живот на великолепните орлови крила.

Джон огледа произведението си:

— Наистина стана добре! Но трябва да се пипне още малко...

— Хайде друг път, сега дойдохме заради нея.

— А, заради тази красива госпожица? И какво ще ѝ нарисуваме?

— Само че не искам да ме боли и освен това... — Баби се поколеба. — Тая машинка почистват ли я редовно?

Джон извади иглите и ги спиртоса пред нея. Огромните ѝ сини очи проследиха внимателно всяко движение, притеснени от назряващия труден момент.

— Решила ли си вече къде ще бъде?

— Ами... някъде, където нашите няма да я видят. Защото разберат ли, лошо ми се пише.

— Може на дупето, може и на главата. Веднъж дойде една американка, която искаше да я рисувам... сецаш се къде. Наложил се да я обръсна. — Джон се разсмя, показвайки ужасните си жълти зъби.

„Боже, той е сексманиак.“

— Джон! — Твърдият глас на Степ моментално го охлади.

— Добре де. Ами... не знам. Ако искаш, ще я направим на шията, под косата или на глезена... или на бедрото...

— Най-добре на бедрото.

— Само че трябва да е малка, за да се скрива под банския.

— Да. И искам да е цветна.

— Избери си. — Оня измъкна изпод масата една голяма книга.

Баби я прелисти — имаше черепи, мечове, кръстове, пистолети. Джон се изправи и си запали цигара — разбра, че ще падне чакане.

— Тази? — Степ ѝ показа една нацистка свастика на фона на бяло знаме.

— Да бе!

— Защо, не е лошо! Ами това? — Посочи тлъста змия с огромна пасть, готова да нападне.

Баби дори не му отговори. Продължи да разглежда дебелия том, сякаш вече знаеше, че в нея няма да намери нищо, което да ѝ хареса. Накрая захлупи последната пластмасова страница и погледна към Джон.

— Нищо не си избрах.

Той си дръпна още веднъж от цигарата и изпусна дима със сумтене.

— А какво ще кажеш за пеперудата на онова момиче?

Баби сбърчи нос.

— Тогава роза?

Тя поклати глава.

— Някакво друго цвете?

— Не знам...

— Е, така можем да си приказваме до довечера. В седем имам друг клиент...

— Искам нещо особено!

— Аха. Веднъж един си татуира на рамото шише кока-кола. Стана страхотно. Искаш ли?

— Мразя кока-кола!

— Кажу ми какво обичаш — обади се Степ.

— Обичам кисело мляко. Да не искаш да си татуирам буркан с кисело мляко?!

Накрая намериха разрешение. Предложи го Степ, Джон се съгласи, а Баби подскочи от радост.

Оказа се сложна работа. Първо, защото Баби не искаше да си сваля дънките. Второ, защото тя се страхуваше и от най-обикновено убождане. Джон ѝ говореше какво ли не, за да ѝ отвлича вниманието. Как на един му татуирал клепачите, на друг — „оная работа“. Как дошли Поло и Степ, който понесъл процедурата мъжки, а Поло здравата се изложил. Изпил две бири една след друга и си поискал трева — той, който по принцип не пуши. Замаял се и съборил шишенцата с разтворителите, все ужасно скъпи неща, донесени от далечния остров Бали. Накрая заявил, че татуировката не му харесва, и поискал да я махне. Джон му обяснил, че това не може да стане, и Поло си тръгнал с едно червено сърце с надпис „мама“, татуирано на гърдите.

Баби се разсмя. „Дали Палина го е видяла?“ После чу бръмченето на моторче го и пак стана сериозна. Спомни си как отиде да ѝ пробият ушите. Сложиха ѝ лед, за да не я боли, обаче болеше и още как...

Степ реши да отмъсти за Поло и разказа историята на Джон, „китаеца със зелени очи“. Разправя на всички, че е дошъл от Изтока, обаче всъщност е от Ченточеле^[1]. Носи косата си на опашка само защото го мързи да я мие. Ходи с една от Остия, на която даже е

направил дете; кръстил го е Брус в чест на своя идол... Самият „Джон“ пък се казва Марио и е научил занаята не къде да е, а в затвора.

Баби разгледа татуировката си, беше много яка. Малко по-късно яхна мотора, повдигна марлята и надникна отдолу.

— Харесва ли ти? — попита Степ.

— Много!

Върху нежната ѝ кожа едно малко орле вдъхваше свежия вятър на залеза.

Някой звънна и Паоло отиде да отвори.

— Добър вечер. Търся Стефано Манчини. Казвам се Клаудио Джервази.

„Задават се неприятности, сигурно пак се е сбил.“

— Добър вечер. Брат ми не си е вкъщи.

— А знаете ли кога ще се прибере?

— Не, нищо не каза. Понякога се връща много късно. Ако искате, влезте да го почакаете. Може да се обади по телефона.

— Благодаря.

— Аз мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, исках да говоря лично с него. Аз съм бащата на Баби.

— А, разбирам. — Всъщност нищо не беше разбрал, дори не знаеше коя е Баби. — Извинете ме за момент.

Клаудио влезе в хола и се озърна дискретно. Извади пакет цигари, запали една. „Тук поне мога да пуша спокойно. Странно обаче, това е братът на Стефано, а изглежда съвсем прилично момче. Може би Рафаела преувеличава проблема — както обикновено! Това са детски работи, подреждат се от само себе си. Влюбила се... ще ѝ мине!“ — Озърна се за пепелник. Видя го на една масичка зад дивана и се приближи да си тръсне цигарата.

— Внимавайте! — викна Паоло от прага. В ръцете му висеше парцал. — Извинявайте, но стъпвате точно там, където се е изпишкало кучето.

Малкият шпиц залая щастливо и Паоло поклати глава: „Все на мен, все на мен!“ — После въздъхна и се наведе да почисти.

Спряха пред входа.

— Нашите още ги няма — отбеляза Баби. — Ще се качиш ли за малко?

— Ами добре, тъкмо ще звънна на брат ми да питам трябва ли нещо да се пазарува.

Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Здравсти, Па. Какво става, Поло взе ли кучето?

— Няма го тоя кретен! Чакам още десет минути и изхвърлям миризливото животно навън!

— Е-е-е, хайде сега. По-добре го изведи да се изпикае.

— Вече свърши тая работа на килима, благодаря за идеята! В слушалката закънтя весел смях:

— Не мога да повярвам!

— Гледай да повярваш! — Паоло сниши глас: — Тук има един господин, дойде да пита за теб. Представи се като „бащата на Баби“. Пак ли е станало нещо?

Степ изтръпна. Баби го погледна въпросително.

— Сериозно ли? Нищо не е станало, я ми го дай!

Паоло подаде слушалката на госта:

— Господин Джервази, имате късмет. Брат ми се обажда.

— Ало? — Клаудио се опита да говори със сигурен глас.

— Добър вечер. Как сте?

— Добре съм, Стефано. Вижте, искам да поговорим на четири очи.

— По телефона не може ли?

— Не. Предпочитам лично.

— Добре. Както искате.

Господин Дежрвази изпита видимо облекчение: „Дотук добре.“

— Къде ще се видим?

— Не знам, вие кажете.

— Къде сте сега?

Ама че смешна ситуация. Оставаше да му каже, че е у тях.

— У един приятел. Близко до моста „Милвио“.

— Можем да се срещнем пред църквата „Света Киара“, знаете ли я?

— Да. Ще ви чакам под дъба.

— Там съм след петнайсет минути.
— Добре. Сега може ли да говоря с брат ми?
— Разбира се. — Клаудио му върна слушалката. — Иска да говори с вас.
— Степ?
— Ей, добре ли ме представи? Защото много държа на това! Знаеш ли кой изяде маслените ти бисквити? Дъщерята на тоя човек!
— Вярно ли?! — Паоло не успя да чуе отговора, защото брат му вече беше затворил.
— Аз трябва да тръгвам — обяви Клаудио. — Надявам се някой път да се видим в по-спокойна обстановка. Приятна вечер.
Ръкуваха се и Паоло отвори вратата.
На прага стоеше Поло.
— Здравсти. Дойдох да взема кучето.
— Е, крайно време беше.
Непознатият се отдалечи и Поло не се сдържа:
— Кой беше тоя?
— Бащата на някаква Баби. Ти чувал ли си за нея?
— Това е новото гадже на брат ти.
— И защо го търси баща й? Станало ли е нещо?
— Откъде да знам! — Поло се усмихна, като видя кучето. — Хайде, Арнолд, тръгваме си оттук!
Кученцето хареса новото си име и откликна с радостен лай. Поло го прегърна и тръгна към вратата, но Паоло го спря.
— Ей, да не би да я е... — Той описа красноречива дъга пред отпуснатия си корем.
— Луд ли си! Тая и Светият Дух не може да я опраши.
— Закъде се разбърза сега, остани още малко! — недоволстваше Баби.
— Имам среща.
— Аха, с Мадалена, нали? Малко я бих...
Степ се засмя и я гушна. Баби се опита да му устои, но той с лекота я подчини на целувките си. Накрая получи ухапване по езика.
— Ох!
— Казвай веднага с кого имаш среща!
— Никога няма да познаеш.
— Жена ли е, или мъж?

— Мъж. Имам среща с баща ти.

— Какво?!

— Ходил да ме търси у нас. Като звъннах на Паоло, той беше там. Ще се видим след малко.

— И какво иска баща ми от тебе?

— Откъде да знам! Като разбере, ще ти кажа. — Целуна я нагло. Този път тя изобщо не се възпротиви.

Скоро Степ тичаше надолу по стълбите, прескачайки по няколко стъпала наведнъж. Баби го изпрати с поглед, мълчалива и притеснена. „Какво пък имат да си говорят? Само дано се размине без бой...“

[1] Квартал на Рим с лоша слава. — Б.пр. ↑

49.

Степ беше вече там и пушеше цигара.

— Здравейте.

— Добър вечер, Стефано. — Ръкуваха се, после Клаудио също запали, за да се почувства по-комфортно.

За съжаление не постигна очаквания резултат. Младежът беше странен, доста различен от брат си. „И много по-едър“ — помисли си господин Джервази. Сети се за горкия Акадо... Сега седеше до тоя, който му счупи носа!

— За какво искахте да си говорим?

— Ами... как да ви кажа, Стефано, у нас напоследък има доста проблеми...

— Ако знаете при мен какво е...

— Да, знам. Но... вижте, ние по принцип сме много почтено семейство. Баби и Дани са кротки момичета...

— Да, Баби е много печена. Клаудио... нали може да си говорим на „ти“?

— Разбира се.

— Защо не поседнем някъде на спокойствие? Може даже да изпием по едно.

— Добре. Къде да отидем?

— Тук наблизо има едно заведение, държат го мои хора. — Степ възседна мотора си. — Карай след мен.

Клаудио се качи в мерцедеса, доволен от този развой на събитията. Последва червената светлинка към Фарнезина^[1]. Като мина моста „Милвио“, зави надясно. Спря на тясна уличка зад площад „Клодио“ и Степ му посочи едно свободно парко-място. После остави хондата точно пред входа на Four Green Fields и поведе новия си приятел към долния етаж.

Вътре цареше голяма бъркотия. Шумни клиенти седяха пред дълъг плот, други разговаряха около кръгли дървени маси. Стените бяха кафяви, светли колони раздвижваха голямата зала. Навред имаше

картини и етикети на бири от различни кътчета на света. Един младеж с тънки очилца и рошава коса сновеше зад бара и приготвяше коктейли.

— Здравсти, Антонио.

— О, Степ! Какво да ти донеса?

— Чудя се. Ти какво ще пиеш?

Клаудио не беше вечерял, така че реши да си вземе нещо по-леко.

— Мартини.

— Една светла бира и едно мартини!

Седнаха в дъното и почти веднага при тях пристигна Франческа — убийствено красиво момиче с коси с цвят на абанос. Донесе поръчките и остана малко да си побъбри със Степ. Той я представи на Клаудио, който галантно се надигна от стола. Франческа се изуми.

— Такъв човек досега не беше идвал при нас! — усмихна се тя и задържа ръката му малко по-дълго от допустимото.

Гостът я погледна с неудобство:

— Това комплимент ли е?

— Естествено, че е комплимент!

— Вие сте благородно очарователна!

Франческа се разсмя и дългата ѝ гарвановочерна коса затанцува пред ослепителните ѝ зъби.

Дамата се отдалечи с кръшна походка, знаейки много добре, че я гледат, а Клаудио се отпусна на стола, като внимаваше да не седне върху сакото си.

— Готино дупе, а? — отбеляза Степ. — Бразилка е. Бразилските ду пета са уникални... Поне така казват де, аз не съм ходил в Бразилия...

— Да, много е сладка.

— Та за какво си говорехме? А, да. За Баби.

— Всъщност Рафаела, жена ми...

— Познавам я, хич не е лесна твоята жена.

— Да, така е.

„Ако трябва да сме честни, направо е непоносима“ — помисли си Клаудио, но предпочете да замълчи. И правилно, защото точно в този момент отново намина Франческа. Оправи си косата и хвърли предизвикателен поглед към тяхната маса.

— Тая май те хареса! Да си поръчаме още нещо! Хей, Антонио, я кажи да ми донесат още една бира! Ти какво ще искаш?

— О, благодаря, не искам нищо...

— Как не искаш?!

Клаудио реши да не му противоречи.

— Добре, и аз ще изпия една бира.

— Тогава две бири и малко маслинки, малко картофки, въобще някакво мезе.

След малко бирите бяха на масата, само че не ги сервира Франческа, а някакъв грозник — мургав, пухкав, с добродушна физиономия.

— И тоя е бразилец — поясни Степ. — Но не е същото, нали?

Усмихнаха се. Клаудио отпи от бирата си, беше студена и вкусна. Преглътна.

— Та... какво ти разправях... Жена ми се тревожи за Баби... защото нали знаеш, че тя тази година завършва и... чака я матура...

— Знам, знам. Разбрах и за ония ядове с даскалицата.

— А, така ли...

— Всичко ще се оправи.

— Много се надявам... — Господин Джервази надигна халбата, мислейки с болка за десетте милиона, с които се раздели.

Степ пък мислеше за кученцето на Джачи.

— Ще видиш, нещата ще си дойдат на мястото, тая няма да досажда повече на дъщеря ти. Проблемът е решен, гарантирам ти.

Клаудио се помъчи да се усмихне. Как да му каже, че проблемът сега е той?

Нахълтаха някакви момчетии, две от тях веднага забелязаха Степ и се насочиха към него.

— Здравсти, копеле! Къде се загуби? Ако знаеш как сме те търсили... Дължиш ни реванш!

— Имам работа.

— Шубе те е, а?

— Тоя пък, я не ми се отваряй, от какво да ме е шубе?! Не стига, че ви съдрахме задниците...

— Хайде, хайде, взе парите и дим да те няма. Пък и с последната топка извади късмет.

— Ти се благодари, че го няма Поло, иначе ей сега пак ще те спукам.

Двете момчета не изглеждаха много убедени, но се отдалечиха към бара. После си казаха нещо и се засмяха.

Степ се ядоса.

— Клаудио, ти играеш ли билиард?

— Едно време играех, даже много ме биваше. Но не помня откога не съм хващал щека.

— Слушай, трябва да ми помогнеш. Аз тия и сам мога да ги размажа, ама с теб ще е по-добре.

— Остави това. Дойдох, за да поговорим.

— После пак ще говорим.

„Е, какво пък, може би след партия билиард ще е по-лесно... Обаче ако загубим?“ — Клаудио предпочете да не мисли за такъв вариант.

— Хайде, Антонио, отваряй масата! — подвикна Степ.

— И с кого ще играеш, с оня ли? — Едно от момчетата посочи бащата на Баби.

— Да, защо? Не ти ли харесва?

— Ама после да не кажеш, че си загубил, защото го е нямало Поло!

— Аз вас двамата мога да ви бия и сам.

Те се спогледаха и пак се разсмяха.

Лицето на Степ изведнъж стана сериозно:

— Искате ли да увеличим залога? Хайде, слагаме двеста хиляди. Обаче само една игра, защото нямам време.

— Дадено.

Клаудио седеше на масата и притеснено въртеше в ръка кутия цигари.

— Играл ли си американски билиард? — попита го Степ. — Хайде, не се бой! Тия са въздухари!

— Не, благодаря. По-добре да поговорим.

— Само една игра. Ако ни бият, аз плащам.

— Проблемът не е в парите...

— Какво става, ще играете ли? — поинтересува се Франческа. — Супер, ще дойда да викам за вас.

Тогава Клаудио не издържа:

— Добре, но само една игра!

— Така те искам.

Бразилката го хвана под ръка и го поведе към залата.

Топките вече бяха наредени на зелената маса. Едното момче махна триъгълника, другото ги разпръсна с решителен удар.

Степ вкара пръв. Ония също вкараха две топки, третата беше на косъм. Дойде ред на Клаудио. Кратко прицелване и... пълен провал. Той запали цигара. Франческа му донесе уиски. Малките ѝ твърди гърди стърчаха под тъмната тениска. Отново дойде негов ред. Този път беше много по-добре!

— Браво бе! — Степ го потупа по рамото.

Бащата на Баби се огледа усмихнат, после отпи още една глътка уиски и залегна над масата. Съсредоточи се. Чукна леко бялата топка вляво, тя улучи ръба и продължи надолу. Съвършен удар. Франческа изръкопляска. Клаудио навлажни кредата с върха на езика си и я прокара бързо по щеката.

— Едно време наистина бях добър!

Продължиха да играят. Степ също вкара няколко топки, но противниците им имаха повече късмет. Остана им само една червена топка.

Клаудио зае позиция и угаси фаса си. Положението никак не беше добро. Тринайсетата топка беше доста близо до крайния отвор, но десетата се беше озовала почти в средата на масата... „Откога не съм играл? — Последна глътка уиски. Очите му срещнаха погледа на Франческа. — От много години. Поне от толкова, на колкото е това момиче.“ Почувства се леко замаян. Опря ръка на масата, намести щеката между палеца и показалеца си и я плъзна. После закова поглед върху бялата топка. Беше там, неподвижна, студена. Чакаше го. Той пое дълбоко дъх. Още един опит и... удар! Перфектно. Страничен борд, докосване до номер тринайсет.

Тогава бялата топка се задвижи. „Бързо, прекалено бързо! Спри, спри!“ Мина пред номер десет и застина отвъд средата на масата, предизвикателна и жестока. Двамата фукльовци се спогледаха. Единият повдигна вежди, другият въздъхна доволно. От тази позиция ударът беше наистина невъзможен.

Клаудио обикаляше масата, преценяваше разстоянията. „Трудна работа.“ Трябваше да направи цели четири удара!

— Какво ти пука, опитай!

Той се обърна. Степ стърчеше зад него, четеше му мислите.

— Да, но четири удара...

— Е, какво толкова, най-много да паднем...

— Вярно, най-много да паднем.

Вече беше пиян. Мина от другата страна, натърка щеката с креда и удари без капчица колебание. Бялата топка сякаш полетя по масата. „Един.“ Клаудио си помисли за всички онези следобеди, които беше прекарал в игра на билиард. „Два“. За приятелите от едно време, с които бяха почти неразделни. „Три...“ За момичетата, за парите, които тогава все не достигаха. „Четири!“ За отминалата младост, за Франческа, за нейните седемнайсет години... В този момент бялата топка докосна десетата — силно, уверено, точно.

Глух шум. Топката излетя напред и изчезна в централния отвор.

— Улучих!

Бялата топка се озова срещу първата жълта и Клаудио я вкара с изключително лесен удар.

— Победа! — Той награби Франческа, повдигна я и без да иска се блъсна в едно от момчетата.

— Ей, я не ми се мотай в краката! — То го удари в масата и стисна реверите на сакото му. — Ти 'що се правиш се на луд, бе? „Не съм играл от толкова години...“

— Пусни го! — намеси се Степ, но оня се направи, че не чува. — Казах да го пуснеш!

Неочаквано Клаудио се почувства свободен, сакото му беше отново широко. Пое си дъх, а насилникът се озова залепен за стената. Степ го държеше за гърлото.

— Ти какво, оглуша ли? Не си играй с мен! Хайде, давай парите! Другият се приближи и му връчи банкнотите.

— Обаче ти ни излъга. Тоя е десет пъти по-добър от Поло.

— Аз откъде да знам, че е добър!

След минута двамата победители напуснаха залата за билиард. На бара Клаудио обърна още една чаша уиски, този път — за да надвие уплахата.

— Благодаря ти, Стефано. Тоя направо щеше да ми счупи главата.

Степ се усмихна.

— Ето, това са твоите сто парчета.
— Не, моля ти се! Не мога да ги взема!
— Настоявам да ги вземеш, нали ти спечели играта!
— Добре, но тогава ще седнем да пийнем като хората!
Като го видя как се е насвяткал, Степ наистина се притесни.
— Сигурен ли си, че можеш сам да се прибереш?
— Абсолютно, не ме мисли.
— Защото нищо не ми пречи да те изпратя.
— Няма нужда, наистина. Добре съм.
— Както искаш.
— Клаудио, чакай! — провикна се някой. Беше Франческа. —
Къде тръгна, няма ли поне да ми кажеш „довиждане“?
— Права си, извинявай. В цялата тая бъркотия...
Тя се вмъкна в колата му и го целуна по устните нежно, невинно.
— Чао тогава. Ела ми на гости някой път. Аз съм тук всяка вечер.
Клаудио я погледна шокиран.
— Разбира се, че ще дойда! — Той затвори вратата, включи
двигателя и се отдалечи.

По пътя смъкна стъклото, свежият нощен въздух беше приятен. Пъхна една касета в стереото, запали цигара. „Гледай ти, гледай ти! Какъв удар! Каква мацка...“ Беше неописуемо щастлив, отдавна не се беше чувствал така. Но колкото повече се приближаваше към дома си, толкова по-тъжен ставаше. Замисли се какво ще каже на Рафаела.

Влезе в гаража. Маневрата, която го затрудняваше дори на трезва глава, сега се оказа почти невъзможна. Той слезе от колата, погледна дълбоката драскотина отстрани, изправи съборената моторетка и избоботи:

— Миличката ми Пуфина, надрасках ти веспата...

После се качи вкъщи. Рафаела беше там и го чакаше. Това беше най-ужасният разпит в живота му, по-страшен от разпитите в полицейските филми.

— Как мина?

— Добре, даже много добре. Тоя Стефано е свястно момче, няма от какво да се притесняваме.

— Как да няма, нали той разби носа на Акадо!

— Може да е бил предизвикан, какво знаем ние! Акадо по принцип е адски досаден...

— Ти каза ли му да остави Баби на мира, да не я търси, да не я чака пред училище?

— Абе... не стигнахме до това.

— И какво правихте досега?!

— Играхме бiliarд. Представи си, скъпа, бихме двама въздухари! Аз вкарах последните две топки и спечелих сто хиляди. Какво ще кажеш?

— Мухльо! Пиян си, вониш на цигари и вместо да го поставиш на място, ти... — Рафаела бясно излезе от стаята.

— Чакай, скъпа...

— Защо, още ли има?

— Степ каза, че ще се дипломира... — излъга той, но без резултат.

„Да му се не види, наистина е ядосана. За нея дипломата е всичко. Така и не ми е прости, че не съм висшист.“ — Умърлушен от последната констатация, Клаудио се завлече в банята, вдигна капака на тоалетната чиния и шумно повърна.

По-късно, докато се събличаше, от сакото му изпадна някакво листче. Разгъна го и на лицето му цъфна блажена усмивка: беше телефонния номер на Франческа! Сигурно го е мушнала в джоба му, докато го целуваше в колата... Тази сцена му напомни за „Папийон“ — в затвора Стив Маккуин получава известие от Дъстин Хофман и го изяжда. Клаудио запомни номера, но предпочете да хвърли листчето в тоалетната — ако беше пробвал да го изяде, щеше пак да повърне. Пусна водата, угаси лампата, излезе от банята и се пъкна в леглото. Остана така, люлян сред чаршафите, все още пиян. „Каква вечер само! Страхотен удар. Бирата, уискито, Стефано... Ами Франческа? — Спомни си черната ѝ коса, медената ѝ кожа, меката ѝ целувка в колата, парфюмът ѝ... Възбуди се. Пак се сети за листчето — това си беше откровена покана! — Още утре ще ѝ се обадя. О Боже, какъв беше номерът?“

Заспа отчаян — вече го беше забравил.

[1] Сградата на италианското външно министерство. — Б.пр. ↑

50.

— Бихте ли ги?! — Поло не вярваше на ушите си.

— Прибрахме им двеста хиляди ей така!

— Значи на Баби баща ѝ е печен?

— Страхотен! Франческа каза, че много ѝ е харесал.

— Хм, на мен ми се видя доста смотан.

— Ти пък кога си го виждал?

— Като се върнах у вас да взема Арнолд.

— А, вярно. Той как е?

— Страшен е! Да знаеш, много е умен. Оня ден бях пред нас, хвърлих му лъжицата и той хукна след нея, само че после подгони една кучка. Завалията, май оная даскалица не му е давала да се чука.

Степ спря пред една ниска сграда.

— Тук е. И внимавай, не искам проблеми.

— Да не би аз да създавам проблемите?

— Винаги.

— А, така ли? Не забравяй, че дойдох само за да ти направя услуга.

Качиха се на втория етаж, където Баби се грижеше за Джулио Мариани — момченце на пет години със светла коса и много бяла кожа.

— Здравсти! — Степ я целуна.

Тя се изненада, като видя, че не е сам. Поло измърмори нещо, което трябваше да е поздрав, и седна на дивана до детето. Смени канала — търсеше нещо по-интересно от тъпия анимационен филм. Естествено, Джулио започна да мрънка.

— Чакай, чакай, сега почва най-хубавото. Идват летящите костенурки.

Джулио повярва и загледа заедно с него „Процесът в понеделник“.

Баби отиде в кухнята, следвана по петите от Степ.

— Тоя защо го доведе?

— Ами... той обича децата, искаше да се запознае с Джулио.

— Да бе. И още с влизането го разрева.

— Добре, доведох го, за да остана с теб насаме, това е истината. Сега може ли да се съблечем? — Той се ухили и я издърпа зад първата врата, която успя да отвори.

Баби се противеше, но целувките му я убедиха и двамата се озоваха върху нечие тясно легло.

— Ох!

Степ опипа гърба си — острия ръб на танк го беше ранил между плешките. Той го хвърли със замах на килима, избута на пода войниците и разглобяемите чудовища, после притвори вратата с крак и се отдаде на любимата си игра. Погали косата ѝ, ръката му пробяга бързо по деколтето на блузката ѝ и я разкопча. Повдигна сутиена ѝ и целуна кожата ѝ, бяла и нежна. Сега пък нещо го убоде по врата.

— Ох!

В полуздрача я видя да се смее — държеше странна кукла с разперени остри уши. Този невинен смях го порази още повече.

— Ей, заболя ме!

— Не можем да останем тук, това е стаята на Джулио. Представяш ли си, ако влезе!

— Няма да влезе, нали Поло е с него...

Отново потъна между гърдите ѝ. Тя зарови пръсти в косата му и се подчини.

Поло ръфаше някакъв сандвич, който беше намерил в кухнята, и надигаше ледена бира. По едно време Джулио скочи от дивана.

— Ти къде?

— Отивам си в стаята.

— А-а, не! Никъде няма да ходиш!

— Искам! — Детето пак понечи да тръгне, но Поло го дръпна за червения вълнен пуловер и го настани до себе си, като притисна корема му с лакът.

— Пусни ме! Пусни ме! — захленчи Джулио.

— Тихо, че детското почва!

— Лъжеш! — Малкият хвърли поглед към телевизора, видя образа на Бискарди и ревна с все сила.

Тогава Поло го пусна.

— Искаш ли бира? Много е хубава, пият я само големите.

В първия миг Джулио сякаш се интересува от предложението, сграбчи бутилката и отпи една глътка.

— Не ми харесва!

— Чакай сега да видиш какво ще ти дам.

След няколко минути наследникът на семейство Мариани си играеше щастлив и доволен с букет благоуханни балони. Колко малко му трябва на едно дете — само два-три презерватива.

Поло се обърна. От стаята вече не идваше никакъв звук. Стана му скучно и той се хвана за телефона.

В полумрака на тази стая, пълна с играчки, Степ галеше раменете ѝ, а Баби стоеше с притворени очи, доброволна пленница на въздишките му. Хвана нежно ръката ѝ, разтвори я, целуна я по дланта и я положи върху разголената си гърд. Отначало това сякаш я стресна. „О Боже, не мога да го направя...“ Степ продължаваше да я целува по шията, зад ушите. Опитните му пръсти я докосваха като меки вълни и тя се остави на това течение. Постепенно събра смелост и понечи да го погали. Той я притисна към себе си, за да ѝ вдъхне увереност. Ръката ѝ се плъзна по кожата му. Усети корема му, силните мускули. Озова се сред късите къдрави косми и после се мушна под джинсите. Спря върху първото копче и в този момент, кой знае защо, в ума ѝ изникна Палина. Представи си как ѝ разказва всичко това. Тази мисъл ѝ даде смелост и златистото копче се изтръгна от илика с лек шум...

Оттам нататък всичко беше много по-лесно. Сякаш си бяха казали всичко, бяха го приели. И двамата знаеха какво става. Дойде ред на второто копче, после — на третото... Краищата на джинсите се раздалечаваха, все по-свободни. Степ се откъсна внимателно от нея, отметна глава назад, но Баби го настигна веднага, за да се скрие смутена в целувката му. Наблизо се тресна врата... и изведнъж магията изчезна.

— Какво беше това? — Баби се надигна.

— Откъде да знам! Хайде, ела тук.

Той я притегли отново към себе си.

Нов трясък. Този път нещо се счупи.

— Да му се не види! Оттатък става нещо! — Баби скочи светкавично от леглото, оправя си полата, закопча си блузката и излезе

от стаята.

Степ се отпусна по гръб и безпомощно разпери ръце:

— Тоя кретен! Последва я в хола, а там... — Какво правите, мамка му?!

Бъни и Хук се биеха на килима. До тях лежеше съборена лампа. Скелo седеше с крака на дивана, ядеше пържени картофи и гледаше „Големият удар“. Луконе държеше Джулио в скута си и му подаваше марихуана:

— Гледай, Степ, гледай колко е разстроено това дете!

Баби се нахвърли отгоре му като тигрица, изтръгна цигарата от ръцете му и я угаси в пепелника.

— Вън! Вън оттук! Махайте се!

Като чуха врявата, от кухнята наизлязоха Дарио, още някакъв с бира в ръка и Сицилианеца с едно непознато момиче. Лицата им бяха зачервени. Степ си помисли, че сигурно са правили точно това, което той не успя. „Блазе им!“

Баби ги заблъска един по един към вратата.

— Махайте се всички! Разкарайте се оттук!

Това още повече ги развесели.

— Хайде, копелета, отивайте си — включи се Степ. Накрая изпъди и Поло: — А с тебе после ще се разправяме.

— Ама аз повиках само Луконе! Той се е обадил на другите...

— Не се обяснявай! — Степ го ритна по задника и го изхвърли във фойето.

Баби вече разтребваше.

— Гледай, гледай какво са направили тия кретени! — Показа му счупената лампа, дивана, залят с бира, разпръснатите пържени картофи. Очите ѝ се наляха със сълзи.

Степ не знаеше какво да каже. Прегърна я.

— Не се ядосвай, ще ти помогна да почистиш.

— Няма нужда, сама ще се оправя.

— Сърдиш ли се сега?

— Не се сърдя, просто е най-добре да си тръгнеш. Госпожа Мариани всеки момент ще си дойде.

На прага Степ се обърна за последен път:

— Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна?

— Сигурна съм.

Целунаха се набързо, после тя затвори вратата.

Долу нямаше никой. Степ яхна мотоциклета си и в този миг тайфата изникна иззад паркираните коли.

— Babysitter! Babysitter! — крещяха всички.

— Ах, мамицата ви! — изръмжа той и се втурна да гони Поло.

— Стига, копеле! Аз нямам нищо общо! Сърди се на Луконе! — оправдаваше се той тичешком. — Хайде сега, и без това не правехте нищо в оная стая...

Двамата изчезнаха в мрака на улицата, следвани от любопитството на един буден съсед.

Баби събра счупените стъкла, изми пода, почисти дивана и се огледа. Е, можеше да е и по-зле. „Ще кажа, че аз съм съборила лампата, докато съм си играела с Джулио.“ — Детето нямаше как да отрече — спеше дълбоко, напълно замаяно.

51.

На следващата сутрин Степ се събуди и веднага отиде на фитнес, но не, за да тренира. Търсеше Джорджо, едно момче на петнайсетина години, което го боготвореше. Е, и приятелите му също — знаеха всичките му истории и продължаваха да подхранват легендата. Това хлапе обаче му беше нещо като доверен човек. Само от него Степ можеше да поиска такава услуга, без да се страхува, че ще го накисне. Защото там, където свършваше възхищението, започваше ужасът.

Малко по-късно Джорджо беше в лиця „Фалкониери“. Промъкна се по коридорите и влезе в трети „Б“ курс. Неизвестно защо, Джачи не го изгони, нищо не каза. А Баби загуби ума и дума, като видя огромния букет червени рози. Прочете картичката:

„Знам, че имам кофти приятели, но ти обещавам тази вечер да сме сами.

Твой: Съвършено Невинен“

Новината обходи училището за броени минути — никой никога не беше правил подобно нещо!

След часовете Баби слезе по стълбите с цветята и всички момичета се извъръщаха да я видят. Дани се гордееше със сестра си, Рафаела се ядоса още повече, а горкият Клаудио пак отнесе скандала.

Степ подреждаше поредния си албум с комиксите на Пасианса, когато някой звънна на вратата. Беше Палина.

— Първо бях вестоносец, сега — пощальон... Какво ли още ме чака?

Той се засмя и пое пакета от ръцете ѝ. Вътре имаше престилка на розови цветенца и бележка:

„Ще приема само ако ми стотвиш вечеря, но облечен с това.

P.S. Ще дойда в 8.30. По-рано не мога, нашите са си вкъщи.“

Малко след това Степ беше в офиса на брат си.

— Паоло, тази вечер къщата да е празна.

— Но аз поканих Мануела!

— Кажй й друг път да дойде! Хайде де, с Мануела се виждате всеки ден, а Баби никога не е идвала!

— Коя е тая Баби? Дъщерята на човека, дето дойде да те търси у нас?

— Да, защо?

— Видя ми се доста ядосан. Ти говори ли с него?

— Естествено. Ходихме да играем билиард и се напихме.

— Напихте се?!

— Е добре де, само той се напи. Значи разбрахме се, довечера да те няма.

Без да дочака отговор, Степ излезе от офиса. Дори не забеляза, че секретарката му се усмихва лукаво.

Прибра се и звънна на Поло. Предупреди го да не идва, да не се обажда и да не прави нищо, за което може да съжالياва.

— Внимавай, този път не се шегувам!

После направи списък с нещата, които трябва да купи, слезе в супермаркета и набави всичко необходимо, дори взе от онези английски бисквити с масло — все пак брат му ги беше заслужил. Паоло всъщност беше добро момче. Падаше си малко маниак на тема работа и беше луднал по голфа си, както и по Мануела... но това ще му мине. „Не, Мануела няма как да му мине.“ Тая кифла го въртеше на пръста си от шест години, заедно с още няколко души. „Кой нормален човек ще и се навие?! Грозна, противна и все знае всичко! Аз на негово място щях да сваля секретарката.“ След това положително разсъждение Степ включи радиото и започна да мие салатата.

В осем всичко беше готово. Чу последното new entry в американската хит класация и метна розовата престилка на близкия стол, готов да я нахлузи в подходящия момент. Погледна резултатите

на изтощителния си труд. Карпачо^[1], гарана^[2], ругета^[3], смесена салата с авокадо и плодова салата с мараскино^[4]. Някога този аромат му беше любим... В главата му изплуваха спомени, но той ги остави да си отидат спокойно. Огледа масата, оправи салфетките. Така и не разбра, че ножовете се слагат от другата страна... Изми си ръцете. Седна на дивана. Изпуши една цигара, включи телевизора, изми си зъбите. Осем и петнайсет. Времето сякаш беше спряло. След четвърт час тя ще дойде, ще вечерят заедно, ще си поприказват, ще отидат в неговата стая и... „Не, Баби няма да го направи, рано е още. Или пък... Няма рано за тези неща!“ Помъчи се да си спомни една песен на Лучо Батисти. Как беше? *Che sensazione di leggera follia sta colorando Vanima mia, il giradischi, le luci basse e poi... Champagne ghiacciato e l'avventuriero...*^[5] „Да му се не види! Забравих да купя шампанско!“

Степ изтича в кухнята и прерови всички шкафове, но намери само една бутилка Pinot grigio. Сложи я във фризера. „Е, по-добре е от нищо.“

В този момент иззвъня телефонът. Беше Баби.

— Няма да дойда! — Звучеше ядосано.

— Но аз... вече всичко приготвих, дори си сложих престилката...

— Обади се госпожа Мариани. Изчезнала ѝ е една златна огърлица с брилянти. Обвини мен! И няма да ми се обажда повече!

Малко след това Степ беше в дома на Поло.

— Даваш ли си сметка какво сте направили?

— Стига де, не ни е за пръв път! Какво толкова...

— Но тази къща е на *наше* момиче!

— Е, не е нейна все пак...

— Не е, но сега тя опира пешкира! Кажете ми кои бяха там. — Той грабна един лист и затърси трескаво химикалка. — Ох, тук няма нищо за писане...

— Не ти трябва, знам кой открадна огърлицата.

— Кой?

И Поло каза онова, което Степ се надяваше да не чуе:

— Сицилианеца.

Този път не ставаше дума за лицеви опори. Да отиде у тях и да му поиска огърлицата беше все едно да му каже в лицето, че е крадец.

Нямаше начин да мине без бой.

— Виж какво, нямам намерение да се карам с теб...

Един юмрук светкавично се стовари върху устата му. Степ отвърна с мощен ритник. После си помисли за всички онези ястия, които беше приготвил, за престилката на цветенца... Искаше му се тази вечер да е различна. Да си седи у дома, да прегръща своето момиче... Обаче не. Сицилианеца беше там, срещу него, предизвикваше го да се приближи:

— Ела ми, де! Хайде, ела ми!

Степ тръсна глава и пое дълбоко дъх.

— Мамка му!

Оня скочи отгоре му и Степ го посрещна с дясно кроше. Усети как под юмука му носът на Сицилианеца се огъва, изпуква... забеляза болезнената му гримаса, зловецата му усмивка... и в този момент разбра колко трудно ще бъде всичко.

Баби седеше на дивана, гледаше телевизия и пиеше чай от рози. Някой позвъни на вратата.

— Кой е?

— Аз.

Степ. Косата му беше разрошена, ризата — скъсана, дясната му вежда кървеше.

— Какво е станало?

— Нищо. Намерих огърлицата. — Той разтвори длан и безценното бижу на госпожа Мариани блесна в сумрака. — Сега ще дойдеш ли на вечеря?

Върнаха огърлицата и продължиха към апартамента на Паоло, но още щом отвориха вратата, зяпнаха от изненада.

До масичката в хола седеше Мануела, а той, препасан с розова престилка на цветенца, ѝ сервираше плодовата салата на Степ. Всичко друго беше вече изядено.

— Здравсти, аз... извинявай, но... Обадох се, никой не отговаряше и... дойдохме тук, почкахме малко... Мина десет и си казахме — явно няма да дойдат... И започнахме да ядем.

— И как беше? Хареса ли ви?

— О, много добре си се справил! — изтърси Мануела. После млъкна веднага.

— Хубаво, дай ми ключовете от голфа. Ние ще хапнем навън.

— Ама...

— Какво „ама“! Цял следобед съм готвил, а вие ометохте всичко! И имаш очи да ми викаш „ама“! Давай ключовете!

— Ох, добре. Само карай полека, чу ли!

— Между другото, купих от твоите тъпи бисквити с масло. В случай че искаш десерт.

Паоло се усмихна накриво, но умът му вече беше другаде — при сивия голф и всичко, което можеше да му се случи.

Хапнаха палачинки в една сладкарница до Пирамидата. После пиха бира и решиха да не се връщат при Паоло и Мануела — Баби не искаше. Проклинайки брат си и оная негова кифла, Степ зави към хълма Джаниколо и спря на кръстовището до градините, между десетки други коли със замъглени от ласки стъкла. Смени радиостанцията: 92.70 — само романтична музика. Обърна се към Баби, легна отгоре ѝ и напълно забрави за Сицилианеца и синините. Ръчната спирачка му пречеше, винтът на облегалката заяждаше, но дишането му се накъса от страст. Опита се да свали седалката, само че тя беше блокирала. Тогава той опря краката си в пода и се оттласна с всичка сила. Чу се сухо изтракване, седалката падна назад, а заедно с нея — и Баби. Заливаха се от смях, без да им пука за нищо, най-малко — за Паоло и киселата му физиономия. Започнаха да се събличат, сякаш това беше някакво състезание. По едно време Баби забави движенията си, затвори очи и го прегърна, развълнувана от тази нежна лична победа. Като усети, че Степ настоява да продължи по-нататък, го спря.

— Какво правиш?

— Нищо. Опитвам.

Тя го отблъсна ядосана.

— Тук ли?! Първият път трябва да е на някое романтично място с дъх на цветя... да грее луната и...

— Луната си грее, навън е пълно с цветя, мястото не е лошо... Какво повече искаш?!

— Другояче си го представям! — Тя погледна часовника си. — Стана късно, хайде да си ходим.

Опитаха се да изправят седалката, но не успяха и по пътя при всяко рязко потегляне Баби полягаше назад. Умираха си от смях, защото си представяха реакцията на Паоло.

— От един час те чакам! — възмути се той. — Хайде, че трябва да закарам Мануела...

Степ му подхвърли ключовете и реши да обърне всичко на шега:

— Да беше тръгнал с мотора, и без това обичаш да ползваш нещата ми.

Брат му дори не се усмихна, затвори се в хола със своята гостенка. Тогава Степ отиде в стаята, съблече се и се тръшна в леглото. Чувстваше се разбит. Иззад стената долитаха гласове. Заслуша се — Паоло и Мануела се караха.

— Каж ми истината! — повтаряше той. — Искам да знам цялата истина!

— Казах ти я.

— Не, кажи ми истината!

— Това е, което ти казах.

— Питам те за последен път. Каж ми истината, искам да знам истината!

— Нали всичко ти казах...

Степ захлупи възглавницата върху лицето си. „Сега Мануела ще пътува към къщи, полегнала на седалката.“ — При тази мисъл заспа развеселен.

[1] Италиански специалитет. — Б.пр. ↑

[2] Вид сирене. — Б.пр. ↑

[3] Вид салата. — Б.пр. ↑

[4] Вишнев ликьор. — Б.пр. ↑

[5] „Какво усещане за лека лудост обзема душата ми, музика, приглушена светлина и после... Ледено шампанско и приключението може да започне...“ — Б.пр. ↑

52.

Баби се притискаше към гърба му. Струваше ѝ се, че лети, галена от хладен вятър с аромат на цъфнали храсти. „Къде сме? От колко време пътуваме?“ Опита се да изчисли по броя на песните от касетата — първата част току-що беше свършила, сега вървеше втората. Значи повече от час.

Степ дойде да я вземе пред целия клас. Празнуваха стоте дни до края на училището. Приблужи се до нея с онази своя усмивка и сърцето ѝ за малко да изхвъркне.

— Ей, да не вземеш сега да умреш! — подкачи я Палина.

А Баби тръгна след него, без да задава въпроси. Той извади от джоба си зелено шалче и ѝ завърза очите, а тя му подаде единия чифт слушалки към своето Sony. Да, сигурно беше минал поне час.

— Още много ли остава?

— Почти стигнахме. Нали не гледаш?

— Не гледам.

Завиха надясно и поеха нагоре по стръмното. Степ се сети за Паоло, който снощи беше побеснял. „Ето, виждаш ли, на тебе нищо не трябва да ти се дава! Съсипа ми колата! Животно такова...“

На сутринта го навести в офиса му.

— Стига, Паоло, съжалявам, че стана така, беше си инцидент. Ще ти оправя колата.

— Все на теб се случват тия инциденти! Досега няма случай ти да си виновен!

Степ се усмихна, после събра смелост:

— Слушай, може ли да я покарам и днес?

— Да бе, та да я дочупиш!

— А, така ми харесваш! От снощи си пълен с енергия! Браво! Сега те признавам за брат!

Степ си тръгна, изпроводен от развеселената усмивка на секретарката, а Паоло отново се почувства изигран.

— Пристигнахме! Не, не махай шала! Чакай ме тук.

Той помогна на Баби да слезе от мотоциклета, а тя изключи уокмена и свали слушалките. Докато навиваше кабелите, не спря да се чуди къде е. Беше късен следобед. Ухаеше на трева. Чуваше далечен шум, монотонен и глух. Изведнъж сякаш нещо се счупи, прозвуча като клон на дърво.

— Ето ме! — Степ подхвана ръката ѝ. — Хайде, дръж се за мен.

Баби пристъпи плахо. Вече нямаше вятър, въздухът стана студен. Спъна се в нещо.

— Ох!

— Хайде тръгвай, нищо ти няма.

— Как да ми няма нищо!

Степ започна да се смее:

— Все се оплакваш! Стой тук.

Ръката ѝ увисна във въздуха.

— Ама не ме оставяй!

— Тук съм, до теб.

Последва продължителен механичен шум. Щора, която се вдига. Степ развърза шалчето и Баби отвори очи.

Пред нея блестеше морето, озарено от залеза. Червеното слънце сякаш ѝ се усмихваше. Намираха се в някаква къща. Излезе навън, на терасата. Долу вдясно видя романтичния плаж на първата им целувка. В далечината бледнееха любимите ѝ хълмове, морето, Порто Ерколе. Над главата ѝ прелетя чайка. Баби се огледа развълнувана. Това сребристо море, нацъфтялата жълтуга, тъмнозелените храсти, къщата на скалите... Нейната къща, къщата от мечтите ѝ. Степ я прегърна.

— Щастлива ли си?

Тя кимна с глава. После отвори очи — замечтани, окъпани в малки прозрачни сълзици. Прекрасни.

— Какво има?

— Страх ме е.

— От какво те е страх?

— Че никога няма да съм толкова щастлива, колкото съм сега...

После го целуна в топлината на залеза.

— Да влезем вътре.

Обиколиха стаите, като си съчиняваха историята на всяка от тях. Вдигнаха всички щори, откриха едно голямо стерео и го включиха.

Степ излезе навън, свали багажника на мотоциклета и се върна. След малко я повика при себе си.

Големият прозорец гледаше към морето, сякаш самото слънце надничаше вътре, чезнейки в тишината зад далечния хоризонт. Последната частица от него оцвети в розово разпръснатите облаци. Почти заспалото му отражение се носеше покрай златна следа. Пресичаше морето, за да угасне по стените на стаята, по косата на Баби и по новите, току-що постлани чаршафи.

— Аз ги купих. Харесват ли ти?

Баби не отговори. Огледа се. В една ваза до леглото беше топнато малко букетче червени рози. Степ отвори кутията:

— Et voila!

Вътре имаше разтопен лед, няколко оцелели кубчета още плаваха около бутилка шампанско. До нея се мъдреха две чаши, увити във вестник.

— За да не се счупят — обясни той. После извади от джоба си малко радио. — Не знаех, че тук ще има... — Включи го, нагласи го на същата станция като стереото и го остави на нощното шкафче. Из стаята се разнесе тихо ехо на Stay. — Като по поръчка!

Приблужи се до нея и я целуна. Този миг беше толкова хубав, че Баби забрави всичките си страхове. Забрави дори, че е нахълтала в чужда къща, че е разбила врата, че е в чуждо легло и пие шампанско. Позволи му да я съблече. Озова се в ръцете му чисто гола, за пръв път, а вълшебната светлина, грееща над морето, осветяваше срамежливо телата им. Млада любопитна звезда блестеше високо в небето. После, сред море от ласки, сред шума на далечните вълни и аромата на диви цветя, то се случи.

Степ се плъзна внимателно върху нея. Погледна я — не беше уплашена. Усмихна ѝ се, прокара ръка през косата ѝ. В този миг от малкото радио зазвуча невинно *Through the barricades*, но никой от двамата не го чу. Не знаеха, че това ще стане „тяхната песен“.

Тя затвори очи и сякаш спря да диша, неочаквано обзета от силно вълнение, от тази любовна болка, от това вълшебно усещане — да стане негова завинаги. Вдигна очи към небето, въздъхна, вкопчи се в раменете му, а след това се отпусна. Отвори очи. Той беше тук, над нея, с меката си усмивка, но самата Баби вече я нямаше. Онова момиче с уплашени сини очи, пълно със скрупули и съмнения, беше изчезнало.

Спомни си колко я удивляваше историята на пеперудите. Какавидата, после малкото червейче, което се покрива с хиляди цветове... И тогава се видя отново — беше малка нежна пеперуда, току-що излюпена в прегръдките на Степ. Усмихна му се и го целуна по нов начин, страстно. Първата ѝ целувка на млада жена.

Лежаха сред чаршафите, той галеше косата ѝ, а тя го притискаше към себе си с глава, отпусната на гърдите му. После се надигна и го погледна усмихната.

— Хич не ме бива, а?

— Беше страхотна!

— Не бях. Просто не знам как се прави. Трябва да ме научиш.

— Съвършена си. Ела тук!

Станаха от леглото и той я поведе към другата стая. Сред цветята, щамповани на чаршафите, се открояваше едно малко, току-що разцъфнало цвете, по-невинно и чисто от всички.

Малко след това лежаха във ваната. Пиеха шампанско и бърбореха весело. Отново се любиха, този път — с повече страст. Сега ѝ се стори още по-хубаво, лесно движеше крилата си, не се страхуваше да лети.

Загърнаха се в халатите, окачени на вратата, и излязоха на малкия частен плаж. Забавляваха се, като измисляха шантави имена по инициалите, избродирани на реверите.

Плуваха в хладната солена вода, следвайки лунната ивица. От време на време се прегръщаха, пръскаха се, отдалечаваха се, за да се слеят отново и да вкусят устните си с дъх на морско шампанско. По-късно, увити в хавлиите на Амарилдо и Зигфрида, гледаха замечтано звездите, луната, спокойното нощно море.

— Тук е толкова е хубаво! — въздишаше Баби. — Никога не съм била по-щастлива. А ти?

— Аз ли? — Степ я прегърна силно. — Аз още повече!

— Все едно си докоснал небето с ръка?

— Много повече.

— Колко повече?

— Най-малко три метра над небето!

На следващия ден Баби се приготви за училище, както обикновено. Докато стоеше под душа и последните солени следи изчезваха от косата ѝ, мислеше развълнувано за предишната вечер. Закуси, каза „довиждане“ на майка си и се качи в колата заедно с Дани. Клаудио спря на светофара под моста на булевард „Франча“. Беше още сънena, но изведнъж го видя.

Не вярваше на очите си. Високо горе, над другите, върху бялата колона на моста, изпъкваше един съвсем пресен надпис. Сърцето ѝ подскочи. За миг ѝ се стори, че всички ще го прочетат: „Аз и ти, три метра над небето!“

53.

24 декември

Лежеше буден. Всъщност изобщо не беше заспивал. Радиото свиреше до него, настроено на Dimensione Rock. Болеше го главата и очите му пареха. От кухнята прииждаха странни шумове, брат му закусваше. Погледна часовника — девет часа. Къде ще ходи Паоло по това време? Някои хора все имат работа, дори в празнични дни.

Вратата се тръшна и Степ изпита чувство на облекчение. Искаше да е сам. Е, той и без това беше сам... От тази мисъл се почувства още по-зле. Не беше гладен, не му се спеше. Остана в леглото, без да помръдва.

Не знаеше колко време е минало. А тази стая помнеше и щастливи дни... Колко пъти се е будил сутрин и е намирал обиците на Баби върху нощното шкафче, колко пъти са лежали двамата тук, влюбени и изпълнени с желание... Усмихна се. Сети се за студените ѝ крака, за малките ледени пръстчета, които тя опираше в неговите. Сети се за светлите следи по кожата ѝ, от току-що сваления бански. Спомни си как тя влизаше в банята и се смееше зад затворената врата, а после тичаше засрамена към леглото и се хвърляше върху него, ухаеща на любов. Къде отиде всичко това? Сърцето му се сви от болка, защото знаеше отговора.

В празнични дни човек си подрежда нещата и се чувства или още по-весел, или още по-тъжен.

— Дани, искаш ли го това? Ако не, ще го хвърля.

Даниела погледна синьото сако в ръцете на сестра си.

— Остави го, аз ще го облека.

— Ама то е цялото разпрано!

— Ще дам да го оправят.

— Както искаш. — Баби го остави на леглото и излезе от стаята.

Колко пъти се бяха карали за това сако... Тя наистина се беше променила.

Дойде майка им:

— Браво! Доста неща си заделила.

— Да, това тук всичкото е за боклука. И Дани не го иска.

— Добре тогава, ще ги опаковам и ще ги оставя за бедните.

Искаш ли да излезем по-късно?

— Не знам. — Баби се изчерви.

— Както решиш. — Рафаела се усмихна и я остави сама.

Странно, напоследък се разбираха много добре, а допреди шест месеца постоянно се караха. Спомни си последното дело, Баби тъкмо беше излязла от съдебната зала и майка ѝ я настигна в коридора:

— Защо не каза какво точно е станало? Защо не каза, че той престъпник е ударил Акадо без никакъв повод?

— Степ не е виновен. Даваш ли си сметка през какво е преминал той? Даваш ли си сметка какво е изпитвал в този момент? Вие знаете само да съдите хората! Планирате живота на децата си както ви е удобно и дори не ви пука какво мислим ние! Това да не ви е игра на карти! Не се ли питате защо някой е станал побойник или наркоман? Ама какво ви засяга, нали не е вашето дете! Е, този път те засяга, мамо! Този път дъщеря ти ходи с момче, което не мисли само как да си купи GTI 16 и Daytona, или как да прекара ваканцията в Сардиния! Вярно, сбил се е, но може би той е такъв, защото това е единственият начин, по който може да реагира!

— Що за глупости говориш, не те ли е срам! Изложи ни тук пред всички! Лъжкиня!

— Не ме интересува какво мислят за мен твоите приятели, мамо! Какво са постигнали те? Пари и само пари! Не говорят с децата си, не знаят какво ги измъчва. Изобщо не ви пука за нас!

Рафаела замахна и ѝ удари шамар. Лицето на Баби се разтегна в усмивка.

— Е, сега съвестта ти е спокойна, нали? Сега спокойно можеш да се върнеш при своите приятелки и да поиграете карти. Дъщеря ти получи урок, разбра кое е правилно и кое не. Колко си смешна! Пращаш ме на литургия всяка неделя, а противоречиш на Евангелието! Трябва да си измислите ваши църкви и ваше Евангелие, където са

праведни само онези, които са от добро потекло и имат хубав тен! Палячовци, това сте вие!

Колко време мина оттогава... Много неща се промениха. Баби въздъхна и отвори второто чекмедже. „Горката мама, как съм я ядосвала! Всъщност тя е била права, в живота има много по-важни неща.“ — Не можеше да назове тези толкова важни неща, защото не искаше вече да мисли за тях.

„Много си секси тази вечер!“ — Спомените идваха един след друг, неумолими, тъжни и мъчителни, далечни. Почивните дни, бягствата, малките ресторантчета, разходките по пълнолуние, купонът за осемнайсетия ѝ рожден ден в Анседония... Към десет вечерта гръмна рев на двигатели и всички гости излязоха на терасата — най-после нещо, за което да говорят! След тортата със свещичките и ролекса от родителите ѝ двамата скочиха на мотора и хайде по нанадолнището, към нощното море, към аромата на разцъфтели жълтуги, далеч от презрителния поглед на Рафаела и от разочарованата усмивка на Клаудио, който толкова искаше да танцува валс с дъщеря си.

— Това е за теб! — Беше златна огърлица с тюркоази, сини като щастливите ѝ очи. — И не съм я откраднал — добави Степ, докато я целуваше.

А нощта преди матурата? Колко се смя, докато преговаряше уроците... Всички гадаеха коя тема ще се падне. „Навършват се сто и петдесет години от смъртта на Леопарди, открили са непознато досега произведение на Манцони, със сигурност ще е за Френската революция.“ Като излязоха оценките, Баби имаше седемдесет точки! Веднага изтича при Степ.

— Значи си зряла вече! — пошегува се той. — Зряла си като праскова.

Съблече я и се любиха, а после тя подхвърли:

— Представял ли си си някога, че ти, с твоите мизерни четирийсет и две точки, ще целуващ момиче със седемдесет! Ама че си късметлия!

— Късметлия съм — съгласи се той и не каза нито дума повече.

Няколко седмици след това Баби отиде да види Джачи — въпреки неразбирателствата помежду им класната изведнъж започна да се държи добре с нея, дори прекалено добре. Едва тогава стана ясно

защо: било я е страх, че повече никога няма да види своя Пепито. Баби онемя. Изслуша злобните ѝ думи и избяга оттам, не знаеше какво да каже, не знаеше и каква щеше да е истинската ѝ оценка — онази, която си беше заслужила.

„Коледа е, хората трябва да са добри. Дали да не му се обадя? Колко пъти съм му прощавала, включително и за Джачи...“ — Замисли се за безбройните караници и за сладкото помирение след това, за надеждата, че всичко ще се оправи. Накрая техните ѝ обявиха война, по цели седмици беше наказана.

Веднъж Рафаела покани гости за вечеря — все прилични хора. Дойде и синът на една нейна приятелка, много богат. „Добра партия“ — каза. После се звънна, Даниела отвори вратата, Степ я блъсна и тя си удари главата.

— Извинявай Дани, на теб не ти се сърдя, да знаеш!

Нахлу при гостите, сграбчи Баби за ръката и я завлече навън — въпреки крясъците на Рафаела и въпреки опита на „добрата партия“ да го спре.

— Колко е сложно всичко! — ридаеше тя върху гърдите му малко преди да заспи. — Да можеше да заминем някъде далеч, само двамата! На някое спокойно място, извън времето...

Той се усмихна.

— Знам къде ще отидем. Там никой няма да ни досажда.

— Къде? — Очите ѝ бяха пълни с надежда.

— Където живеят влюбените. Три метра над небето.

Но на другия ден тя се прибра у дома.

Записа се в университета, специалност „Икономика и търговия“. Следобед беше заета и все по-рядко се виждаха. Веднъж отидоха при Джовани, поседяха на бара, но се появиха някакви мутри, нахвърлиха се върху Степ, започнаха да го удрят — ту единият, ту другият. Баби се разкрещя. Накрая ония избягаха, а той остана да лежи на земята.

Помогна му да се изправи, кръвта му изцапа тениската ѝ Fruit. По пътя към къщи ѝ пробута някаква история отпреди много време, уж

тогава още не я познавал... Тя му повярва — или може би ѝ се искаше да му повярва.

Като я видя обляна в кръв, майка ѝ щеше да припадне.

— Какво е станало? Боли ли те? Баби, кажи ми какво се е случило! Пак ли заради оня престъпник?

Тя се затвори в стаята си и остана дълго сама, изтегната на леглото. Вече знаеше, че не може да продължава така. Нещо трябваше да се промени.

Няколко дни по-късно се видяха отново. Степ беше с разцепена вежда, защита с няколко шева.

— Това от какво ти е?

— Ами... прибирах се вкъщи и за да не събудя Паоло, не светнах лампата в коридора. Блъснах се в един ръб. Ако знаеш колко ме заболя... Ужас!

Истината разбра от Палина. Отишли в квартал Таленти, в „Чичото от Америка“. Всички били въоръжени с вериги, а Степ — най-отпред. Спретнали си огромно меле, същинска вендета. Чак във вестника пишело.

Извади няколко стари тетрадки и ги хвърли на мокета.

— Какво ще правим довечера? Да отидем да гледаме гонката! Хайде де, всички други отиват!

— Аз там няма да стъпя повече! Ами ако пак ме види оная, откачената? И освен това довечера сме на гости. Ако искаш, ела.

Степ се появи издокаран със синьо сако. През цялото време седя на дивана, насилваше се да изглежда весел, но не му се удаваше. Мразеше тези хора. Вместо сега да е в „Оранжерията“, да кара със сто и четирийсет километра в час и всички момичета да викат за него... Срещна погледа на Баби и ѝ се усмихна виновно. Беше ядосана, сякаш четеше мислите му.

Протегна се да вземе най-горната книга. Помнеше всичко, сякаш се случваше в този момент. Домофонът звънеше неистово, прислужницата сновеше из хола, почти тичаше; вратата се отвори и там беше Палина — бледа, разстроена, ридаеща неудържимо. Кошмарна нощ.

Баби започна да събира книгите, нахвърляни по земята. Взе няколко и ги сложи на масата, но когато се наведе отново, видя... житен клас, избелял като отминалото време. Беше го сложила между

страниците на тефтера си — спомен от първото бягство. Тогава вярваше, че в живота ѝ никога няма да има друг.

Сухото стръкче се разпадна между пръстите ѝ като неизпълнено обещание.

Степ погледна кафеварката на котлона и засили пламъка. Наблизо имаше пепел, а под нея — оцеляло парченце хартия. Любимите му рисунки от комиксите на Андреа Пациенца. Оригинали, откраднати от редакцията на новия вестник *Zut*. В онази нощ просто счупи прозореца с лакът и влезе, взе картинките с митичния *Raz* и хукна към вратата, но някой го сграбчи за рамото. „Стой!“ — Степ го блъсна, събори го и му заби един юмрук в носа, но получи ответен удар и — о, изненада! — оказа се, че е жена... Някоя си Алесандра. Работела там до късно, до колкото издържи. Е, тази вечер издържа по-малко от обикновено, но не по своя вина. Степ задигна и една рисунка, която трябваше да излезе през седмицата, а после изчезна доволен.

Скоро след това Андреа умря. Беше юни. Публикуваха негова снимка заедно с цялата редколегия, там беше и въпросната Алесандра. Явно са се снимали скоро след кражбата, защото тя носеше големи черни очила.

Огледа хартийката. Май беше от лицето на Дзанарди? Все тая. Изгори ги всичките онази вечер, след телефонното обаждане.

— Какво правиш? — разкреця се брат му. — Да не си откачил?! Виж, че подпали отдушника! После кой ще го плаща това? Я се махай, тия простотии ще си ги правиш навън!

Тогава му причерня. Блъсна Паоло в стената и го хвана за гърлото, за малко да го удуши. Счупи му очилата. После се успокои и го пусна. Брат му излезе, без да каже и дума, а Степ се почувства още по-зле. Остана сам с пепелта и го болеше както никога досега. В ума му зазвуча една от песните на Батисти: *Prendere a pugni un noto solo perché è stato un po' scortese, sapendo ehe quel ehe brucia non son le offese*^[1].

Кафето изригна със съскане, сякаш искаше да каже нещо. Степ си наля една чаша и я пресуши на екс. В устата му остана горчивият вкус на спомените.

Лято. Пътува към нея. Спира на магистралата, за да ѝ се обади, купува си капучино и после отново яхва мотора, жаден за нейните нежни целувки, за сънената ѝ прегръдка. Да почука на прозореца ѝ, да чуе как шумолят чаршафите, как шляпат по пода босите ѝ крачета. Да я види зад откренатата щора, там, в полумрака на стаята. Да върви до нея и всички да го поздравяват. Да я държи за ръката.

Септември. Родителите ѝ я изпращат в Лондон. Уговорили са се с майката на Палина, искат да ги откъснат от лошите им приятели. Този път беше лесно — бегом при един познат в полицията, заявка за нови паспорти и накрая Палина заминава не с Баби, а с Поло. Петнайсет незабравими дни. Клаудио и Рафаела са доволни, Поло и Палина обикалят лондонските пъбове, а Степ и Баби пътуват за гръцкия остров Астипалея — с мотора до Бриндизи и оттам с ферибота, изтегнати на палубата върху шарени спални чували. После — белите мелници, козите, скалите и малката вила на плажа... Риболовът рано сутрин, спането следобед, разходките през нощта.

Ами онзи път, когато Баби покани всичките му приятели на вечеря? Отначало се държаха добре, но по едно време си грабнаха чиниите и отидоха в хола. Кой кани гости във вторник, когато се играе за Купата?! Естествено, всичко свърши трагично. „Рома“ падна, феновете на „Лацио“ подивяха и се наложи Степ да изгони всички навън.

Веднъж ѝ хрумна да го заведе на маскен бал. Облякоха се като Том и Джери, но неочаквано се появиха Поло и другите. Чиста случайност... или по-скоро Палина се е издала. Направиха се, че не го познават. Поздравиха Баби, този малък Джери със сини очи, но пренебрегнаха Том и се хихикаха всеки път щом го видеха сред тълпата. На другия ден Поло се приближи до него със загрижен вид:

— Копеле, имам кофти новини. Вчера бях на купон и знаеш ли кого срещнах там? Баби.

— И какво от това?

— Ами... беше се маскирала като мишка и имаше един котарак, който я сваляше... ама много мръснишки. Ако ти трябва помощ, само кажи...

Не успя да довърши, защото Степ се хвърли отгоре му, хвана го за косата, натисна главата му и започна да я масажира с коравия си юмрук.

Стана му мъчно. Тогава трябваше да отиде с него, но Баби пак настоя да го заведе на купон. Какво ли не е правил заради нея... Домофонът звънеше неистово, прислужницата сновеше из хола, почти тичаше. Вратата се отвори. Беше Палина, с тебеширенобяло лице, очите ѝ — пълни със сълзи.

— Поло умря.

Отидоха в „Оранжерията“ — тримата заедно с новата Y10 на Баби. Пътуваха мълчаливо. Видяха мигащите светлини, омразните униформи и Поло, проснат на асфалта. Някой мереше нещо, няколко души го гледаха, но никой не можеше да премери и види онова, което си беше отишло. Степ се наведе мълчаливо, докосна лицето му — този жест, който никога не му е бил позволен — и прошепна през сълзи:

— Ще ми липсваш...

Само Бог знаеше колко е искрен.

Кафето свърши. Прииска му се Поло сега да е тук, да му подхвърли обичайния сандвич със съомга. Откога не е ял такъв? Отдавна, може би оттогава. Странно, вече не му се ядеше. Вероятно защото ако искаше сандвич, можеше да го има.

Баби погледна подаръка за Палина. Беше опакован в розова хартия със златна панделка. Дълго го избира, похарчи много пари, но така и не се видяха, за да ѝ го даде. След лицеза двете тръгнаха по различни пътища. Тя — „Икономика и търговия“, Палина — Институт по дизайн. Много обичаше да рисува. В часовете все ѝ изпращаше разни бележки с карикатури. „Познай коя е тая! — Баби надникваше в листчето, озърташе се и откриваше прототипа. — Оная с вирнатата брадичка, с щръкналите уши, дето само се хили.“

Но откакто Поло го няма, Палина сякаш не може да се примири. Веднъж се обади майка ѝ и Баби веднага отиде у тях. Палина лежеше свита в леглото, повръщаше, беше изпила половин бутилка уиски и едно шише валериан. „Самоубийството на бедните“ — отбеляза Баби. Приятелката ѝ се разсмя, после заплака в ръцете ѝ. Майка ѝ ги остави сами, не знаеше какво да направи.

— Хайде стига, недей така, всеки е минал през това, всеки е искал да сложи край, но... спомни си кроасаните в „Монди“, пицата в „Бафето“, сладоледите на Джовани...

Палина се усмихна, подсмърчайки.

— И аз... когато се разделих с Марко — продължаваше Баби, — отначало мислех, че ще умра, обаче помниш ли колко бързо ми мина... Ти ми помогна, водеше ме насам-натам... срещнах Степ... Вярно, сега искам да го убия, но поне съм добре, нали?

От този ден сякаш нещо завинаги се пропука. Започнаха да се чуват все по-рядко, пък и вече нямаше какво да си кажат. Може би защото подобна проява на слабост е последното, за което човек би желал да си спомня. Или защото винаги мислим, че нашата скръб е най-силна и никой не е в състояние да я разбере. Никой не може да обича така, както обичаме ние, никой не може да страда така, както страдаме ние. Вероятно Палина така и не ѝ прости, че заведе Степ на оня купон. Ако го беше оставила да отиде на гонката, Поло нямаше да умре, нали Степ беше неговият ангел хранител...

Или може би имаше някаква друга причина, скрита и непонятна. „Трябва да ѝ се обадя. На Коледа всички стават добри.“

— Баби! — провикна се Рафаела. — Ела за малко!

Тя изтича в другата стая.

— Я виж кой е тук! — усмихна се майка ѝ.

До вратата стоеше Алфредо и Баби мъничко се изчерви. В това отношение не се беше променила.

— Много е топло у вас... — отбеляза той, опитвайки се да стопи ледовете.

— Аха...

Майка ѝ ги остави сами.

— Искаш ли да отидем на площад „Дел Пополо“, да погледаме изложбата на Презепи^[2]?

— Да, изчакай само да се облека.

Той ѝ стисна ръката, тя го погледна съучастнически. Странно, от сто години живеела в този комплекс, а доскоро изобщо не се познаваха.

— Знаеш ли, напоследък бях много зает, готвех дипломна работа... и освен това скъсах с моята... приятелка.

— Така ли? И аз!

— И ти ли пишеш дипломна работа?

— Не, и аз скъсах с моя приятел.

Всъщност Степ не знаеше още, но тя беше взела решение.

Облече палтото си и тъкмо бяха на прага, когато звънна телефонът. Баби спря за миг. Едно извънпяване, две. Рафаела вдигна слушалката.

— Да? — И понеже Баби я гледаше въпросително, поклати нежно глава: — За мен е... — Отвърна на вълата ѝ целувка и на възпитаното „довиждане“ на Алфредо. Вратата се затвори. — Ало? Не, няма я Баби. Не знам кога ще се върне.

Степ затвори телефона. Дали наистина е излязла? Почувства се сам, вече лишен и от гордост.

По-късно вървеше пеша сред празничното оживление и гледаше щастливите двойки, отрупани с подаръци. Усмихна се. Трудно е да караш, когато тя те прегръща, когато иска да сменя скоростите, а не може, когато имаш само една ръка, за да въртиш волана и в същото време да я обичаш. Лъхна го аромат на печени кестени. Така копнееше да види парфюма ѝ... Припозна се в едно момиче и едва укроти ритъма на разочарованото си сърце.

Улица „Виня Стелути“; ден, изпълнен със смях. Степ я носеше на ръце като малко дете, целуваше я пред всички. Влязоха в „Еуклиде“, той я остави внимателно на една седалка пред бара и поръча на висок глас:

— Малка бира Peroni и торта с крем за моето момиче!

После излязоха навън, тя беше отново в ръцете му. Една млада двойка ги изгледа и момичето въздъхна замечтано. Видяха ги и родителите на Баби:

— Какво е станало? Да не си паднала от мотора? Удари ли се?

Някой го блъсна в навалищата. Степ дори не обърна внимание, че е красива млада жена. Накъдето и да погледнеше, виждаше само спомени.

Лято. Конкурсът за Мис Аржентина. Баби се яви ей така, на шега, а той побесня от коментара на някакъв чичко:

— Гледай какво сладко дупе!

Веднага скочи да го бие. Изхвърлиха го от дискотеката и в крайна сметка не можа да види как я награждават. Леле, беше се любил с Мис

Аржентина! Толкова пъти... Нощем във вила „Глори“, под Кръста на загиналите във войните, на онази пейка сред храстите, в новата ѝ кола... Веднъж дойдоха ченгета, провериха ѝ документите, а Степ тихо подвижна след тях:

— Завиждате, а?

Помагаше ѝ да прескочи оградата на зоопарка, прегръщаше я сред клетките със зверове — двамата бяха толкова свободни пред очите на тези затворници...

Казват, че когато човек умира, вижда най-важните моменти от живота си като на филмова лента. Степ се опита да отблъсне спомена, но в един миг разбра: нямаше смисъл, всичко това беше минало.

Реши да отиде у Скело, цялата тайфа беше там, нали празнуваха Коледа. Когато вратата се отвори, изпита някакво странно познато усещане.

— Ей, Степ! Мамка му, не съм те виждал от сто години! Влизай, играем на кончета. Знаеш ли как се играе?

— Предпочитам да гледам. Има ли бира?

Сицилианеца му подаде една, вече отворена.

Телевизорът беше включен. Отнякъде се чуваше музика.

Всичките му приятели се бяха постарали да изглеждат добре: широки сини сака, тесни дънки... Това беше представата им за елегантност. Тук-там — по някой костюм или джинси от кадифе.

На погребението на Поло бяха сериозни, с тесни ризи и мрачни лица. Изслушаха проповедта на свещеника, излязоха тихо. В дъното плачеха момичетата, избягали от училище. Бяха все приятелки на Палина. В онзи ден всички страдаха истински, скрити зад слънчеви очила Valogama, Ray-Ban или Persol. Гледаха тъжно надписа „Чао, Поло!“, изваян от розови хризантеми. Подпис: „Твоите приятели.“

Господи, колко му липсваше! Очите му се наляха със сълзи.

Срещна нечия бегла усмивка. Беше Мада, седеше в ъгъла и прегръщаше някакво момче. Усмихна ѝ се и извърна глава.

Къщата на Скело. Решетката, която разделяше хола на две половини. Веднъж по телевизията щяха да дават „Ловеца“ и всички отидоха да го гледат у Скело. Поло не забеляза, че зад решетката седи

майка му. Запя Savatina, после спря по средата, „Само един удар!“ — каза и избълва чудовищна оригня.

Жената се надигна ужасена от креслото:

— Боже, синът ми дружи с животни!

Вместо да се извини, Поло се търкулна на земята и загрухтя. Тогава Хук започна да лае, някой изцвили, а Скело се хвана с две ръце за решетката и се покатери нагоре като маймуна. Настана луда бъркотия и майка му избяга от хола.

Степ надигна бирата. Поло много му липсваше.

Една вечер се направиха на служители в спортния център, уж паркираха автомобилите на клиентите. Задигнаха едно Maserati с телефон и обикаляха с него цялата нощ, като позвъниха на всички, за които се сетиха. Обаждаха се чак в Америка, крещяха мръсотии...

Ами кучето на Джачи? Тръгнаха да ѝ го връщат и по пътя Поло не спря да протестира.

— Да му се не види, така се привързах към Арнолд... Това псе е голяма работа! Защо ще го даваме на дъртата вещица? Ако можеше да избира, Арнолд щеше да си остане при мен. Мамка му, той никога не се е забавлявал така! Оставям го да се чука всеки ден, да спи в леглото ми, да яде каквото си иска... Какво повече му трябва на едно куче?

— Да, ама не можа да го научиш да носи пръчка!

— Дай ми още една седмица и ще го науча!

Степ се засмя и натисна звънеца на домофона.

Оставиха Пепито вързан за вратата и се скриха зад една кола. Видяха как Джачи излиза, вижда кучето и разплакана го прегръща.

— Мамка му, по зле е от Мерола! — отбеляза Поло.

И после стана чудо. Учителката захвърли връвчицата, Пепито скочи, затича се като луд и я донесе обратно, доволен от себе си. Поло не издържа и се развика:

— Успя! Успя! Мамка му, знаех си!

Джачи го видя и хукна към него, а Степ го натовари на мотоциклета и отпраши с пълна скорост.

Денем, нощем, без светлини — чувстваха се безсмъртни. Като в онова яко меле във „Витрините“... Всички бяха пияни. Дойде полиция и се разбягаха, яхнаха моторите и караха до изтощение. Спряха, Поло му се ухили и Степ се смути, нещо не беше наред.

— Мамка му, Поло! Липсва ти един зъб!

Той се наведе над страничното огледало.

— Ей, вярно бе!

Върнаха се във „Витрините“, но вече беше затворено. Висяха пред входа до сутринта, Поло непрестанно провираше езика си в новата дупка и се опитваше да подсвирне през нея. Накрая пристигна собственикът Бандини и се захванаха да търсят зъба сред парчета от счупени чинии и чаши. Откриха го до един фас от Camel light.

— Ето го! — Поло го вдигна като грижовен баща, който помага на детето си да се изправи; почисти го от пръстта, после тъжно го положи в една кибритена кутийка и я разклати до ухото си. Качи се на мотора и нареди: — Закарай ме в болницата, искам да ми го сложат веднага.

— Не може, пич! Трябва да отидеш на зъболекар!

— В „Бърза помощ“ ще ми го монтират за две минути! Отиваме или не?

— Както искаш. — Степ потегли бързо, като виеше колкото му глас държи.

— Какво си се разкрещял? — сръга го Поло.

— Ами нали карам линейка!

В клиниката чакаха няколко ранобудни нещастници, един надрусан мароканец и обичайният хипохондрик. Дойде ред на Поло и той обясни какво иска. Санитари, лекари, прости фелдшери с бели чехли — всички започнаха да се смеят с дъх на кафе и цигари МБ.

— Ей, Марио, я донеси малко лепило!

Поло стовари тежкия си юмрук в муцуната на веселяка с надеждата да му избие някой зъб. Успя.

— Хайде сега да те видя как ще се смееш!

Избягаха с безценната кибритена кутийка и с още един хубав спомен.

— Как си?

Мада. Усмивката ѝ надничаше иззад ръба на чаша, пълна с пенливо шампанско. Кипналата ѝ коса. Кипналият ѝ поглед.

— Искаш ли да си пийнеш?

Степ се усмихна и красноречиво надигна бирата си.

— Аха. — Мада беше разочарована, но се опита да го прикрие.
— Къде ще вечеряш?

— Още не съм решил.

— Защо не останеш? Хайде, ще празнуваме всички заедно, като едно време...

Погледна я. Колко ноци, колко страст... Градината пред дома ѝ, горещото ѝ тяло, песните на Рамацоти, онзи предизвикателен поглед — същият като сега. Новият ѝ приятел го наблюдаваше тежко-тежко, чудеше се дали е време да се намеси.

Представи си Баби някъде в същия град, на друг купон, с друг човек. Как е възможно? Та тя заема цялото му сърце! Прокара пръсти през косата на Мада и поклати глава.

— Жалко. — Тя се върна обратно при оня.

Като се обърна, Степ го нямаше вече.

Навън беше студено и той си вдигна яката. Възседна хондата и неусетно се озова пред комплекса на Баби. Постоя там, погледа минувачите, натоварени с обеимисти пакети. Някои се спираха пред витрините. Портиерът надникна от будката си, видя го, помахаше му и се прибра на топло. „Дали знае? Има си хас, портиерите знаят всичко. Сигурно вече ги е видял. Сигурно е видял и това, което аз разбрах само по телефона.“

— Ало?

— Здравей. — Помълча за миг, чудеше се какво ѝ да каже. Остави сърцето си да се понесе необуздало, а после изтърси:

— Как си?

Изгуби се в безсмислените ѝ думи, пълни с градски клюки и остарели новини. Защо се обади? Слушаше неспирното ѝ бърборене и продължаваше да си задава този въпрос. Защо се обади? Тогава изведнъж разбра.

— Степ... Аз вече ходя с друго момче.

Думите ѝ го поразиха по-жестоко от хиляда юмрука и той с усилие потърси гласа си, извади го от дъното на душата си, принуди го да излезе и се помъчи да го контролира.

— Пожелавам ти щастие, Баби.

И нищо друго. Мълчание.

Не, не е възможно. Това е кошмарен сън. „Искам да се върна във времето и да спра в равновесие, без да живея повече. Вълшебно, ужасяващо равновесие.“ Потъна в неясни идеи без форма, бегло познати лица на всевъзможни любовници се смесваха помежду си, разменяха си устните, носовете, очите. Представи си я в ръцете на другия, видя я да се усмихва. Каква е била първата им целувка? Ето, Баби излиза от входа още по-хубава от преди, качва се в една със сигурност скъпа кола, поздравява някого, двамата си говорят, вдишват парфюмите си, споделят общите си фантазии. Вечеря, пълна с погледи и внимание. Усмивки, изтънчени жестове. Разходка някъде из града, далеч от старите спомени. Тя отмята косата си, както винаги прави. Устните им се доближават... „Защо Бог допусна това? Защо не я спря? Защо в онзи миг не ѝ покажа нещо от мен, нещо хубаво, което да предотврати тази целувка?“

Степ потръпна, заряза мотора и тръгна пеша. Вмъкна се в един магазин, купи нещо и на излизане му се стори, че ей сега ще умре: пред него мина бързо една Thema, а иззад стъклото го гледаше Баби. Очите им се срещнаха и в един миг си казаха всичко, почувстваха се отново заедно. После колата изчезна в комплекса, а той остана сам и вече не разбираше какво точно изпитва. Кой беше този до нея, мамка му? Откъде изникна в живота ѝ?

Примирен, Степ възседна мотора си. Ще го чака. Спомни си всичко, което тя му повтаряше:

— Мразя насилието! Ако продължаваш така, ще се разделим!

— Няма вече. Обещавам.

Един път в „Класико“ някакъв ѝ досаждаше, попита другите как се казва и я повика от масата:

— Ей, Баби! Ела да седнеш при нас!

„Нещастник, прави се на отворен.“ — Само че на Степ дори не му мигна окото. Остана кротко до нея, допи си бирата, без да говори. Тогава Баби прошепна:

— Обичам те. Да отидем у нас.

Родителите ѝ се бяха прибрали, така че двамата спряха пред входа.

— Ето така ми харесваш — похвали го тя. — Не се скара с оня кретен. Променил си се, вече си друг човек.

Той се усмихна, изпрати я до вратата, изчака я да заключи, а после се втурна надолу по стълбите, скочи върху своята хонда и се понесе обратно към „Класико“. Идиотът въобще не разбра откъде му дойде първият удар. Озова се навън, до чешмата, със счупен нос. Разхлипа се, явно му мина меракът да кани чужди момичета. Тогава Степ се прибра и заспа спокойно. Не искаше да е друг човек, но това Баби нямаше как да го разбере.

Е, сега ситуацията е друга, вече не са заедно и няма нужда да се преструва. Свободен е да бъде себе си. Оная Thema се появи отново, Степ включи двигателя и подкара след нея на първа. „Ще спре на стопа, няма къде да иде.“ Под улица „Ячини“ имаше интензивно движение и се беше струпала дълга колона. „Ето, спря.“ Степ се усмихна, залепи се за задната броня и понечи да слезе. Но точно в този момент проумя: какъв е смисълът да му смачка фасона, да го нарича, да му смели колата, да му разбие прозорците и да напъха главата му в тях? Щяха ли да се върнат онези щастливи дни? Стори му се, че чува гласа ѝ:

— Знаех си, никога няма да се промениш...

Задмина колата, без дори да я погледне, и продължи спокойно напред в този празничен ден. Без любопитство, без гняв. „Видя ли, Баби, не е вярно това, което си мислиш. Промених се. Нали на Коледа всички стават добри.“

[1] „Да заудряш някого с юмруци само защото не е бил достатъчно любезен, макар да знаеш, че не обидите те изгарят...“ — Б.пр. ↑

[2] Сцената в пещерата, където се ражда Христос. — Б.пр. ↑

54.

Влезе вкъщи и спря насред хола. Иззад вратата се чуваше шум, някой пееше весело. Степ надникна в кухнята и видя Паоло до печката.

— Е, слава Богу! Вече си мислех, че няма да се прибереш! Готов ли си за вечеря?

— Ти какво правиш вкъщи, не трябваше ли да си у Мануела?

— Отложи се. Предпочетох да остана с теб. — Той сложи на масата огромна салата с ругета, грана и някакви светли гъби.

— Et voilà! Френска кухня!

Беше препасан с най-обикновена престилка. Оная с цветенцата висеше окачена до мивката.

— Не, сериозно, защо не си с Мануела?

— Не питай, лоша работа. Дай да говорим за друго.

— Ясно.

— Само гледай да не изядеш салатата, чу ли? Защо не наредиш масата отгатък... Покривката е там, долу.

Степ отвори чекмеджето и взе първата, която му попадна.

— Не, червената! По-чиста е, пък и нали е Коледа все пак. А... обадиха се мама и татко, искаха да те поздравят. Защо не им звъннеш?

— Опитвах, беше заето. — Той се отпрати към хола.

— Ами опитай пак.

Мълчание.

— Е, добре. Както искаш.

Седяха един срещу друг, малка елха блестеше на близката масичка, телевизорът беше включен без звук, по радиото неспирно вървяха коледни песни.

— Леле, Паоло, пастата е страхотна!

— Трябва й още сол.

— Според мен така е добре.

Баби също на всичко добавяше сол, понякога даже, без да опита.

— Не бързай, може да е солено! — й казваше той.

— Ти не разбираш. Просто обичам да соля!

Наистина не разбираше. Защо стана така? Как можа да отиде при друг? Представи си ги прегърнати. „Той едва ли ще я обича. Едва ли ще се забавлява с милите ѝ капризи. Едва ли ще хареса малките ѝ ръце, изгризаните ѝ нокти, дебеличките ѝ крака, скритата бенка... всъщност не чак толкова скрита. Може би ще я види, това да. Но никога няма да я заобича, поне не толкова.“

Паоло го погледна угрижено:

— Отвратителна е, нали? Ако не ти е вкусна, остави я. Второто е страхотно.

— Напротив, пастата е много хубава, честно.

— Какво има тогава?

— Не питай, лоша работа.

— По-лоша от моята?

Степ кимна. Усмихнаха се. Братски поглед в прекия смисъл на думата, за пръв път от толкова време насам.

Дълъг, решителен звън разцепи въздуха, носейки им радост и надежда. Степ изтича да отвори вратата.

— О... Здравсти, Палина. — Опита се да прикрие разочарованието си. — Ще влезеш ли?

— Не, минавам само набързо, да ти пожелаая Весела Коледа. Виж какво ти нося. — Подаде му малко пакетче.

— Сега ли да го отворя?

Тя кимна. Степ го повъртя в ръцете си, докато намери правилната страна, и разгъна бързо хартията.

Беше дървена рамка, а в нея — най-хубавият подарък, който би могъл да си пожелае: той и Поло върху мотора, прегърнати. Сърцето му се сви.

— Страхотна си, благодаря ти.

— Ох, Степ, така ми липсва...

Едва тогава видя с какво е облечена. Стотици пъти беше виждал това дънково яке, стотици пъти го беше удрял по рамото — силно, приятелски.

— Може ли да те помоля за нещо?

— Каквото поискаш.

— Прегърни ме!

Той се приближи плахо до нея, разтвори ръце и я прегърна.

— По-силно! Както правеше той! Знаеш ли какво ми казваше... „Така ще останеш завинаги с мен!“ — Палина отпусна глава на рамото му и заплака. — Помня го толкова ясно, че ми иде да умра. Той те обожаваше. Казваше, че само ти го разбираш, че вие двамата сте еднакви.

Степ вдигна очи, вратата му се видя някак размазана.

— Не е вярно, Палина. Той беше много по-добър от мен.

— Така си е. — Тя подсмръкна и се отдръпна. — Аз... ще си ходя.

— Да те изпратя ли?

— Няма нужда, долу ме чака Дема.

— Поздрави го от мен.

— Весела Коледа, Степ!

— Весела Коледа!

В асансьора Палина извади от джоба на якето си пакет Camel light. Запали последната цигара, обърнатата, но я изпуши без капка надежда. Знаеше, че единственото ѝ желание вече няма как да се сбъдне.

Степ отиде в стаята си и сложи снимката на нощното шкафче, после се върна при Паоло. А там го очакваше още една изненада.

— Това пък какво е?

— Подарък. Нали знаеш... на Коледа хората си разменят подаръци. Понеже видях, че изгори всички онези картинки... и си помислих, че сега нямаш нищо за четене.

Степ разгъна пакетчето и го напуши смях. „Името ми е Текс“ — комиксът, който мразеше най-много.

— Ако не ти харесва, можеш да го смениш...

— Да не съм луд! Чакай малко, и аз съм подготвил нещо за теб.

Той изтича до стаята и донесе малка кутия. Беше я купил следобеда, докато чакаше пред комплекса на Баби.

Паоло я отвори и в ръцете му се появиха черни слънчеви очила Balorama.

— Като моите са — поясни Степ. — Тези са много яки, никога не се чупят. И дори да не ти харесват, не можеш да ги смениш!

Брат му си ги сложи веднага.

— Как ми стоят?

— Идеално. Приличаш на мутра. Слушай, Па, имам идея. Днес е Коледа и не можеш да ми откажеш.

Студеният вятър изправи косите им.

— Степ, не може ли малко да намалиш?

— Карам само с осемдесет!

— В града не може с повече от петдесет!

— Стига глупости, знам, че ти харесва. — Степ натисна газта и брат му се вкопчи още по-силно в него.

Пресичаха кръстовища, минаваха на жълто. Вратовръзката на Паоло се освободи от якето и се развя в нощта с мощно плющене. Няколко закъснели коли спряха пред църквата. За миг и Степ изпита желание да се помоли, но после си каза: „Какво му дреме на Бога за мен? Бог е щастлив, живее си сред звездите.“ — Погледна нагоре — те блестяха на тъмния свод.

Изведнъж тази кадифена синева му се стори по-далечна отвсякога. Ускори, вятърът го прониза, очите му се насълзиха.

— Полека, Степ! Страх ме е!

— И мен ме е страх, Паоло. Страх ме е от дните, които ще дойдат, страх ме е, че няма да издържа, страх ме е от това, което вече загубих... От толкова много неща ме е страх!

Стори му се, че чува гласа на Поло, онзи негов кънтящ, весел смях:

— Мамка му, Степ, важното е да ти е гот!

Даде газ — неочаквано, рязко. Паоло закрещя, предната част на мотоциклета се вдигна и полетяха на едно колело като в доброто старо време, усмихвайки се на онзи букет цветя, оставен от някого в края на пътя.

Далеч оттам, в елегантната къща на Адолфоу се галеха две топли голи тела.

— Толкова си красива!

Тя се усмихна смутено.

— Но какво е това?!

С неудобство:

— Нищо... Татуировка.

— Орел, нали?

Долна лъжа:

— Направих си я с една приятелка.

В този момент не пропя петел, но сърцето ѝ трепна от мъка. Дори безмилостната радиофонична съдба се изправи срещу нея, за да я накаже: Through the barricades. Тяхната песен. Баби заплака.

— Но защо...

— Не знам. Просто така.

Другаде хората шумно се веселяха, разноцветни карти плющяха по зелените маси, уморени баби се отправяха бавно към къщи. Едно мургаво момиче заспа, замечтано прегръщайки своята възглавница.

Предното колело докосна асфалта и Паоло започна да диша отново.

Беше лято, и двамата бяха малки. Майка им и баща им лежаха на сини шезлонги. Степ изскочи от водата и се втурна към тях с мокра коса.

— Мамо, гладен съм!

— Първо си смени банския и после ще ти дам пица.

Тя стана и го уви в една голяма хавлия, придържаше я над раменете му. Степ се събу и послушно нахлузи сухия бански. Опита се да го опази от песъчинките, полепнали по глезените му, но не успя. Тогавя тя го целуна, устните ѝ бяха меки и топли, с аромат на слънце и плажно масло, а той хукна обратно доволен, с парче пица в ръка — гореща, с хрупкаво крайче, точно както я обичаше.

Моторът бавно зави и се отправи към къщи. Време беше да започнат живота си отначало. „Дали ще се върна някога там, където всичко изглежда по-хубаво?“ — запита се Степ.

За съжаление знаеше отговора.

Издание:

Федерико Моча. Три метра над небето

Италианска. Първо издание

ИК „Skyprint 04“, 2013

ISBN: 978-954-390-100-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.